

បក្សដំណាច់នៃបេតិយ

(ស្ថានទីបូជារុក្ខៈបរមសពនៃរុក្ខៈសម្មាសម្ពុទ្ធ)

រុក្ខៈចន្ទមកែវៈក្រាមខានស្តាំ

រុក្ខៈអក្សតុច័រេតិយ

រុក្ខៈចន្ទមកែវៈក្រាមខានស្តាំ

អំណោយចា់លោក ខ្មៅ ហុន សិរី វិសាល
ករុណាផ្ទះ លេខ ២៧៥ កន្លែងស្នាក់នៅ ភ្នំពេញ
Library of

ប្រថង្គី ព្រះបរមសាវ័ន ភក្ខាភក្ខី

Cambodia

ព្រះចេតិយ

ឆ្នាំ ២០១៥

និង

ពិធីពុទ្ធាភិសេក

រៀបរៀងដោយ

លោក វ៉ាន់ ចាន់សារ៉ែន

ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដកប្រចាំវិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ការផ្សាយរបស់វិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស. ២៥៤៧

គ.ស. ២០០៣

ព្រះបរមសាវ័កចាតុ

សេចក្តីបញ្ជាក់

ចំពោះការបោះពុម្ព

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យនិងខិតខំស្វែងរកឯកសារចាស់ ១ និងឯកសារថ្មី ១ ដែលអ្នកប្រាជ្ញបានរៀបរៀងឡើង ហើយនឹងបោះពុម្ពជាប្រយោជន៍ដល់សា- ធារណជនជាទូទៅ ហើយក៏ដើម្បីថែរក្សាវប្បធម៌ អក្សរសាស្ត្រឱ្យមានការ រីកចម្រើនជាភិយេ្យភាពតទៅខាងមុខ ។ នៅក្នុងពេលនេះ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ យើងបានចេញបោះពុម្ពសៀវភៅប្រវត្តិព្រះបរមសារីរិកធាតុ ព្រះចេតិយ និង ពិធីពុទ្ធាភិសេក ដែលរៀបរៀងដោយ លោក ចាន់ ចាន់សារីន ជា សមាជិកក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជាហិតប្រយោជន៍ដល់ពុទ្ធបរិស័ទសិក្សា ស្វែងយល់ពីព្រះពុទ្ធសាសនាឱ្យកាន់តែច្បាស់លាស់ ពីរឿងព្រះធាតុរបស់ព្រះ សម្មាសម្ពុទ្ធ និង អាណិសង្សបូជាព្រះចេតិយ ព្រមទាំងរបៀបពិធីពុទ្ធាភិសេក ដែលត្រឹមត្រូវតាមគម្ពីរព្រះត្រៃបិដក អដ្ឋកថា ដីកា ជាដើម ។

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យសូមបោះពុម្ពផ្សាយសៀវភៅនេះ ជាសម្បត្តិរបស់ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យនិងសូមកោតសរសើរនូវស្នាដៃដ៏ល្អឯករបស់លោក ចាន់ ចាន់សារីន ដែលខិតខំស្រាវជ្រាវក្នុងគម្ពីរព្រះត្រៃបិដក អដ្ឋកថា ដីកា និង បករណវិសេសដទៃ ១ ទៀត ឱ្យកើតជារូបរៀងសៀវភៅនេះឡើង ។

សូមជំនាន់ជំនក្នុងកម្ពុជារដ្ឋបានចម្រើនលូតលាស់ដុះដាលដោយវិជ្ជា និង
វិបុលសុខគ្រប់ប្រការ ហើយរូបរួមគ្នាកសាងប្រទេសជាតិ និង លើកស្ទួយ
អក្សរសាស្ត្រនិងព្រះពុទ្ធសាសនាឱ្យបានរីកចម្រើនជាភិយេ្យាភាពតរៀងទៅ ។

គំរូសេចក្តី

ថ្ងៃ ៨ រោច ខែ ស្រាពណ៍ ព.ស. ២៥៤៧
ត្រូវនិងថ្ងៃ ពុធ ទី ២០ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០៣

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

១	អារម្ភកថា.....	ក
២	បទនមស្សការ.....	
៣	ពុទ្ធកិច្ចព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ.....	១
៤	កិច្ចក្នុងបុរេភត្ត.....	២
៥	កិច្ចក្នុងបច្ច្រាភត្ត.....	៤១
៦	កិច្ចក្នុងបវមយាម.....	៥
៧	កិច្ចក្នុងមជ្ឈិមយាម- បច្ឆិមយាម.....	៦
៨	ការចែកព្រះបរមសារិរិកធាតុ.....	៩
៩	សរុបព្រះធាតុ.....	២៣
១០	ខ្នាត-ពណ៌ និង បរិមាណរបស់សម្ព័ន្ធជាតុ.....	២៦
១១	ព្រះមហាកស្សបៈធ្វើធាតុនិធាន គឺកប់ ព្រះបរមសារិរិកធាតុក្នុងដី.....	២៩
១២	សម័យព្រះបាទធម្មាសោកទ្រង់ជ្រះថ្លានឹងព្រះពុទ្ធសាសនា..	៣៤
១៣	ព្រះបរមសារិរិកធាតុមកកោះសិរិលង្កា.....	៣៩
១៤	ពោលពីព្រះវាមទន្តធាតុគឺចង្កូមកែវខាងឆ្វេងមកសិរិលង្កា	៥០
១៥	ព្រះឧណ្ណិសធាតុ(ថ្នាស) ឬ នលាដធាតុមកកាន់លង្កាទ្វីប	៧៣
១៦	រឿងមហិយង្គចេតិយ.....	៨១

១៧	រឿងបរិច្ចេតិយ.....	៨៦
១៨	រឿងលោហប្រាសាទ.....	៨៧
១៩	រឿងសុវណ្ណមាលិកចេតិយ.....	៨៨
២០	រឿងព្រះបរមសារិកធាតុក្នុងប្រទេសកម្ពុជា.....	៩៣
២១	ព្រះបរមសារិកធាតុនិងព្រះអរហន្តធាតុនៃព្រះសារិបុត្រនិង ព្រះមោគ្គល្លានមកស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាអស់៧ថ្ងៃ	៩៨
២២	របៀបដង្ហែព្រះធាតុប្រទក្សិណក្រុងភ្នំពេញ.....	១១១
២៣	របៀបដង្ហែព្រះធាតុត្រឡប់ទៅឥណ្ឌូវិញ.....	១១៦
២៤	បុណ្យពាក់កណ្តាលសាសនា.....	១៣៧
២៥	ធាតុបូជនីយកថា.....	១៤៤
២៦	ពុទ្ធសារិកធាតុវិភាគកថា.....	១៥០
២៧	ពណ៌នាពីព្រះចេតិយ.....	១៥៣
២៨	បុគ្គលទំលាយចេតិយមានទោសស្មើអនន្តរិយកម្ម.....	១៦៤
២៩	ពិធីពុទ្ធាភិសេក.....	១៧១
៣០	រតនមាលា.....	១៧៦
៣១	ជយឧត្តោសនស័ព្ទ.....	១៩២
៣២	សព្ទពុទ្ធានាវិជហិតឧទាន.....	១៩៣

៣៣	បដិច្ចសមុប្បាទានុលោម.....	១៩៤
៣៤	បដិច្ចសមុប្បាទបដិលោម.....	១៩៥
៣៥	បដិច្ចសមុប្បាទានុលោមបដិលោម.....	១៩៦
៣៦	ពុទ្ធជយមង្គលតាថា.....	២០០
៣៧	តាថាជិនបញ្ជា.....	២០៣
៣៨	ពុទ្ធនវមបូជា.....	២០៧
៣៩	អភយបវិត្ត.....	២០៨
៤០	ជយបវិត្ត.....	២០៩
៤១	សព្វមង្គលតាថា.....	២១០
៤២	ជំនុំទេវតា.....	២១១
៤៣	ធាតុចេតិយនមស្សការតាថា.....	២១៤
៤៤	ការនមស្សការព្រះបរមសារីរិកធាតុ.....	២១៦
៤៥	បូជាព្រះបរមសារីរិកធាតុ.....	២១៩
៤៦	អានិសង្សបូជាព្រះពុទ្ធឬសារីរិកព្រះពុទ្ធ.....	២២០
៤៧	និតមនតាថារបស់អ្នករៀបរៀង.....	២២១
	នាមសប្បុរសជនចូលរួមធម្មទាន.....	២២៣
		-២៣៤

អារម្ភកថា

ប្រវត្តិព្រះសារិកធាតុ ជាប្រវត្តិរឿងរ៉ាវនៃធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
 ដែលព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវសព្វញ្ញតញ្ញាណ ហើយទ្រង់ប្រកាសសំដែងនូវ
 សច្ចធម៌ ប្រោសសត្វលោកឱ្យជួបនូវអមតធម៌ គឺព្រះនិព្វានគណនារាប់ត្រា
 ប្រមាណមិនបាន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គមិនមែនមានព្រះមហាករុណា
 សំដែងធម៌ប្រោសសត្វលោកឱ្យបានសម្រេចនូវព្រះនិព្វាន ដែលជាបរមសុខជា
 ទីបំផុតនោះទេ ។ តែព្រះអង្គក៏ទ្រង់ត្រាស់សំដែងធម៌ដែលនាំមកនូវសេចក្តី
 សុខដល់សត្វលោកទាំងពួង និង បរលោកផងដែរ ។ ក្នុងរវាង ៤៥ វស្សា
 ដែលព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ដឹង ព្រះអង្គបានបំភ្លឺនូវសច្ចធម៌ដល់សត្វដែលពោរ
 ពេញដោយអវិជ្ជា ទោះបីបុគ្គលនោះ មិនបានចាក់ធុះបដិវេទធម៌ក៏ដោយ
 តែកាលណាបានស្តាប់ បានសិក្សានូវព្រះធម៌ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គទ្រង់
 ត្រាស់សំដែងក៏មានបញ្ញាក្តីថ្លា ឬអាចមានឧបនិស្ស័យតទៅខាងមុខទៀត ។
 ក្រោយពីព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បំពេញពុទ្ធកិច្ច ៥ ប្រការអស់ ៤៥ វស្សាហើយ
 ព្រះអង្គក៏ទ្រង់បរិនិព្វានក្រោមដើមសាលព្រឹក្សទាំងគូ នាក្រុងកុសិនារា ។
 ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទោះបីព្រះអង្គទ្រង់បរិនិព្វានបាត់ព្រះរូបព្រះកាយទៅ
 ហើយក៏ដោយ ចំពោះព្រះធាតុព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គទ្រង់អធិដ្ឋានឱ្យ

តាំងនៅរហូត ៥០០០ វស្សា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ មនុស្ស ទេវតា នាគ ព្រហ្មជាដើម ។

រឿងរ៉ាវនៃព្រះធាតុ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនេះហើយ ឈ្មោះថាប្រវត្តិព្រះ បរមសារិរិកធាតុ ដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ចេញពីព្រះត្រៃបិដក អដ្ឋកថា ដីកា និង បករណវិសេសជាដើម យកមកពោលពីការមកនៃព្រះធាតុ របស់ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធឱ្យប្រាកដច្បាស់ក្នុងសៀវភៅនេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលខ្ញុំនៅ បញ្ចេញនៅឡើយ ខ្ញុំធ្លាប់បានសំដែងនូវព្រះធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ដែល មានខ្នាត ពណ៌ ប្រមាណពិតប្រាកដត្រឹមត្រូវក្នុងព្រះត្រៃបិដក អដ្ឋកថា ដីកា ជាមួយព្រះសង្ឃ ៤ រូបទៀត ព្រមជាមួយលោកអគ្គបណ្ឌិត ម៉ឺន សាវណ្ណ ក្នុងកម្មវិធីបុណ្យបញ្ចុះបង្គំមសិលាក្នុងវត្តនិគ្រោធវ័ន (គល់- ទទឹង) ហើយខ្ញុំក៏មានថេរដីកាថា ប្រវត្តិព្រះបរមសារិរិកធាតុនេះ ខ្ញុំបាន សរសេរជាសំណៅរួចហើយ នឹងមានបំណងចេញបោះផ្សាយក្នុងពេលខាងមុខ នេះ ។ ខាងក្រោយមក ខ្ញុំក៏បានលាចាកសិក្ខា ពីព្រះភិក្ខុសង្ឃមកជាគ្រហស្ថ ដោយមានរោគាពាធ តែទោះបីខ្ញុំសឹកពីព្រះសង្ឃហើយក៏ដោយ ចំពោះឆន្ទៈ របស់ខ្ញុំថា នឹងធ្វើសៀវភៅព្រះបរមសារិរិកធាតុនេះឱ្យបាននោះ ក៏ដក់នៅក្នុង ចិត្តរបស់ខ្ញុំជានិច្ច ។ ឥឡូវនេះ ឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំក៏បានសម្រេចដូចបំណងមែន ព្រោះខ្ញុំបានមកធ្វើការ ជាសមាជិកក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដកប្រចារិទ្ធស្ថាន-

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ហើយក៏មានឱកាសរៀបចំអត្ថបទ ប្រវត្តិព្រះបរមសា-
វិកធាតុធ្វើរួចហើយនោះ វាយឱ្យទៅជាអក្សរកុំព្យូទ័រយ៉ាងស្អាតល្អហើយក៏
បានបោះពុម្ពផ្សាយជាធម្មទាន ។

ចំពោះនៅក្នុងអត្ថបទនេះ លោកអ្នកអាចប្រាកដជាពេញចិត្តមិនខាន
ព្រោះធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅប្រទេសកម្ពុជាយើងមានការពេលផ្សេង
គ្នាខ្លះ ដូចពាក្យថា ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាលមានពណ៌ដូចកែវផលិត. ព្រោះធាតុ
ខ្នាតតូចមានពណ៌ដូចផ្កាថ្កុល តែខ្ញុំរៀបចំព្រះធាតុនេះ ឱ្យត្រឹមត្រូវតាមតម្កីរ
ព្រះត្រៃបិដក អដ្ឋកថា ដីកា និង បករណវិសេស ដូចថា "ព្រះធាតុខ្នាត
កណ្តាលមានពណ៌ដូចកែវមុក្តា. ព្រះធាតុខ្នាតតូចមានពណ៌ដូចផ្កាម្លិះជាដើម
តែពេលសាធាកៈរបស់ខ្ញុំគឺមានក្នុងព្រះត្រៃបិដក អដ្ឋកថា ដីកា និង បក-
រណវិសេស ភាគណា ទំព័រណា ខ្ញុំក៏លើកភាគនោះ ទំព័រនោះ មកជាសាធាកៈ
ត្រៀមអាង (Reference) ។ ខ្ញុំសរសេរប្រវត្តិព្រះបរមសាវិកធាតុនេះ
មិនមែនដោយអត្តនាម័តិរបស់ខ្ញុំទេ សរសេរដោយមានតម្កីរជាគោលអាង
ពិតប្រាកដត្រឹមត្រូវ ។

ហើយនៅក្នុងអត្ថបទនេះទៀត ខ្ញុំក៏បានដាក់អត្ថបទឈ្មោះថា ព្រះ
ចេតិយ ដែលជាចេតិយតម្កល់ព្រះធាតុព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាដើម ដើម្បីឱ្យ

អ្នកអានចាប់អារម្មណ៍ទៅលើព្រះធាតុហើយនោះ នឹងមានសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុង
ព្រះចេតិយ ។ ចំពោះរឿងរ៉ាវនៃព្រះចេតិយយ៉ាងណា ៗ នោះមានខាងក្នុង
អត្ថបទនេះស្រាប់ហើយ ខ្ញុំមិនបាច់ពណ៌នាទាំងឡាយនោះទេ ។

ម្យ៉ាងទៀតនៅក្នុងអត្ថបទនេះ ក៏មានឈ្មោះពិធីពុទ្ធាភិសេក ដែល
ទំនៀមទំលាប់ប្រពៃណីរបស់យើងដែលខ្ញុំរៀបរៀងអត្ថបទនេះឡើង បំណង
ចង់ឱ្យពុទ្ធបរិស័ទ ចេះធ្វើពិធីពុទ្ធាភិសេកឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមបេរាណាចារ្យ
ដែលធ្លាប់បានធ្វើរាប់រយឆ្នាំមកហើយ កុំឱ្យលាយឡំនឹងរឿងផ្សេង ដែលមិន
សមគួរក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ។

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ខ្ញុំខិតខំអស់ពីកម្លាំងកាយកម្លាំងចិត្តដើម្បីកុំឱ្យ
មានការភ្លាំងភ្លាត់ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅតែមានភ្លាំងភ្លាត់ខ្លះ
មិនខានទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ ខ្ញុំសូមអធ្យាស្រ័យអភ័យទោសពីវិញ្ញាជន
ទាំងឡាយ ដែលជាអ្នកឃ្លាសក្នុងគម្ពីរទាំងឡាយផង ។

ដោយបុណ្យកុសលធ្វើសៀវភៅនេះមុនដំបូង កូនសូមលុតជង្គង់លើក
ហត្ថប្រណាម្យជូនចំពោះ លោកឪពុក ស្នួន សារខ អ្នកម្តាយ ហ៊ុន សារីរិ
ដែលកំពុងមានជន្មាយុរស់នៅឡើយ ដែលជាអ្នកបង្កើតខ្ញុំក្នុងអត្តភាពនេះ
ហើយបានឱ្យសិក្សារៀនសូត្រនូវព្រះពុទ្ធវចនៈរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ សូមឱ្យ
លោកឪពុកអ្នកម្តាយ ទទួលនូវធម្មបណ្ណាការនេះទុកដូចលោកឪពុកអ្នកម្តាយ

ធ្វើដោយផ្ទាល់ខ្លួនឯងចុះ ។

ខ្ញុំសូមលើកបុណ្យកុសលនេះប្រគេន ដល់លោកម្ចាស់គ្រូរបស់ខ្ញុំគឺ
លោកម្ចាស់ (មេត្តាបុណ្យ) ធីម សៀក ប្រធានដឹកនាំវត្តនិព្រាធវ័ន និង
ព្រះសង្ឃគ្រប់ព្រះអង្គទាំងអស់ ។

ហើយលើកបុណ្យរាសីនេះ ជូនលោកគ្រូ អគ្គបណ្ឌិត ប៊ុន សាវណ្ណ
លោកគ្រូ រស់ សុផាត លោកគ្រូ សួន ធីសថ លោកគ្រូ គាំ អ៊ុច ព្រម
ទាំងពុទ្ធបរិស័ទដែលស្គាល់ខ្ញុំនិងពុទ្ធបរិស័ទទូទាំងសកលលោក សូមអនុមោ-
ទនាយកមហាកុសលនេះផង ហើយសូមបានជាបច្ច័យរួចចាកវដ្តសង្សារគ្រប់
ព្រះអង្គគ្រប់គ្នាក្នុងពេលអនាគតឆាប់ ៗ កុំបីខានឡើយ ។

វិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ថ្ងៃ ៧ រោច ខែស្រាពណ៍ ព.ស. ២៥៤៧

ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០៣

លោក ចាន់ ចាន់សារីន

ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដកប្រចាំវិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

បទនមស្សការ

បារមីតិទុក្ខរាវ បូរិយាន សេដ្ឋពោធិ
 បាបុណិត្ត យោ អនន្ត-ធម្មសារទំ នមាមិ ។
 ភគវតោ សារីរិកំ សេដ្ឋំ ធាតុំ វរំ លោកេ
 វរុត្តមំ ចេតិយញ្ច ពុទ្ធាភិសេកំ វក្ខាមិ ។
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គណាទ្រង់បំពេញនូវបារមី
 ដែលសត្វលោកធ្វើបានដោយកម្រ ហើយទ្រង់
 បានសម្រេចនូវព្រះសព្វញ្ញតញ្ញាណ បង្កឲ្យកើត
 នូវសារធម៌រកទីបំផុតមិនមាន ខ្ញុំព្រះករុណា
 (វ៉ាន់ ចាន់សាដ៏ន) សូមក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ដោយគោរព ។
 ខ្ញុំព្រះករុណា នឹងពោលនូវព្រះសារីរិកធាតុដ៏
 ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលទ្រង់
 ត្រាស់រឹងក្នុងលោក និង ព្រះចេតិយដ៏ប្រសើរ
 បំផុតនិងពុទ្ធាភិសេកដែលបោរណាចារ្យធ្វើតៗមក ។

ប្រតិបត្តិព្រះបរមសារីរេតធាតុ

ពុទ្ធកិច្ចរបស់ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ

ព្រះពុទ្ធកិច្ចគឺ កិច្ចដែលព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយទ្រង់ប្រតិបត្តិជានិច្ចក្រោយអំពីត្រាស់ដឹងនូវសព្វញ្ញតញ្ញាណ ដោយបញ្ញាដឹកតូលរបស់ព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បំពេញពុទ្ធចរិយាដែលជាប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក ទ្រង់ត្រាស់សំដែងធម៌ប្រោសវេនេយ្យសត្វដោយព្រះមហាករុណារបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់ដឹកនាំសត្វលោកឱ្យប្រកបដោយសេចក្តីសុខ ឱ្យតាំងនៅក្នុងសរណៈឱ្យរួចផុតចាកទុក្ខឱ្យបន្តះអមតធម៌ មិនថាព្រះអង្គគង់ក្នុងទីណាទេ ព្រះអង្គទ្រង់មិនលះនូវកិច្ច៥យ៉ាង គឺកិច្ចក្នុងបុរេភត្ត កិច្ចក្នុងបច្ចារភត្ត កិច្ចក្នុងបង្គំមយាម កិច្ចក្នុងមជ្ឈិមយាម និងកិច្ចក្នុងបច្ចិមយាម ដូចបោរណាចារ្យប្រព័ន្ធជាតាថា ទុកថា ៖

បុព្វណ្ណ ចិណ្ណបាតញ្ច សាយណ្ណ ធម្មទេសនំ

បទោសេ ភិក្ខុឱវាទំ អឃ្នរត្ត ទេវបញ្ចនំ
 បច្ចុស្សេវ គតេ កាលេ ភព្វាភព្វេ វិលោកនំ
 ឯតេ បញ្ជាវិធេ កិច្ចេ វិសោធនេតិ មុនិបុង្គវោ ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាចម្បងជាងអស់អ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់ជម្រះនូវពុទ្ធកិច្ចទាំងឡាយ៥ប្រការនេះក្នុងពេលព្រឹកទ្រង់ត្រាច់ទៅបិណ្ណបាត១ក្នុងពេលល្ងាចទ្រង់សំដែងធម៌ទេសនា១ ក្នុងពេលព្រលប់ទ្រង់ប្រទានឱវាទដល់ពួកភិក្ខុ ១ ក្នុងពេលអាធ្រាតទ្រង់ដោះប្រស្នានៃទេវតា១ក្នុងពេលជិតភ្លឺ ទ្រង់ប្រមើលមើលនូវសត្វលោកដែលគួរត្រាស់ដឹងនិងមិនគួរត្រាស់ដឹង១ ។

កិច្ចក្នុងបុរេភត្ត

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ក្រោកពីបន្ទំ ទ្រង់បដិបត្តិសរិរះហើយទ្រង់ប្រថាប់លើពុទ្ធាសនៈ ដើម្បីរងចាំវេលាត្រាច់ទៅបិណ្ណបាតទ្រង់ត្រងចិវរ កាន់បាត្រ ទ្រង់និមន្តទៅបិណ្ណបាតក្នុងស្រុកឬនិគម ។ ជួនកាលព្រះអង្គទ្រង់ទៅតែមួយអង្គឯង ជួនកាលទ្រង់និមន្តទៅជាមួយសាវ័ក ។ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាបូជាផ្កាលើ និងត្រៀងក្រអូបជាដើមចំពោះ

ព្រះអង្គ ហើយក្រាបទូលអាណាធនាថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូម
 ព្រះអង្គ ប្រោសប្រទានភិក្ខុ ឱ្យខ្ញុំព្រះអង្គ១០អង្គខ្លះ ២០ អង្គខ្លះ ៣០
 អង្គខ្លះជាដើម ដើម្បីទទួលអាហារបិណ្ឌបាតក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។
 ហើយទទួលបាតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្រាលអាសនៈ បង្ហោនអាហារ
 បិណ្ឌបាតថ្វាយដោយគោរព ។ កាលភត្តកិច្ចសម្រេចហើយទ្រង់សំដែង
 ធម្មទេសនាប្រោសជនទាំងនោះ អ្នកខ្លះតាំងនៅក្នុងសរណាតមនី សោ-
 តាបត្តិផល សកទាតាមិផល អនាតាមិផល ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 អនុគ្រោះមហាជន ដូច្នេះហើយ ទ្រង់និមន្តត្រឡប់ទៅវត្តវិញ រងចាំ
 ភិក្ខុទាំងឡាយត្រឡប់ពីបិណ្ឌបាត ។ គ្រាភិក្ខុទាំងឡាយធ្វើភត្តកិច្ចស្រេច
 ហើយ ភិក្ខុជាឧបដ្ឋាកទើបក្រាបទូលឱ្យទ្រង់ជ្រាប ។ ព្រះពុទ្ធអង្គ
 ស្តេចទ្រង់យាងទៅតង់ក្នុងសាលាហើយឱ្យឱវាទដល់ព្រះភិក្ខុសង្ឃថា ៖

ការកើតជាមនុស្សរកបានដោយកម្រ
ការត្រាស់ដឹងជាព្រះពុទ្ធ ក៏រកបាន
ដោយកម្រ ព្រះសទ្ធម្មរកបានដោយ
កម្រក្រៃលែង ការដល់ព្រមដោយ

**សទ្ទារកបានដោយកម្រ ការបាន
បច្ចុជ្ជារកបានដោយកម្រ ការស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម
រកបានដោយកម្រក្រែលែង ។**

ក្នុងទីនោះ ភិក្ខុទូលសួរកម្មដ្ឋាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់
ប្រទានកម្មដ្ឋានសមគួរដល់ចរិតរបស់ភិក្ខុទាំងនោះ បន្ទាប់ពីនោះមក
ភិក្ខុទាំងនោះថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយទៅកាន់ទីសម្រាក់
កណ្តាលថ្ងៃរៀងៗខ្លួន គឺក្នុងព្រៃខ្លះ ទៀបគល់ឈើខ្លះ តាមភ្នំនិង
គុហាខ្លះ ។

លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងចូលទៅកាន់តន្តកុដិ
បើសិនទ្រង់មានបំណងនឹងសឹងក៏ទ្រង់សឹងមួយភ្លែត ហើយក៏ទ្រង់ក្រោក
ឡើងរមិលមើលឧបនិស្ស័យរបស់សត្វក្នុងស្រុកឬតំបន់ ដែលព្រះអង្គ
ទ្រង់និមន្តទៅតង់នោះ **នេះជាកិច្ចក្នុងបុរេភក្ត ។**

កិច្ចក្នុងបច្ចារក្ខ

ក្នុងពេលល្ងាចទ្រង់សំដែងធម្មទេសនា

ក្នុងពេលល្ងាច កាលបានវេលាសមគួរហើយ មហាជននាំគ្នា

កាន់យកផ្កាលើ និងគ្រឿងក្រអូបជាដើម ចូលទៅទីប្រជុំក្នុងព្រះវិហារ
 កាលបរិស័ទជួបជុំគ្នាហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់និមន្តមកតង់លើ
 ពុទ្ធាសានៈដ៏ប្រសើរ ហើយទ្រង់សំដែងនូវព្រះធម៌ សមគួរតាមពេល
 វេលា និងចរិតរបស់ជនទាំងនោះ កាលចប់ធម្មទេសនាហើយមហាជន
 ទាំងនោះ ក៏ថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះភាគចៀសចេញទៅ **នេះជាកិច្ច
 ក្នុងបច្ច័កត្ត ។**

កិច្ចក្នុងបឋមយាម

ក្នុងពេលព្រលប់ទ្រង់ប្រទានឱវាទដល់ភិក្ខុ

ក្រោយពីទ្រង់សម្រេចកិច្ចក្នុងបច្ច័កត្តហើយ បើទ្រង់មានប្រាថ្នា
 ស្រង់ទឹក ក៏ទ្រង់ចូលទៅកាន់បន្ទប់ទឹកស្រោចស្រង់ព្រះវរកាយ ស្រេច
 ហើយទ្រង់គ្រងចិវរឆៀងស្នាម្នាងទ្រង់និមន្តទៅតង់លើពុទ្ធាសានៈ ដែល
 ភិក្ខុជាឧបដ្ឋាកចាត់ចែងទុក ហើយទ្រង់តង់នៅមួយភ្លែតតែមួយអង្គ
 ឯង ។ កាលភិក្ខុទាំងឡាយនាំគ្នាមកគល់ ភិក្ខុខ្លះទូលសូរបញ្ជា
 ភិក្ខុខ្លះទូលសូមស្តាប់ធម៌ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុគ្រោះភិក្ខុទាំង
 នោះ ទ្រង់កែបញ្ជា ទ្រង់សំដែងព្រះធម៌ហើយប្រទានឱវាទ ព្រះអង្គ

ទ្រង់គង់នៅរហូតដល់យាមដើមដោយកិច្ចនេះ ដល់វេលាសមគួរហើយ
ភិក្ខុទាំងឡាយថ្វាយបង្គំលាហើយចៀសចេញទៅ **នេះជាកិច្ចក្នុងបឋ-
មយាម ។**

កិច្ចក្នុងមជ្ឈិមយាម

ក្នុងវេលាអាត្រាតទ្រង់ដោះប្រស្នានៃទេវតា

កាលព្រះពុទ្ធទ្រង់បញ្ចប់កិច្ចក្នុងបឋមយាមហើយ ទេវតាក្នុងមួយ
ម៉ឺនលោកធាតុ បានឱកាសនាំគ្នាចូលគល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទេវតា
ទាំងនោះនាំគ្នាសួរបញ្ហារៀងៗខ្លួន តាមដែលខ្លួនត្រៀមទុកមក ដោយ
ហោចទៅ សូម្បីបញ្ហាត្រឹមអក្ខរៈ៤តួ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់កែ
បញ្ហាដល់ទេវតាទាំងនោះ ទ្រង់ញ៉ាំងមជ្ឈិមយាមឱ្យកន្លងទៅដោយ
អនុគ្រោះទេវតាទាំងឡាយយ៉ាងនេះ **នេះជាកិច្ចក្នុងមជ្ឈិមយាម ។**

កិច្ចក្នុងបច្ឆិមយាម

ក្នុងពេលជិតភ្នំទ្រង់ប្រមើលមើលសត្វលោក

កិច្ចក្នុងបច្ឆិមយាម ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បែងចេញជា ៣ រយៈគឺ
រយៈទី១ ព្រះអង្គទ្រង់ចង្រ្កម

រយៈទី២ ព្រះអង្គសម្រេចសីហសេយ្យា

រយៈទី ៣ ព្រះអង្គតើនឡើងរមិលមើលសត្វលោក ។

ក្នុងគម្ពីរសុមង្គលវិលាសិនី អង្គកថា ព្រហ្មជាលសូត្រ និង អង្គកថា
 ធម្មបទ ពោលថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធគ្រប់ៗព្រះអង្គទ្រង់ផ្សាយសំណាញ់
 ញាណប្រមើលមើលសត្វលោកក្នុងមួយថ្ងៃពីរដងគឺ ក្នុងវេលាជិតភ្លឺនិង
 ក្នុងវេលាល្ងាច ទ្រង់ពិចារណាចំពោះបុគ្គលមានបុញ្ញាធិការសន្សំមក
 ហើយដោយអំណាចទាននិងសីល ក្នុងសំណាក់ព្រះពុទ្ធអង្គមុន ៗ ដើម្បី
 ទ្រង់និមន្តទៅប្រោសជនទាំងនោះឱ្យបានសម្បត្តិមនុស្ស ទេវតា ឬព្រះ
 និព្វានតាមបុញ្ញបារមីរបស់មនុស្សម្នាក់ ៗ ដោយទ្រង់មិនគិតថាផ្លូវនោះ
 ជិតឬឆ្ងាយទេ **នេះជាកិច្ចក្នុងបច្ច័យយាម ។**

លោកពោលថាគ្រាពុទ្ធកាលក្នុងស្ថានទីមានភិក្ខុសូម្បីត្រឹមតែមួយ
 អង្គលោកក៏ចាត់ចែងពុទ្ធាសនៈទុកដើម្បីទទួលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រោះ
 កាលព្រះសាស្ត្រាទ្រង់មនសិការៈ ដល់ភិក្ខុអ្នកទទួលកម្មដ្ឋានពីព្រះអង្គ
 ទៅហើយ ក៏នឹងរមិលមើលថាភិក្ខុនោះនឹងអាចក្បែរកុណវិសេសឱ្យ
 កើតឡើងបានឬទេ គ្រាទ្រង់ជ្រាបថា ភិក្ខុណាលះកម្មដ្ឋានចោល ត្រិះ

រិះអកុសលវិតក្កៈជាដើមដើម្បីព្រះអង្គទ្រង់និមន្តទៅទីនោះដោយពុទ្ធា-
នុភាព គង់លើពុទ្ធាសនៈដែលភិក្ខុចាត់ចែងទុកប្រទានឱ្យឱវាទអនុគ្រោះ
ភិក្ខុនោះឱ្យសម្រេចប្រយោជន៍ ហើយព្រះអង្គនិមន្តត្រឡប់ទៅកាន់ទី
គង់ព្រះអង្គវិញ ។

ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គទ្រង់បំពេញពុទ្ធកិច្ចទាំង ៥ នេះ
អស់ ៤៥ វស្សា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សត្វលោកតែម្យ៉ាង មិនមាន
បំណងបង់ប្រាថ្នាអ្វីបន្តិចបន្តួចពីសត្វលោកឡើយ ព្រះអង្គទ្រង់បំពេញ
ពុទ្ធជរិយា មិនគិតពីការនឿយហត់សំបាកកាយឡើយ ឱ្យតែសត្វលោក
បានរួចផុតចាកទុក្ខ បានត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ចធម៌ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
បំពេញពុទ្ធកិច្ចអស់ ៤៥ ឆ្នាំហើយ ក្នុងថ្ងៃអង្គារ ១៥ កើត ខែ ពិសាខ
មុនពុទ្ធសករាជ ១ ថ្ងៃ ព្រះអង្គទ្រង់ចូលបរិនិព្វានក្រោមសាលព្រឹក្ស
ទាំងគូ ដោយអនុបាទិសេសនិព្វាន ។ ព្រះបរមសពនៃព្រះអរហន្ត-
សម្មាសម្ពុទ្ធ ត្រូវពួកមនុស្ស ទេវតា ព្រហ្ម ជាដើមនាំគ្នាបូជាយ៉ាងសន្ធឹក
សន្ធាប់ជាទីបំផុត ហើយបានដង្ហែយកទៅបូជាត្រង់មកុដពន្លួនចេតិយ ។
ក្នុងថ្ងៃទី ៧ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គទ្រង់បរិនិព្វានព្រះបរមសព ដែលតម្កល់លើ

ចិតកាធាន ត្រូវភ្លើងឆេះឡើងដោយអំណាចនៃទេវតាបណ្ណាលឱ្យឆេះ
 ព្រះបរមសពនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគអស់រូបរាងកាយ ធារទឹកបានធ្លាក់
 ហូរចុះពីលើអាកាសបានពន្លត់ចិតកាធានរបស់ព្រះសាស្តា នៅសល់តែ
 ព្រះបរមធាតុនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកមន្ត្រីក្សត្របាន
 អារាធនាព្រះបរមសារិរិកធាតុទាំងអស់ ទៅដាក់ទុកក្នុងសុវណ្ណទោណ
 ប្រោសព្រំដោយទឹកក្រអូបគ្រប់ប្រភេទ រោយរាយគន្ធជាតិក្នុងសុវណ្ណ-
 ទោណ ហើយបាននាំសុវណ្ណទោណទៅប្រតិស្ឋានលើដីដែលប្រដាប់តាក់
 តែងហើយ និងបូជាដោយវត្ថុទាំងឡាយដោយមានកម្រងផ្កានិងគ្រឿង
 ក្រអូបជាដើម ហើយក៏នាំយកព្រះបរមសារិរិកធាតុចូលទៅកាន់ក្នុង
 នគរ តម្កល់ទុកលើសត្វរតនមយបស្ន័ង គឺបស្ន័ងដែលធ្វើដោយរតន ៧
 ប្រការ ក្នុងសណ្ឋាគារបាំងស្ងួតដ៏ត្រួតខាងលើ ហើយនាំគ្នារៀបចំធ្វើ
 សក្ការបូជាចំពោះព្រះបរមសារិរិកធាតុនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ រហូតអស់
 ៧ ថ្ងៃទៀត ។

ការរំចេតព្រះបរមសារិរិកធាតុ

ក្នុងកាលណោះព្រះរាជាក្នុងដែនផ្សេងៗ មានព្រះបាទមាគធ-

អជាសត្តុជាដើមទ្រង់បានឮដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះមានព្រះភាគទ្រង់
 បរនិព្វានហើយក្នុងក្រុងកុសិនារា ហើយបញ្ជូនរាជទូតទៅកាន់សំណាក់
 នៃពួកមល្លក្សត្រអ្នកក្រុងកុសិនារាថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាក្សត្រយើង
 ក៏ជាក្សត្រ យើងគួរបានចំណែកនៃព្រះសារីរិកធាតុ របស់ព្រះដ៏មានព្រះ
 ដែរ យើងធ្វើស្តុបផង ការបូជាផងចំពោះព្រះសារីរិកធាតុនៃព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ។ តែពួកមល្លក្សត្រគិតថា ធម្មតាពុទ្ធវតនៈជាវត្ថុដ៏ប្រសើរ
 បំផុតក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក ក៏វតនៈនេះកើតក្នុងតាមក្តេត្ត
 របស់យើង យើងមិនព្រមឱ្យដល់អ្នកណាទេ ។

កាលបើពួកមល្លក្សត្រមិនព្រមចែកព្រះសារីរិកធាតុយ៉ាងនេះ
 ព្រះរាជានិងព្រាហ្មណ៍ទាំងអស់នោះ ចាប់ផ្តើមនាំគ្នាធ្វើការចម្បាំងដើម្បី
 ដណ្តើមយកព្រះសារីរិកធាតុ ។ ក៏រៀបចំកងទ័ពរៀងៗខ្លួនដើម្បីឡោម
 ព័ទ្ធក្រុងកុសិនារា ។ ឯពួកមល្លក្សត្រអ្នកក្រុងកុសិនារាវិញ ក៏បានរៀប
 ចំកងទ័ពតាំងច្បាំងវិញដែរ ។ ក្នុងកាលណោះទោណព្រាហ្មណ៍គាត់
 ជាអាចារ្យរបស់ក្សត្រនិងព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ឃើញការវិវាទទាស់ទែង
 គ្នា ដោយសារព្រះសារីរិកធាតុជារឿងមិនសមគួរទាល់តែសោះ ទើប

ឡើងទៅឈរលើកំពែងទីខ្ពស់ស្រែកឡើងថា ៖

លោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន សូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំមួយម៉ាត់សិន
ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នៃយើង ព្រះអង្គជាខន្តិវាទ (អ្នកពោល
សរសើរនូវខន្តិមែនពិត) ការប្រហារគ្នា ច្បាំងគ្នា ព្រោះ
ចំណែកនៃព្រះសារិកធាតុរបស់ឧត្តមបុរសនេះ មិនប្រពៃ
ឡើយ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ យើងទាំងអស់
គ្នា គួរតែស្រះស្រួលគ្នា ព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា ចែក
ព្រះសារិកធាតុឱ្យជាដងចំណែក ព្រះសូបទាំងឡាយ សូម
ផ្សាយទៅក្នុងទិសទាំងឡាយចុះ ពួកជនច្រើនជ្រះថ្លាចំពោះ
ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានចក្ខុមិនលែង^(១) ។

កាលទោណព្រាហ្មណ៍ពោលពាក្យនេះ លើកទី ១ គ្មានអ្នកណាមក
ចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ឡើយ ព្រោះម្នាក់ៗគិតតែថា ត្រូវច្បាំង ៗ ។ តែអា-
ស្រ័យទោណព្រាហ្មណ៍គាត់ជាអាចារ្យរបស់ក្សត្រ និង ព្រាហ្មណ៍ទូទាំង
ជម្ពូទ្វីប មិនមានក្សត្រនិងព្រាហ្មណ៍ណាមួយថា មិនស្គាល់ឡើយ ។

(១) សុត្ត. ទី. មហាវគ្គ. ១៦ / ៣៤៦

ទើបទោណព្រាហ្មណ៍ស្រែកប្រកាសយ៉ាងខ្លាំងជាពីរដងថា៖

ពួកលោកចាំសំឡេងអាចារ្យរបស់ខ្លួនមិនបានទេឬ ? ប្រសិនបើចាំបាន
សូមស្ងាត់ស្ងៀមគ្រប់ ១ គ្នា ហើយស្តាប់វាចាំដែលខ្ញុំពោល ។ ពួកក្សត្រ
ទាំងនោះ បានឮសំឡេងស្រែកឡើងនោះ ក៏ចាំបានថា នេះជាសំឡេង
របស់ទោណព្រាហ្មណ៍ ជាអាចារ្យរបស់ខ្លួន ហើយក៏នាំគ្នាស្ងៀមស្ងាត់
ទៅ ។ ទោណព្រាហ្មណ៍គាត់ ក៏ប្រកាសឡើង ដូចពាក្យមុននោះឯង
ដើម្បីបបួលគ្នាចែកព្រះបរមសារិរិកធាតុឱ្យជា ៨ ចំណែកសម្រាប់ក្សត្រ
និង ព្រាហ្មណ៍ ៨ នគរ ដែលមកជួបជុំគ្នានៅពេលនោះ ។ ក្សត្រនិង
ព្រាហ្មណ៍ព្រមតាមទោណព្រាហ្មណ៍ មានឆន្ទៈតែមួយថា នឹងចែកឱ្យ
បានស្មើៗគ្នា ។ ទោណព្រាហ្មណ៍បានដឹងពីការព្រមព្រៀងគ្នារបស់ក្សត្រ
និងព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះហើយ ក៏បានបញ្ជាឱ្យគេបើកតុម្តមាសឡើង
ដើម្បីចែកព្រះបរមសារិរិកធាតុ ។ ពេលនោះ ព្រះរាជាទាំងឡាយ
បានឈរនៅជិតឯតុម្តមាសនោះ ឃើញនូវព្រះធាតុមានពណ៌ដូចមាស
ក៏ខ្សឹកខ្សួលកន្ទក់កន្ទេញថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាសព្វញ្ញ ក្នុងកាលមុន
យើងបានឃើញសរិរៈរបស់ព្រះអង្គមានពណ៌ដូចមាស ដែលប្រដាប់

តាក់តែងហើយ ដោយបុរិសលក្ខណៈ ៣២ ប្រការ ដែលមានអព្វល្អ-
 រង្សី ៦ ប្រការនិងលម្អរុងរឿងទៅដោយអនុព្យញ្ជនៈ ៨០ ឥឡូវនេះនៅ
 សល់តែព្រះធាតុមានពណ៌ដូចមាសប៉ុណ្ណោះ ។ ឯទោណព្រាហ្មណ៍ដឹង
 នូវសេចក្តីប្រមាទរបស់ក្សត្រនិងព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ក៏ចាប់យកទក្ខិណ-
 ទាបៈ គឺចង្កូមកែវខាងស្តាំ ដាក់ក្នុងចន្លោះឈ្នួតក្បាល ។ កាលបើ
 ក្សត្រនិងព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ បន្ទាបដំសេចក្តីសោកខ្សឹកខ្សួលហើយ ក៏
 បាននាំគ្នាចែកនូវព្រះធាតុនោះ ៨ ចំណែក គឺ ៖

១. ព្រះបាទមាតធរអជាសត្វវេទេហិបុត្របានទទួលព្រះធាតុមួយ
 ចំណែកគឺ ២ នាឡិ យកទៅបញ្ចុះក្នុងស្តូប (ព្រះចេតិយ) ក្នុងក្រុង
 រាជគ្រឹះ ។
២. ពួកក្សត្រលិច្ឆរី បានទទួលមួយចំណែកគឺ ២ នាឡិ យកទៅ
 បញ្ចុះក្នុងស្តូប ក្រុងវេសាលី ។
៣. ពួកក្សត្រអ្នកក្រុងកបិលវត្ត បានទទួលមួយចំណែកគឺ ២
 នាឡិ យកទៅបញ្ចុះក្នុងស្តូប ក្រុងកបិលវត្ត

៤. ពួកក្សត្រចូលិ អ្នកក្រុងអន្លកប្បៈ បានទទួលមួយចំណែកគឺ

២ នាឡិ យកទៅបញ្ចុះក្នុងស្នូប ក្រុងអន្លកប្បៈ ។

៥. ពួកក្សត្រកោឡិយៈ អ្នករាមគ្រាម បានទទួលមួយចំណែកគឺ

២ នាឡិ យកទៅបញ្ចុះក្នុងស្នូប ក្នុងរាមគ្រាម ។

៦. ព្រាហ្មណ៍អ្នកវេដ្ឋទិបកៈ បានទទួលមួយចំណែកគឺ ២ នាឡិ

យកទៅបញ្ចុះក្នុងស្នូប ក្នុងដែនវេដ្ឋទិបកៈ ។

៧. ពួកមន្តក្សត្រក្រុងបារា បានទទួលមួយចំណែកគឺ ២ នាឡិ

យកទៅបញ្ចុះក្នុងស្នូប ក្នុងក្រុងបារា ។

៨. ពួកមន្តក្សត្រអ្នកក្រុងកុសិនារា បានទទួលមួយចំណែកគឺ

២ នាឡិ យកទៅ បញ្ចុះក្នុងស្នូប ក្នុងក្រុងកុសិនារា ។

ក្នុងកាលណោះ ស្តេចសក្កទេវរាជទ្រង់រមិលមើលថា អ្នកណា យកចង្កូមកែវខាងស្តាំទៅ ? ក៏បានដឹងថា ទោណព្រាហ្មណ៍ជាអ្នកយក ទុកក្នុងចន្លោះឈ្នួតក្បាល ក៏បានគិតថា ទោណព្រាហ្មណ៍នេះមិនអាច ធ្វើសក្ការៈគោរពបូជាចំពោះចង្កូមកែវនេះបានទេ ហើយក៏យកចង្កូម កែវពីទោណព្រាហ្មណ៍នោះទៅ ។ ឯទោណព្រាហ្មណ៍កាលចែកព្រះ

ធាតុអស់ហើយ ក៏យកដៃចាប់មើលចង្កូមកែវត្រង់ឈ្នួតក្បាល មិន
 ឃើញ តែមិនអាចសួរថា អ្នកណាយកចង្កូមកែវទៅ ? ព្រោះខ្លួនជា
 ម្ចាស់ចំណែកហើយ ។ ទោណព្រាហ្មណ៍គិតថា បើដូច្នោះអាត្មាអញ
 នឹងសូមតុម្កនេះ ជំនួសចង្កូមកែវវិញ ។ ទើបពោលឡើងថា បពិត្រ
 លោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមតុម្កនេះទៅបញ្ចុះក្នុងស្តុប គ្រាន់បានធ្វើសក្ការៈ
 គោរពបូជា ។ ព្រះរាជាទាំងឡាយក៏ព្រមអនុញ្ញាតឱ្យដល់ទោណ-
 ព្រាហ្មណ៍នោះ ។ ចំណែកពួកក្សត្រមោរិយៈអ្នកក្រុងបិប្ផលិវ័ន មក
 សូមព្រះធាតុក្រោយគេ មិនបាន ក៏សូមយកព្រះអង្គារៈគឺធួងយកទៅ
 ធ្វើស្តុប ធ្វើការបូជាក្នុងក្រុងរបស់ខ្លួន ។

នៅក្នុងគម្ពីរពុទ្ធវិសរបស់ប្រទេសភូមា (ច្បាប់ឆដ្ឋសង្គាយនា)
 និងគម្ពីរពុទ្ធវិស (ច្បាប់មហាចុឡាតិបិដក ភាគ ៣៣ ទំព័រ ៥៧៩
 ប្រទេសថៃ) មានបាលីប្រាកដពណ៌នាពីរឿងព្រះធាតុនេះ តែក្នុង
 គម្ពីរពុទ្ធវិស បិដកខ្មែរយើងលេខ ៧៧ គ្រាន់តែលើកយកបាលីពីបិដក
 ភូមាមកដាក់ជាលេខយោង ត្រង់ទំព័រ ២៣៧ បន្ទាត់ទី ១០ប៉ុណ្ណោះ ។

ឯបាលីនោះថា ៖

**ឧណ្ហិសំ ចកស្សោ ទាថា អក្ខកា ទេ ច ធាតុយោ
អសម្ពិទ្ធា ឥមា សព្ព សេសា ភិទ្ធា វ ធាតុយោ**

ព្រះសារីរិកធាតុទាំងឡាយនោះ ដែលមិនបែកចេញមាន ៧
អង្គគឺ ព្រះឧណ្ហិសធាតុ (ឆ្អឹងថ្ងាស) ១ ព្រះទាវធាតុ (ចង្កូមកែវ) ៤
ព្រះអក្ខកធាតុ (ឆ្អឹងដងកាំបិត) ២ ព្រះសារីរិកធាតុដ៏សេសក្រៅពីនោះ
សុទ្ធតែបែកចេញ (ជាចំណែកតូចៗ) ។

**មហន្តា មុត្តមញ្ញា ច មជ្ឈិមា ភិទ្ធតណ្តលា
ខុទ្ទកា សាសបមញ្ញា ច នានាវណ្ណា ច ធាតុយោ**

ព្រះបរមធាតុទាំងឡាយមានខ្នាតផ្សេងៗគ្នាយ៉ាងនេះគឺ ព្រះធាតុខ្នាតធំ
មានទំហំប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាល មានទំហំប៉ុន
កំណាត់គ្រាប់អង្ករធាតុ ព្រះធាតុខ្នាតតូច មានទំហំប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ ។

**មហន្តា សុវណ្ណវណ្ណា ច មុត្តាវណ្ណា ច មជ្ឈិមា
ខុទ្ទកា មកុលវណ្ណា ច សោឡស ទោណមត្តិកា**

ព្រះបរមធាតុទាំងឡាយ មានពណ៌ផ្សេងៗគ្នាយ៉ាងនេះគឺ ព្រះធាតុ
ខ្នាតធំមានពណ៌ដូចមាស ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាលមានពណ៌ដូចកែវមុត្តា

ព្រះធាតុខ្មាតតូចមានពណ៌ដូចផ្កាម្លិះ រួមទាំងអស់ប្រមាណ ១៦ នាឡិ
ស្មើ ១ ទោណ ។

**មហន្តា បញ្ច នាឡិយោ នាឡិយោ បញ្ច មជ្ឈិមា
ខុទ្ទកា ឆ នាឡិ ថេវ ឯតា សព្វាថិ ធាតុយោ។**

ព្រះបរមធាតុសូម្បីទាំងអស់នុ៎ះគឺ ព្រះធាតុខ្មាតធំវាល់បាន ៥ នាឡិ
ព្រះធាតុខ្មាតកណ្តាលវាល់បាន ៥ នាឡិ ព្រះធាតុខ្មាតតូចវាល់បាន ៦
នាឡិ ។

នៅក្នុងគម្ពីរសុមង្គលវិលាសិនី អដ្ឋកថា មហាបរិនិព្វានសូត្រ
៥/៣៤៧ បានសំដែងថា ៖

កតី បនស្ស ធាតុយោ វិប្បកិណ្ណា កតី ន វិប្បកិណ្ណាតិ ។
ចតស្សោ ទាហា ទ្វេ អក្ខកា ខុណ្ឌិសន្តិ ឥមា សត្ត ធាតុយោ ន
វិប្បកិរសុ សេសា វិប្បកិរសូតិ ។ តត្ថ សព្វខុទ្ទកា ធាតុ
សាសបវិជមត្តា អហោសិ មហាធាតុ មជ្ឈេ វិន្ទុតណ្តលមត្តា
អតិមហតិ មជ្ឈេ វិន្ទុមុត្តមត្តា ។

ចុះព្រះធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបរមសាស្តា បែកជាចំណែក
ប៉ុន្មាន ? មិនបែកប៉ុន្មានដែរ? ។ ព្រះបរមធាតុព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនៃយើង

មិនបែកជាចំណែកតូចមាន ៧ នេះគឺ ព្រះចង្កូមកែវ ៤ ដងកាំបិត ២ ថ្ងាស ១ ឯព្រះធាតុដីសេសក្រៅពីនោះសុទ្ធតែបែកជាចំណែកតូច ១ ។ បណ្តាព្រះធាតុទាំងនោះ ព្រះធាតុតូចបំផុតប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ .ព្រះធាតុខ្នាត កណ្តាលប៉ុនគ្រាប់អង្ករបាក់ពាក់កណ្តាល .ព្រះធាតុខ្នាតធំបំផុតប៉ុនគ្រាប់ សណ្តែកបាយបាក់ពាក់កណ្តាល ។

សេចក្តីបញ្ជាក់

នៅក្នុងបទនមស្សការត្រង់ធាតុចេតិយនមស្សការគាថា ដែល រៀបរៀងដោយ បណ្ឌិត សែម សួរ ក្នុងសៀវភៅប្រជុំភាណវ័រចាលី ប្រែពិស្តារ ត្រង់ទំព័រ ៣០៣ បន្ទាត់ទី ១៣ មានគាថាថា ៖

**ឧណ្ឌិសំ ចតស្សោ ទាថា អច្ចកា ទ្វេ ច សព្ភមា
អសម្ពិទ្ធា វ ពា សព្ភ សេសា ភិទ្ធា វ ធាតុយោ**

គាថានេះបានដកចេញពីគម្ពីរបស់មសម្ពោធិត្រង់ទំព័រ ២៦០ តែមិន ត្រឹមត្រូវតាមគម្ពីរព្រះត្រៃបិដក ដែលមានក្នុងគម្ពីរពុទ្ធវិសិដកលេខ ៧៧ ទំព័រ ២៣៧ បន្ទាត់ទី ១១ នោះទេ ។ ចំណែកខ្ញុំអ្នករៀបរៀង អត្ថបទនេះក៏មិនបដិសេធគាថាដែលយើងធ្លាប់សូត្រមកនោះដែរ ។ តែ

តម្កិរបបមសម្ពោធនេះទើបរៀបរៀងក្នុងសម័យខាងក្រោយទេ បើសិន
មានបាលីមិនត្រឹមត្រូវតាមបិដក អង្គកថា ដីកា យើងមិនអាចកាន់យក
បានឡើយ ។

ដូចគ្នាក្នុងព្រះត្រៃបិដកថា **មុត្តាវណ្ណា ច មជ្ឈិមា** ព្រះធាតុខ្នាត
កណ្តាលមានពណ៌ដូចកែវមុក្តា តែក្នុងបបមសម្ពោធនិងយើងធ្លាប់សូត្រ
មកថា **មជ្ឈិមា ផលិកប្បរា** ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាលមានពណ៌ដូច
កែវផលិកដូច្នោះគាថានេះប្រាកដជាមិនត្រឹមត្រូវតាមព្រះត្រៃបិដកទេ ។

ដូចគ្នាក្នុងព្រះត្រៃបិដកមួយបទទៀតថា **ខុទ្ទកា មកុលវណ្ណា ច**
ព្រះធាតុខ្នាតតូចមានពណ៌ដូចផ្កាម្លិះ ស្រាប់តែក្នុងបបមសម្ពោធនិង
យើងធ្លាប់សូត្រមកថា **ខុទ្ទកា ពកុលវណ្ណា** ព្រះធាតុខ្នាតតូចមានពណ៌
ដូចផ្កាថ្កុល បទគាថានេះក៏មិនត្រឹមត្រូវតាមព្រះត្រៃបិដកនិងអង្គកថា
ព្រោះហេតុនោះ មិនអាចកាន់យកបានឡើយ ។ តាមពិត **មកុល** ស័ព្ទ
មិនមែនប្រែថា ផ្កាម្លិះតែម្តងទេ តែក្នុងគាថានេះ អាស្រ័យច្បាប់ឆ័ន្ទ
ទើបកាត់ពាក្យ **សុមនៈ** ចេញដែលប្រែថា ផ្កាម្លិះនោះ ។ ពាក្យថា
មកុល ក្នុងតម្កិរ អភិធានប្បទីបិកា និង អភិធានប្បទីបិកាដីកាត្រង់

សូត្រ ៥៤៤ថា **មកុល (មុច មោចនេ + ឧល)** ប្រែថា ផ្កាឈើក្លោប
ឬផ្កាឈើក្រពុំ វិ. **មុចតីតិ មកុលោ** ផ្កាឈើដែលលាស់ចេញ ឈ្មោះថា
មកុល (អាទេស គឺផ្លាស់ ឧ ជា អ, ច ជា ក) ។ មានក្នុង
អដ្ឋកថា មជ្ឈិមនិកាយថា **កមលុប្បលាទីនិ ឯកស្សី កាលេ វិកសន្តិ
ឯកស្សី មកុលានិ ហោន្តិ**^(១) ។ ផ្កាឈូកក្រហមនិងឧប្បលជាដើម
តែងរីកក្នុងវេលាមួយ តែងក្លោបទៅក្នុងវេលាមួយ ។ ចុះពាក្យថា
មកុល ប្រែថា ក្លោប ឬក្រពុំ ហេតុអ្វីបានជាហ៊ានប្រែថា ផ្កាម្លិះនោះ
ទៅវិញ ? បានជាហ៊ានប្រែថាផ្កាម្លិះនោះ ព្រោះអាងគម្ពីរ សុមង្គល-
វិលាសិនី អដ្ឋកថា មហាបរិនិព្វានសូត្រ ៥/៣៤៧ថា ៖

**សុមនមកុលសទិសា ច ធោតមុត្តាសទិសា ច សុវណ្ណ-
ចុណ្ណសទិសា ច ធាតុយោ អវសិស្សីសុ ។ ព្រះធាតុទាំងឡាយ
ដែលនៅសេសសល់ប្រាកដ ដូចផ្កាម្លិះក្រពុំខ្លះ ដូចកែវមុត្តាដ៏
ស្អាតខ្លះ ដូចលំអិតមាសខ្លះ ។ ដូច្នោះក្នុងអដ្ឋកថាបានបញ្ជាក់
ហើយថា **សុមនមកុលសទិសា** ប្រាកដដូចផ្កាម្លិះក្រពុំជាក់ច្បាស់
ទៅហើយ និងគម្ពីរជិនកាលមាលីបករណ៍ (១/៣៩) បានសំដែងថា ៖**

១.បបញ្ចសុទនី អដ្ឋកថា មជ្ឈិមនិកាយ ៨/៣៨៧/២០០

ពត្ត ខុទ្ទកា សាសបពិជមត្តា មជ្ឈិមា មជ្ឈេ ភិទ្ធពុណ្ណលមត្តា ។
មហន្តា មជ្ឈេ ភិទ្ធមុត្តទលមត្តា ។ ពត្ត ខុទ្ទកា សុមន-
មកុលសទិសា ។ មជ្ឈិមា ធាតមុត្តសទិសា ។ មហន្តា
សុវណ្ណសទិសា ។ បណ្តាព្រះបរមសារិរិកធាតុនោះ ព្រះធាតុខ្នាត
តូចប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ ។ ព្រះធាតុកណ្តាលប៉ុនគ្រាប់អង្ករបាក់ពាក់កណ្តាល ។
ព្រះធាតុខ្នាតធំប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាក់ពាក់កណ្តាល ។ បណ្តាព្រះបរ-
មសារិរិកធាតុនោះ ព្រះធាតុខ្នាតតូចមានពណ៌ប្រាកដដូចផ្កាម្លិះក្រពុំ ។
ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាលមានពណ៌ប្រាកដដូចកែវមុក្តាដ៏ស្អាត ។ ព្រះធាតុ
ខ្នាតធំមានពណ៌ប្រាកដដូចជាមាស ។ ព្រមទាំងក្នុងគម្ពីរបបញ្ចសូទនី
អង្គកថា មជ្ឈិមនិកាយ ពាកុលសូត្រត្រង់សុញ្ញតវគ្គបានបញ្ជាក់ធាតុ
ព្រះពាកុលៈមាន **មកុល** ស័ព្ទដែរថា ៖

**សុមនមកុលសទិសា ធាតុយោវ អវសេសីសុ ។ ព្រះធាតុទាំង
ឡាយនោះឯងនៅសេសសល់ប្រាកដដូចជាផ្កាម្លិះក្រពុំ ។**

តើយើងនៅនាំគ្នាថា ដូចផ្កាថ្មល ដូចម្តេចកើត ! បើពាក្យថា **ពកុល**
មិនមានក្នុងបិដកនិងអង្គកថា ដែលជាច្បាប់ដើមទេនោះ ។

ពន្យល់ពី ពណ៌ ខ្លាត ប្រមាណព្រះធាតុក្នុងបិដក អដ្ឋកថា .២២.

ដូច្នេះយើងទាំងអស់គ្នាគប្បីកែបទនមស្សការនេះឱ្យត្រឹមត្រូវតាម
ព្រះត្រៃបិដកនិងអដ្ឋកថាវិញ ។

នៅក្នុងសុមង្គលវិលាសិនី អដ្ឋកថា មហាបរិនិព្វានសូត្រប្រាប់ថា ៖

**សព្វាថិ ធាតុយោ បាកតិកនាឱយោ សោឡស
នាឱយោ អហេសុំ ។** ព្រះបរមធាតុរួមទាំងអស់ ១៦ នាឱដោយ
នាឱតាមប្រក្រតី (អដ្ឋកថា ទីយនិកាយ ៥/៣៥៦) ។

នៅក្នុងសុត្តន្តបិដក ទីយនិកាយ មហាវគ្គ (១៦/ ៣៤៩ /១០) ថា ៖

អដ្ឋទោណំ ចតុមពោ សិរិ ...

ព្រះបរមធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានចតុ មានចំនួន ៨ ទោណ ។

យើងត្រូវគិតពីមាតធនាឱ (បាកតិកនាឱ) និងទោណនេះ ឱ្យ
បានច្បាស់លាស់ដើម្បីដឹងពីប្រមាណនៃព្រះធាតុនេះ ។ តាមគម្ពីរ
អភិធានប្បវិចិត្រ គាថាទី ៤៨២-៣ តទៅ ៖

ឯកោ បសពោ កុឌុវោ ១ បសតៈ ជា ១ កុឌុវៈ

តេ ចតុវោ បត្តោ ៤ កុឌុវៈ ជា ១ បត្តៈ

ចតុវោ បត្តា អាឡុកោ ៤ បត្ត ជា ១ អាឡុក

ចតុរាឡាភិ ទោណំ ៤ អាឡាភិ ជា ១ ទោណ ។

តាមមាត្រាវាស់នេះសឱ្យឃើញថា បួនកំបង់ដៃស្មើ ១ បត្តៈ គឺ ១នាឡិ
តាមប្រក្រតី ។ ដូចពាក្យក្នុងវិសុទ្ធិមគ្គ មហាដីកា (២/ ១៦៧) ថា

ចតុរុខំ នាឡិ ៤ កុខុរៈ ជា ១ នាឡិ ។

ក្នុងសុមង្គលវិលាសិនី អដ្ឋកថា ទីយនិកាយ (២/២១៨) និងក្នុង
សមន្តប្បាសាទិកា វេរញ្ចកណ្ណវណ្ណនា (១/៣៤០-៣៤១) ថា

បញ្ចា នាម នាឡិមត្តំ ហោតិ ឯកស្ស បុរិសស្ស

អលំ យាបនាយ ។ ឈ្មោះថា បត្តៈគឺមានប្រមាណប៉ុននាឡិត្រឹម
ល្មមដើម្បីចិញ្ចឹមបុរសម្នាក់ ១ ឱ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន ។

សរុបព្រះធាតុ

៤ កុខុរៈ ជាមួយនាឡិតាមប្រក្រតី ៤ នាឡិតាមប្រក្រតី ជាមួយ
អាឡាភិ ៤ អាឡាភិ ជា១ទោណ ។ ដូច្នេះ ៤ x ៤ = ១៦ គឺ ១៦
នាឡិតូចស្មើ ១ ទោណ ។

ព្រះបរមសារិរិកធាតុសរុបទាំងអស់មាន ១៦ នាឡិ ស្មើ ១
ទោណប៉ុណ្ណោះ តាមន័យក្នុងអដ្ឋកថា ។ តែព្យញ្ជនៈក្នុងសុត្តន្តបិដក

ពន្យល់ពី ពណ៌ ខ្មាត ប្រមាណព្រះធាតុក្នុងបិដក អដ្ឋកថា .២៤.

ទីយនិកាយ មហាវគ្គ (១៦/៣៤៩/១០) ថា **អដ្ឋទោណំ ចតុមពោសវិរិ...** ព្រះបរមសាវ្រិកធាតុរបស់សម្មាសម្ពុទ្ធមានចក្ខុមានចំនួន ៨ ទោណ ។ បើមានចំនួន ៨ ទោណមែននោះ គឺ $១៦ \times ៨ = ១២៨$ នាទ្វិទៅហើយ តែអដ្ឋកថាបញ្ជាក់ថា មានតែ ១៦ នាទ្វិធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ហើយគួរឱ្យសង្ស័យដល់អ្នកសិក្សាទៀតនោះគឺក្នុងសារត្ថទីបនីដិកា (១/២២៣) ព្រះសាវ្រិបុត្រជាគន្ថរចនាចារ្យបានខែពន្យល់ពីព្រះធាតុដែលបានតមកពី រាមត្រាមចំនួន ១ ទោណថា ៖

ទោណមត្តាតិ មគធនាឱយា សោឡសនាឱយមាណា ។

ពាក្យថា ត្រឹម ១ ទោណគឺស្មើប្រមាណ ១៦ នាទ្វិដោយនាទ្វិមគធ ។ តាមក្នុងដិកាខែពន្យល់ព្រះបរមធាតុមានចំនួន ១២៨ នាទ្វិ តែតាមពិត ព្រះបរមធាតុមានតែ ១៦ នាទ្វិស្មើនឹង ១ ទោណទេ ។ ចុះពាក្យថា ព្រះបរមធាតុមាន ៨ ទោណ ដែលមានក្នុងសុត្តន្តបិដក ទីយនិកាយ មហាវគ្គ ភាគ ១៦ ទំព័រ ៣៤៩ បន្ទាត់ទី ១០ នោះយ៉ាងណាទៅវិញ ? ពាក្យនេះអដ្ឋកថាប្រាប់ថា ៖

អដ្ឋទោណំ ចតុមពោ សវិរុត្តិអាទិភាថាយោ បទ ពាអ្ក-

បណ្ឌិតបុរេបេហិ វរ្ម័ន ១ ក៏គាថាទាំងឡាយ មានពាក្យដើមថា ព្រះបរមធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានចក្ខុ មានចំនួន ៨ ទោណ ដូច្នេះជា ដើម គឺព្រះថេរៈទាំងឡាយ អ្នកនៅក្នុងកោះតាម្ពបណ្ឌិតិប (ប្រទេស សិរីលង្កាសព្វថ្ងៃ) ពោលទុកហើយ ។ តាមគាថាពន្យល់ក្នុងគម្ពីរ បឋមសម្តោធិត្រង់ទំព័រ២៦១បានចង្អុលបង្ហាញប្រាប់ថា (**ទោណកេកំ នាទី ទ្វេ ច សោឡស នាទិយោ មិកា**) ព្រះថេរៈក្នុងកោះតាម្ព- បណ្ឌិតិបនោះមិនបានគិតពីមាត្រាវាស់ទេ លោកចងគាថា ឱ្យគិតយ៉ាង នេះថា ១ ទោណ ស្មើ ២ នាទី ដូច្នេះ ៨ x ២ = ១៦ នាទី សូម្បីគម្ពីរដទៃមានគម្ពីរជិនកាលមាលីបករណ៍(១/៣៩) ក៏បានពន្យល់ យ៉ាងជាក់ច្បាស់ដែរថា **អម្ពាតំ បទ ភគវតោ ធាតុយោ សោឡស- នាទិមត្តា ។ កំព្រះធាតុទាំងឡាយរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនៃយើង មានក្រឹម ១៦ នាទី ។**

ហើយធ្វើឱ្យយើងលែងសង្ស័យគ្រាន់ពាក្យថា ៨ ទោណ ដែល មានក្នុងបិដកទៀតនោះ ព្រោះក្នុងអដ្ឋកថា (៥/៣៥៦) បានបញ្ជាក់ ពីព្រះធាតុចែកឱ្យទៅទាំង ៨ នគរនោះថា ៖

ឯកេកនគរវាសិនោ ទ្វេ ទ្វេ នាឡិយោ លភីសុ ។ ព្រះ
រាជានិមិត្តាហ្វណ៍អ្នកនៅក្នុងនគរនីមួយ ៗ បានទទួលចំណែកព្រះធាតុ
ពីរនាឡិ ៗ (ក្នុងមួយនគរ ៗ) ។

ចំណែកព្រះធាតុ ដែលប្រទេសសិរីលង្កាបានតមកពីរាមត្រាម
នោះក៏បានចំណែកតែពីរនាឡិដែរ មិនមែន ១៦ នាឡិដូចដីកាពោល
នោះទេ ។

ដូច្នេះសរុបគ្រប់គម្ពីរមេត្រះបរមធាតុមាន ១៦ នាឡិស្មើ ១ គោល ។

ខ្មាត ពណ៌ និង បរិមាណ របស់សម្ព័ន្ធជាតុ

ព្រះធាតុខ្មាតធំ

- ១. ខ្មាត គ្រាប់សណ្តែកបាយ
- ២. ពណ៌ ពណ៌មាស
- ៣. បរិមាណ ៥ នាឡិ

ព្រះធាតុខ្មាតតណ្ហាល

- ១. ខ្មាត ប៉ុនគ្រាប់អង្ករបាក់

ព្រះអង្គទ្រង់អធិដ្ឋានព្រះធាតុឱ្យផ្សាយទៅកាន់ទីផ្សេងៗ ១ .២៨.

ហោតុតិ ធាតុវិកិរត្តំ អធិដ្ឋាសិ ។ តស្មា វិប្បកិណ្ណា ច ន
វិប្បកិណ្ណា ច ។ តថាគតមិនស្ថិតនៅយូរអង្វែងទេ នឹងបរិនិព្វាន
ទៅ សាលនាតថាគតនៅមិនទាន់ផ្សាយទៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅឡើយ
ព្រោះហេតុនោះ កាលបើតថាគតបរិនិព្វានទៅហើយ មហាជនទទួល
យកនូវព្រះធាតុសូម្បីប៉ុនគ្រាប់ស្នែហើយធ្វើចេតិយក្នុងទីនោះរបស់ខ្លួនៗ
ហើយគោរពបូជា កាលត្រាច់ទៅនឹងមានស្នូកក្នុងខាងមុខ ។ ព្រោះ
ហេតុនោះ ព្រះធាតុបែកចេញជាចំណែកតូចៗខ្លះ មិនបែកចេញខ្លះ ។

(អដ្ឋកថា ទិយនិកាយ មហាវគ្គ ៥/៣៤៧)

ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គទ្រង់បំពេញពុទ្ធចរិយា អស់ ៤៥ វស្សា
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សត្វលោក សូម្បីព្រះអង្គទ្រង់បរិនិព្វានទៅហើយ
ក៏ព្រះអង្គនៅតែបំពេញប្រយោជន៍ដល់សត្វលោកទៀត ដូចព្រះអង្គ
ទ្រង់អធិដ្ឋានឱ្យព្រះធាតុបែកជាចំណែកតូចៗ ដើម្បីផ្សាយទៅគ្រប់ទី
កន្លែងសម្រាប់ជាគ្រឿងសក្ការៈគោរពបូជារបស់ពុទ្ធបរិស័ទ នឹងបាន
សម្រេចនូវស្ថានសួគ៌និងព្រះនិព្វានក្នុងកាលខាងមុខ ។

ខ្លាត ពណ៌ ប្រមាណព្រះបរមសារីរិកធាតុចប់ដោយសច្ចេម

ព្រះមហាកស្យបៈធ្វើធាតុនិធានគឺកប់ព្រះបរមសារិរិកធាតុក្នុងដី

(សុមង្គលវិទ្យាសិទ្ធិ និង បឋមសម្ភោធិកថា)

ព្រះមហាកស្យបៈត្រូវបានពិចារណាឃើញអន្តរាយ នឹងមានដល់
 ព្រះបរមសារិរិកធាតុទាំងឡាយ ទើបចូលទៅរកព្រះបាទអជាសត្តទូល
 ថា បពិត្រមហារាជព្រះបរមសារិរិកធាតុគួរនឹងដាក់ទុកដោយធ្វើ ធាតុ-
 និធាន គឺកប់ទុកក្នុងដីទើបគួរ ។ ព្រះបាទអជាសត្តត្រាស់ថា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ និធានកម្មទុកឱ្យខ្ញុំព្រះករុណា តែខ្ញុំព្រះករុណានឹងនាំមក
 នូវព្រះធាតុដ៏សេសដូចម្ដេចកើត ? ។ ព្រះថេរៈឆ្លើយតបថា បពិត្រ
 មហារាជ ការនាំព្រះធាតុមិនមែនជាការរបស់ព្រះអង្គទេ ជាការ
 របស់អាត្មា ។ ព្រះបាទអជាសត្តពោលថា សាធ្ម លោកម្ចាស់ សូម
 លោកម្ចាស់នាំព្រះធាតុមកចុះ ខ្ញុំព្រះករុណា នឹងធ្វើនូវការកប់ទុក ។
 ព្រះកស្យបៈត្រូវបាននាំយកព្រះធាតុដ៏សេស វៀរតែព្រះធាតុដែលរាជ
 ត្រកូលចាត់ចែងទុក ។ ចំណែកព្រះធាតុក្នុងរាមគ្រាម (ដែលជាក្រុង
 របស់ក្សត្រកោឡិយៈ ឥឡូវនៅក្នុងប្រទេសនេប៉ាល់) ព្រះថេរៈវៀរ
 ទុក ដោយពិចារណាឃើញថា ព្រះធាតុទាំងនេះ តទៅខាងមុខស្ដេច

នាគ និងអារាធនាទៅកាន់នាគពិភព នឹងធ្វើឱ្យផុតចាកពីអន្តរាយនោះ
ក្នុងកាលអនាគត ព្រះថេរៈទាំងឡាយនឹងអារាធនាព្រះធាតុទាំងនេះ
ទៅបញ្ចុះក្នុងមហាចេតិយ មហាវិហារ លង្កាទ្វីប គឺប្រទេសសិរីលង្កា
សព្វថ្ងៃនេះ (អនាគតេ កាលេ លង្កាទិបេ មហាវិហារេ មហា-
ចេតិយម្ហិ និទហិស្សន្តិ) ។ ព្រោះហេតុនោះ បានជាព្រះថេរៈមិន
អារាធនាព្រះធាតុក្នុងរាមគ្រាម អារាធនាតែព្រះធាតុនៅក្នុងក្រុង ទាំង
៧ ទៅប្រតិស្ឋានក្នុងទិសអាគ្នេយ៍នៃក្រុងរាជគ្រឹះ ដោយបានតាំង
ចិត្តអធិដ្ឋានថា សិលាដែលមាននៅក្នុងទីនេះ ចូរអន្តរធានវិនាសទៅ
ឱ្យសល់នៅតែដីបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ នឹងទឹកកុំផុសឡើងក្នុងភូមិភាគនេះ
ឡើយ ។

ចំណែកព្រះបាទអជាសត្តត្រាស់បញ្ជាឱ្យដឹកដីចុះ ត្រង់ស្ថានទីនោះ
ដែលព្រះមហាកស្សបត្ថេរៈអធិដ្ឋានរួចហើយ និងព្រះអង្គទ្រង់បញ្ជាឱ្យ
នាំដីដែលដឹកឡើងមកធ្វើជាឥដ្ឋ និង ប្រោសឱ្យសាងព្រះចេតិយថ្វាយ
អសីតិមហាសាវ័ក ។ ម្យ៉ាងទៀត អាចារ្យពួកខ្លះពោលថា ប្រសិន
បើមានអ្នកណាសួរថា ព្រះរាជាឱ្យសាងអ្វីក្នុងទីនេះ តបថា ព្រះរាជា

ឱ្យសាងព្រះចេតិយថ្វាយមហាសាវ័កទាំងឡាយ កាលពេលយ៉ាងនេះ អ្នកណាមួយក៏មិនដឹងថា ទីនេះកប់នូវព្រះធាតុ ។

ការជីកធ្វើធាតុនិធានបានជម្រៅ ៨០ ហត្ថ ព្រះរាជាទ្រង់ បញ្ជាឱ្យក្រាលផ្ទៃក្រោមដោយផែនលោហៈ ។ ព្រះបាទអរិយធម៌ទ្រង់ បញ្ជាឱ្យធ្វើកូនកោដ្ឋ និងស្តុបបញ្ចុះព្រះបរមសាវ័កធាតុ ដោយវត្ថុ ផ្សេង ៗ បានដល់ ១ ខ្លឹមចន្ទន៍លឿង ២ ខ្លឹមចន្ទន៍ក្រហម ៣ ភ្នុក ៤ កែវ ៥ មាស ៦ ប្រាក់ ៧ កែវមណី ៨ កែវទទឹម ៩ កែវផ្អែក ១០ កែវផលិត ដោយទ្រង់បញ្ជាឱ្យធ្វើវត្ថុនីមួយៗ ធ្វើជាប្រអប់ ៨ ជាន់ និង ស្តុប ៨ ជាន់ចាប់តាំងពីតូចរហូតដល់ជាន់ធំ បំពាក់ត្រួតលើគ្នាជាជាន់ ៗ បាន ៨ ជាន់ ដូចប្រើខ្លឹមចន្ទន៍លឿងធ្វើប្រអប់ ៨ ជាន់ និង ស្តុប ៨ ជាន់ ។ ល។ ប្រើកែវផលិតធ្វើជាប្រអប់ ៨ ជាន់ និងធ្វើស្តុប ៨ ជាន់ ដែលមានកែវផលិតនៅជាន់ក្រៅបំផុត ព្រះស្តុបធំប៉ុនចេតិយក្នុង ថ្វាយ- រាម ។ បន្ទាប់មកព្រះរាជាទ្រង់បញ្ជាឱ្យសាងផ្ទះកែវ ដោយកែវ ៧ ប្រការ គ្របស្តុបកែវផលិត ឱ្យសាងផ្ទះមាសគ្របផ្ទះកែវ ឱ្យសាងផ្ទះ ប្រាក់ គ្របផ្ទះមាស ឱ្យសាងផ្ទះស្ពាន់គ្របផ្ទះប្រាក់ ខាងលើផ្ទះស្ពាន់ជា

ជាន់ខាងក្រៅបំផុត ទ្រង់បញ្ជាឱ្យរោយគ្រាប់ខ្សាច់កែវ ដែលធ្វើដោយ
កែវ ៧ ប្រការនិងរោយនូវផ្កាឈើដែលកើតលើគោកនិងក្នុងទឹក ទាំង
ទ្រង់បញ្ជាឱ្យធ្វើរូបព្រះពោធិសត្វ ៥៥០ ជាតិ រូបអសីតិមហាសាវ័ក
រូបព្រះបាទសុទ្ធាទនមហារាជ រូបព្រះនាងមហាមាយាទេវី និងរូប-
សហជាតិវត្ថុទាំង ៧ នឹងទ្រង់ឱ្យតាំងឆ្នាំងមាស ដែលមានទឹកពេញ
៥០០ ឆ្នាំង នឹងទ្រង់ឱ្យតាំងឆ្នាំងប្រាក់ ដែលមានទឹកពេញ ៥០០ ឆ្នាំង
ទ្រង់ឱ្យដោតទង់មាស ៥០០ ទង់ ឱ្យដុតប្រទីប ៥០០ ដើម ដោយប្រើ
ទឹកក្រអូបជាប្រេង ប្រើសំពត់ទុកុលពស្រ្តជាប្រឆេះ ភ្លើងបូជាព្រះ បរ-
មសារីរិកធាតុរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

ត្រានោះព្រះមហាកស្សបៈអធិដ្ឋានថា សូមសព្វបូជនីយភណ្ណ
(វត្ថុរបស់គួរបូជាទាំងអស់) ដូចផ្កាឈើទាំងនេះ កុំស្ងិតស្រពោន ក្លិន
ក្រអូបកុំវិនាសបាត់ ដូចប្រទីបទាំងនេះកុំរលត់ឡើយ ដូច្នេះជាដើម
ហើយឱ្យចារឹកអក្សរ ចុះក្នុងផែនមាសប្រតិស្ឋានក្នុងទីនោះថា **អនា-
គតេ យទា អសោកោ នាម កុមារោ ឆត្តំ ឧស្សាបេត្វា អសោកោ
ធម្មរាជា ភវិស្សតិ សោ ឥមា ធាតុយោ វិត្តារិកា ភវិស្សតិ ។**

អនាគតកាល ត្រាអសោកកុមារញ៉ាំងគេឱ្យលើកស្មើតវ័ត្រឡើងហើយ
នឹងបានជាអសោកធម្មរាជា ព្រះរាជាអង្គនោះ នឹងទ្រង់ធ្វើព្រះបរម-
សារិកធាតុទាំងនេះ ឱ្យផ្សព្វផ្សាយទៅ ។

ចំណែកព្រះបាទអជាសត្តៈទ្រង់នាំប្រដាប់ទាំងអស់ចេញមកបូជា
និងវេលាដែលស្តេចទ្រង់ឡើងចេញអំពីស្ថានបញ្ចុះព្រះបរមសារិកធាតុ
បញ្ជាឱ្យបិទទ្វារផ្ទះព្រះបរមសារិកធាតុ និងឱ្យដាក់សោប្រថាប់ត្រា
គ្រប់ៗ ជាន់ រៀងលំដាប់រហូតមកដល់ទ្វារផ្ទះស្ថាន ដែលជាជាន់ក្រៅ
បំផុត ហើយទ្រង់ឱ្យដាក់កែវមណីធំក្នុងទីនោះ និងឱ្យចារិកអក្សរថា
ក្នុងអនាគតកាលព្រះរាជាក្រខ្យត់ ចូរកាន់យកកែវមណីនេះចុះហើយ
ធ្វើសក្ការៈបូជាព្រះបរមសារិកធាតុទាំងឡាយនេះចុះ ។

ក្នុងកាលណោះ សក្កទេវរាជទ្រង់ហោរិស្សកម្មទេវបុត្រមក
ហើយត្រាស់បញ្ជាថា ម្ចាស់អ្នកដ៏ចំរើន ព្រះមហាកស្សបៈនិងព្រះបាទ
អជាសត្តៈ បានធ្វើធាតុនិធានគឺការកប់ព្រះបរមសារិកធាតុទុកហើយ
អ្នកចូរនិមិត្តកងរក្សាទុកក្នុងទីនោះ ។ វិស្សកម្មទេវបុត្រមកហើយ ក៏
ប្រកបនូវវាទ្យសង្ខារយន្តគឺមនុស្សយន្តមានរូបដូចសត្វសាហាវ រូបយន្ត

ឈើនេះកាន់ព្រះខ័នពណ៌កែវផលិត មានលក្ខណៈគួរឱ្យខ្លាច វិលជុំវិញ
 បន្ទប់បញ្ចុះព្រះបរមសារិកធាតុយ៉ាងលឿនរហ័សដូចជាខ្យល់ព្យុះ ។
 កាលវិស្សកម្មទេវបុត្រប្រកបគ្រឿងយន្តរចហើយ ចងគន្លឹះទុកជាមួយ
 គ្នា និងនាំផែនសិលាមកបង្កជាក់ផែងឡោមព័ទ្ធ ដូចផ្ទះសាងដោយឥដ្ឋ
 ថែមទាំងបាននាំសិលាធំមកបិទទុកពីលើ លុបដីពីខាងលើនិងធ្វើឱ្យរាប
 ស្មើល្អ ។ កាលបើធាតុនិធានសម្រេចហើយយ៉ាងនេះ ព្រះថេរៈនៅ
 តាមអាយុកាលក៏បរិនិព្វានទៅ ព្រះរាជាទៅតាមយថាកម្ម ឯមនុស្ស
 ទាំងនោះក៏ធ្វើកិរិយាទៅ ។

ចប់ការធ្វើធាតុនិធាន

សម័យព្រះបាទធម្មាសោកទ្រង់ជ្រះថ្លានិច្ចព្រះពុទ្ធសាសនា

ស្តេចអសោកមុនដំបូងជាព្រាហ្មណ៍ក៏ជាអ្នកកាន់សាសនា
 ព្រាហ្មណ៍តាមរាជត្រកូលតមក តែដោយអំណាចឧបនិស្ស័យបុណ្យ
 វាសនាដែលធ្លាប់សន្សំធ្វើមកជាមួយនឹងនិគ្រោធសាមណេរ ធ្វើឱ្យទ្រង់
 មានសេចក្តីជ្រះថ្លាចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ក្រោយមកព្រះអង្គមិនគិត
 ពីការធ្វើសង្គ្រាមវាយយកទឹកដីទៀតទេ គឺព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើសង្គ្រាម

.៣៥. ព្រះបាទអសោកទ្រង់ឱ្យបុត្របួសដើម្បីជាទាយាទសាសនា

ក្នុងផ្លូវព្រះធម៌ដោយការបដិបត្តិតាមព្រះពុទ្ធសាសនា ។ មានថ្ងៃមួយ
ព្រះធម្មាសោករាជ បានសាកសួរព្រះភិក្ខុសង្ឃថា តើខ្ញុំព្រះករុណា
ធ្វើបុណ្យដ៏ធំធេងមានការថ្វាយទានជាដើមយ៉ាងនេះ តើបានឈ្មោះថា
ទាយាទគឺញាតិរបស់ព្រះសាសនាដែរឬទេ ? ព្រះមោគ្គលិបុត្តតិស្សត្ថេរ
តបថា បពិត្រមហារាជ ទ្រង់មិនទាន់ជាញាតិរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា
នៅឡើយទេ លុះត្រាបុគ្គលណាមួយឱ្យកូនប្រុសក្តី កូនស្រីក្តីបួសក្នុង
ព្រះពុទ្ធសាសនា ទើបឈ្មោះថា ជាទាយាទគឺញាតិព្រះសាសនា ។ ដោយ
សេចក្តីជ្រះថ្លាដ៏ខ្លាំងក្លាពេក ព្រះរាជាក៏ដាច់ចិត្តឱ្យព្រះរាជបុត្រ មហិន្ទ-
តូមារ និងព្រះរាជបុត្រីព្រះនាង សង្ឃមិត្តា បួសក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា
គ្រាន់នឹងបានជាព្រះញាតិរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ។ នៅក្នុងសម័យរបស់
ព្រះរាជាអង្គនេះ ព្រះពុទ្ធសាសនាបានរុងរឿងខ្លាំងណាស់រហូតទ្រង់អាច
ជម្រះនូវរឿងមន្ទិលក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយពួកអន្យតិវិយមកបួស
ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយទ្រង់បានជាអគ្គពុទ្ធសាសនូបត្ថម្ភក្នុងការធ្វើ
គតិយសង្គាយនា ។ ចំណែកព្រះបរមសារិរិកធាតុដែលបាត់ឈឹងពី
ក្នុងលោកនេះ ក៏ព្រះបាទអសោកបានយកមកផ្សព្វផ្សាយទូទាំងជម្ពូទ្វីប

ឡើងវិញ មានសំដែងក្នុងគម្ពីរ សមន្តប្បវេណីសាទិកា អដ្ឋកថាវិន័យ ក្នុង គម្ពីរសុមង្គលវិលាសិនីជាដើមថា ៖

ព្រះបាទអសោកឱ្យសាងមហាវិហារឈ្មោះ អសោកាភារមហើយ ទ្រង់បានតាំងភត្តដើម្បីថ្វាយភិក្ខុ ៦ សែនរូបទៀត និងទ្រង់ត្រាស់ឱ្យ សាងព្រះវិហារ ៨ ម៉ឺន ៤ ពាន់ខ្នង ដែលប្រដាប់ដោយចេតិយ ៨ ម៉ឺន ៤ ពាន់កន្លែងក្នុងជម្ងឺបទាំងអស់ ដោយសេចក្តីពេញចិត្តក្នុងធម៌ មិនមែនដោយមិនពេញចិត្តទេ ។ ក្រោយពីការកសាងព្រះចេតិយរួច ព្រះបាទអសោកបានបញ្ជាអាជ្ញបុរសឱ្យទៅរុះរើព្រះចេតិយ ដែលបញ្ចុះ ព្រះសារិរិកធាតុទាំង ៨ កន្លែង មានក្រុងរាជគ្រឹះជាដើមតែមិនបាន ព្រះសារិរិកធាតុសូម្បីបន្តិចសោះ ទើបទ្រង់ក្រាបទូលដល់ព្រះសង្ឃជា មហាថេរឱ្យប្រជុំព្រះភិក្ខុសង្ឃនិងភិក្ខុនិសង្ឃ ដើម្បីសួរមើល ក្រែង មានព្រះថេរៈអង្គណាមួយជ្រាបរឿងព្រះធាតុនេះ ។ កាលបើជួបជុំ ព្រះភិក្ខុសង្ឃហើយព្រះរាជាត្រាស់ថា លោកម្ចាស់ខ្ញុំព្រះករុណាបាន កសាងព្រះចេតិយរួចហើយ តែរកព្រះសារិរិកធាតុមិនបានសោះ តើ លោកម្ចាស់អង្គណាបានដឹងដំណឹងខ្លះពីព្រះសារិរិកធាតុទេ ? ខណៈ

.៣៧. ព្រះថេរៈព្រះជន្ម ១២០ ប្រាប់ដំណឹងព្រះធាតុ

នោះមានព្រះថេរៈមួយអង្គបួសតាំងពីព្រះជន្ម ៧ ឆ្នាំ រហូតមានព្រះជន្ម ១២០ ឆ្នាំ តបព្រះរាជាថា បពិត្រមហារាជ កាលពីអាត្មានៅជាសាមណេរតូចជន្មាយុ ៧ ឆ្នាំ ព្រះមហាថេរៈជាបិតាអាត្មាបបួលអាត្មាថា ទ្រង់សាមណេរអ្នកចូរមកនេះ ចូរយកផ្កាកម្រងនិងគ្រឿងក្រអូបហើយបូជាកន្លែងនេះ. នេះជាកន្លែងតម្កល់ព្រះបរមសាវ្រិកធាតុ. មហាបពិត្រកន្លែងនោះទេដឹង ដែលតម្កល់ព្រះបរមសាវ្រិកធាតុ ! ។ ព្រះរាជាទ្រង់ត្រេកអរណាស់ក៏បាននាំពួករាជបុរសទៅកន្លែងនោះ ដឹកចុះទៅខាងក្រោមក៏ជួបកំពូលស្តុប ដែលព្រះបាទអជាសត្តុសាងតម្កល់ព្រះបរមសាវ្រិកធាតុ ហើយក៏ដឹកយកព្រះបរមសាវ្រិកធាតុចំនួន ៧ ទោណ មកតម្កល់ទុកក្នុងព្រះចេតិយទាំង៨៤០០០ ព្រះចេតិយរហូតផ្សព្វផ្សាយទាំងជម្ពូទីបរហូតមកដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះ ។ ដូចដែលបានរកឃើញស្តុបមួយនៅក្នុងបិប្រវា លើព្រំប្រទាល់ដែននេប៉ាល់ ស្តុបនោះមានកោដ្ឋមួយនៅក្នុងនោះហើយ មានព្រះធាតុតូច ១ ខ្លះ ក្នុងកោដ្ឋនោះផងនៅលើគ្របកោដ្ឋនោះ ឃើញមានអក្សរព្រះបាទអសោកចារឹកទុកថាដូច្នោះ ៖

សុភិពិភពិនំ សុភពិនិកនំ សបុតទលនំ ឥយំ សលិ-
 លនិធានេ ពុទ្ធសភគវតេសាកិយានំ ។ បានសេចក្តីថា ៖
 កន្លែងដាក់នូវសារីរិកធាតុព្រះពុទ្ធ ជាត្រកូលសាក្យៈនេះ ជា
 ការទ្រទ្រង់សាសនានៃបងប្អូនសុភិពិ មួយអង្រើនិងបងប្អូនស្រីនិង
 បុត្រប្រុសនិងភរិយា ។

សិលាចារិកនេះគេរកឃើញក្នុងឆ្នាំ១៨៩៨ នៅជិតស្រុក
 បិប្រាវា នៅចុងព្រំស្រុកនៃតំបន់ពស្តិ ចម្ងាយប្រហែល ១
 គីឡូម៉ែត្រពីខាងអាយព្រំដែននេប៉ាល់ ។ នៅក្នុងសិលាចារិកនេះ
 ជាសាក្យីថាព្រះបាទធម្មាសោក ទ្រង់បាន សាងព្រះចេតិយតម្កល់
 ព្រះបរមសារីរិកធាតុមែន ។

ចប់ព្រះសិរិតធាតុត្រូវប្រទេសឥណ្ឌា

ព្រះបរមសារីរិកធាតុមកកោះសីលេខ្លាម្លូនដំបូង

(សមន្ត.១/១៤១ , សមន្តប្បាសាទិកា បាលី- ប្រែ ១/១៥៨)

ត្រានោះ ព្រះមហិន្ទត្ថេរដ៏មានអាយុចាំវស្សារួចហើយ បវារណាហើយ បានទូលពាក្យនេះនឹងព្រះរាជា ក្នុងថ្ងៃឧបោសថ ពេញបូណីមី ខែកត្តិកថា មហារាជ អាត្មាទាំងឡាយ បានគាល់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមកយូរហើយ នៅដោយការនៅដូចជាឥតទីពឹង ពួកអាត្មានឹងទៅកាន់ជម្ពូទ្វីប ។ ព្រះរាជាត្រាស់ថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំទំនុកបំរុងលោកម្ចាស់ដោយបច្ច័យបួន ឯមហាជនអាស្រ័យលោកម្ចាស់ តាំងនៅក្នុងសរណៈទាំងឡាយ ៣ ព្រោះហេតុអ្វីលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ទើបនឿយណាយ ។ ព្រះចេរៈទូលថា មហារាជ ពួកអាត្មាមិនបានគាល់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធអស់វេលាយូរហើយ ទីជាទីគួរធ្វើអភិវាទនកម្មបច្ចុដ្ឋានកម្ម អញ្ជូលីកម្ម និងសាមិចិកម្ម មិនមាន ព្រោះហេតុនោះ ពួកអាត្មាទើបនឿយណាយ ។ (ព្រះរាជាត្រាស់ថា)លោកម្ចាស់ លោកបាននិយាយហើយ មិនមែនឬថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បរិនិព្វានហើយ ។ ព្រះចេរៈទូលថា មហារាជ ទ្រង់បរិនិព្វានហើយមែន តែ

ព្រះសារិរិកធាតុរបស់ព្រះអង្គនៅមាន ។ ព្រះរាជាត្រាស់ថា ខ្ញុំដឹង
 ហើយលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់បំណងសាងទីជាទីប្រតិស្ឋានព្រះស្តុប
 ហើយបានត្រាស់ថាបពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងសាងព្រះស្តុប និងមន្តលោក
 ម្ចាស់ជ្រើសរើសផ្ទៃដី ឥឡូវនេះចុះ ! ម្យ៉ាងទៀត ខ្ញុំនឹងបានព្រះធាតុ
 អំពីទីណា លោកម្ចាស់ ។ ព្រះចេះទូលថា មហារាជ ចូរប្រឹក្សាជា
 មួយសុមនសាមណេរចុះ ។ ព្រះរាជាទទួលថា ល្អហើយលោកម្ចាស់
 ហើយចូលទៅរកសុមនសាមណេរសួរថា លោកម្ចាស់ ឥឡូវនេះពួក
 យើងនឹងបានព្រះធាតុមកអំពីទីណា សុមនសាមណេរទូលថា មហារាជ
 ចូរទ្រង់ខ្វល់ខ្វាយតិចចុះ ទ្រង់ចូរឱ្យជម្រះផ្តល់ ឱ្យប្រដាប់តាក់តែង
 ដោយគ្រឿងប្រដាប់ មានទង់ជ័យ ទង់ជ្រុង និងក្រុមដែលពេញដោយ
 ទឹកដើម មហារាជព្រមទាំងបរិវារ ចូរសមាទានអង្គឧបោសថឱ្យ
 ពួកអ្នករាំប្រជុំគ្នា ត្រាស់ឱ្យតែងដីរមង្គល ប្រដាប់ដោយគ្រឿង
 អលង្ការគ្រប់យ៉ាង នឹងឱ្យលើកស្ទើរត្រឡើងខាងលើដីរនោះ ក្នុង
 វេលាល្ងាចចូរបែរព្រះភ័ក្ត្រឆ្ពោះទៅកាន់ឧទ្យានមហានាគវ័ន ព្រះអង្គ
 នឹងបានព្រះធាតុពិតប្រាកដ ។ ព្រះរាជាទទួលថាព្រមហើយ ។ ព្រះ

ថេរៈទាំងឡាយ ក៏បានទៅកាន់ចេតិយបពិត្រវិញ ។ ព្រះចេតិយបពិត្រ
នោះព្រះមហិន្ទត្ថេរដ៏មានអាយុ ពោលនឹងសុមនសាមណេរថា សាម-
ណេរអ្នកចូរទៅ ចូរទៅរកអសោកធម្មរាជ ដែលជាជីតារបស់អ្នកក្នុង
ជម្ពូទ្វីប ចូរថាតាមពាក្យរបស់យើងយ៉ាងនេះថា មហារាជ ព្រះបាទ
ទេវានម្បិយតិស្សៈ ជាសំឡាញ់របស់ព្រះអង្គ ទ្រង់ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះ
ពុទ្ធសាសនា ប្រាថ្នានឹងឱ្យសាងស្តូប បានឮថា ព្រះអង្គមានព្រះធាតុ
នៅក្នុងព្រះហស្ត សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះរាជទាន ព្រះធាតុនោះដល់
អាត្មា ទទួលយកព្រះធាតុនោះហើយ ចូរចូលទៅរកសក្កទេវរាជ
ហើយទូកយ៉ាងនេះថា មហារាជ បានឮថា ព្រះអង្គមានព្រះធាតុក្នុង
ព្រះហស្តពីរព្រះអង្គ គឺ ព្រះទាវៈខាងស្តាំ ១ ព្រះអដ្ឋិធាតុដងកាំបិត
ខាងស្តាំ ១ ព្រោះហេតុនោះ សូមព្រះអង្គទ្រង់បូជាព្រះទាវៈខាងស្តាំ
ចុះ តែសូមព្រះរាជទានព្រះអដ្ឋិធាតុដងកាំបិតខាងស្តាំ ដល់អាត្មាភាព
ម្យ៉ាងទៀត ចូរទូលសក្កៈនោះយ៉ាងនេះថា មហារាជ ព្រោះហេតុអ្វី ?
ព្រះអង្គបញ្ជូនពួកអាត្មាភាពទៅកាន់កោះតាម្តុំបណ្តិទ្វីបហើយ ទ្រង់មិន
អើពើដូច្នោះ ។ សុមនសាមណេរ ទទួលពាក្យរបស់ព្រះថេរៈថា ល្អ

ហើយលោកម្ចាស់ ដូច្នេះហើយ ក៏កាន់យកបាត្រនិងចីវរហោះឡើង
 កាន់អាកាសក្នុងខណៈនោះឯង ចុះទៀបទ្វារនគរបាដលីបុត្រ ទៅកាន់
 ដំណាក់ព្រះរាជា ទូលរឿងនោះឱ្យទ្រង់ជ្រាប ។ ព្រះរាជាទ្រង់ត្រេក
 អរទទួលបាត្រ អំពីដៃសាមណេរ អប់ដោយរបស់ក្រអូបហើយ បាន
 ដាក់ព្រះធាតុប្រាកដស្មើដោយកែវមុក្តាដ៏ប្រសើរហើយ ទើបថ្វាយ ។
 សាមណេរទទួលយកព្រះធាតុនោះហើយ ចូរទៅរកសក្កទេវរាជ ។
 សក្កទេវរាជឃើញសាមណេរមកហើយត្រាស់ថា បពិត្រសុមនៈដ៏ចំរើន
 លោកម្ចាស់និមន្តមកព្រោះហេតុអ្វី ? ។ សាមណេរទូលថា បពិត្រ
 មហារាជ ព្រះអង្គបញ្ជូនពួកអាត្មាទៅកាន់កោះតាម្តុបណ្តិទ្វីប ហើយ
 ទ្រង់មិនអើពើ ព្រោះហេតុអ្វី ? ។ សក្កៈត្រាស់ថា មិនបានលះ
 បង់ឡើយ លោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន និយាយទៅចុះឱ្យខ្ញុំធ្វើអ្វី ? ។
 សុមនសាមណេរទូលថា បានឮថា ព្រះអង្គមានព្រះធាតុនៅក្នុងព្រះ
 ហស្ត ពីរ ព្រះអង្គ គឺ ព្រះទាវៈខាងស្តាំ ១ និងព្រះធាតុដងកាំបិត
 ខាងស្តាំ ១ សូមឱ្យមហាបពិត្របូជា ព្រះទាវៈធាតុខាងស្តាំចុះ តែ
 ទ្រង់ព្រះរាជទានព្រះធាតុដងកាំបិតខាងស្តាំដល់អាត្មាភាព ។ សក្កៈជា

៤៣. ព្រះបាទទេវានម្យិយតិស្សៈធ្វើពិធីទទួលព្រះធាតុ

ធំជាងទេវតាត្រាស់ថា ល្អហើយលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ហើយទ្រង់បើក
ព្រះស្តុបកែវមណីប្រមាណ ១ យោជន៍ បាននាំព្រះធាតុដងកាំបិត
ខាងស្តាំចេញមកហើយ ថ្វាយដល់សុមនសាមណេរ ។ សុមនសាម-
ណេរនោះ ទទួលយកព្រះធាតុនោះហើយ ប្រតិស្ឋានទុកក្នុងចេតិយ
បពិត្ននោះឯង។ ត្រានោះឯង មហានាគនោះ សូម្បីទាំងអស់មានព្រះ
មហិន្ទជាប្រធានប្រតិស្ឋានព្រះធាតុដែលអាសោកធម្មរាជទ្រង់ព្រះរាជ
ទានមកមកទុកត្រង់ចេតិយបពិត្ន ហើយនិមន្តព្រះធាតុដងកាំបិតខាងស្តាំ
ទៅកាន់មហានាគវីនឌុទ្យាន ក្នុងវេលារសៀល ចំណែកព្រះរាជាវិញ
ទ្រង់ធ្វើការបូជាដោយសក្ការៈ ដូចដែលសុមនសាមណេរពោលហើយ
គង់លើដីវដ៏ប្រសើរ ទ្រង់បាំងស្មេតច្នៃត្រដោយព្រះអង្គឯង លើក្បាល
ដីវមង្គល ស្តេចបានទៅដល់មហានាគវីនឌុទ្យានល្មម ។ ត្រានោះ
ទ្រង់មានព្រះតម្រិះថា ប្រសិនបើធាតុនេះជាធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ
សូមស្មេតច្នៃត្រនោះរបើកចេញទៅ ដីវមង្គលចូរលុតជង្គង់ចុះលើផែនដី
សូមឱ្យប្រអប់ចញ្ចុះធាតុ ចូរមកប្រតិស្ឋានលើក្បាលរបស់យើង ។
ព្រមដោយចិត្តដែលកើតឡើងរបស់ព្រះរាជា ស្មេតច្នៃត្រក៏បានបើកចេញ

ទៅដីរលុតជង្គង់ចុះលើផែនដីប្រអប់បញ្ចុះធាតុ ក៏បានមកប្រតិស្ឋានលើ
 សិរសារបស់ព្រះរាជា ។ ព្រះរាជាទ្រង់ប្រកបដោយបីតិ និងបាមោជ្ជៈ
 យ៉ាងក្រៃលែង ដូចមានអង្គដែលស្រោចហើយដោយទីងអម្រិត ទើប
 ត្រាស់សួរថាបពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងបដិបត្តិព្រះធាតុ
 ដូចម្តេច ? ។ ព្រះចេវៈក្រាបទូលថា បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គ
 តម្កល់ទុកលើពោងដីរសិនចុះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់បានលើកប្រអប់បញ្ចុះ
 ព្រះធាតុតម្កល់ទុកលើពោងដី ។ ដីមានសេចក្តីត្រេកអរបានបន្តិ
 សំឡេង ដូចសំលេងសត្វក្រៀល ។ មហាមេឃតាំងឡើងហើយ
 បានញ៉ាំងភ្លៀងបោក្តរព័រឱ្យធ្លាក់ចុះ ។ ផែនដីធំកំរើករហូតដល់ទឹកជា
 ទីបំផុត ជាហេតុឱ្យដឹងថា ជាព្រះធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនឹង
 ប្រតិស្ឋាននៅបច្ឆន្តជនបទ ។ ពួកទេវតា និងមនុស្សបាននាំគ្នាត្រេកអរ
 ហើយ ។

ព្រះមហាវិរៈ ស្តេចមកកោះលង្កានេះ អំពីទេវលោក
 បានប្រតិស្ឋាននៅលើពោងដីក្នុងថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែ ៤
 បានញ៉ាំងបិតិឱ្យកើតដល់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ

.៤៥. ព្រះបរមធាតុកម្ពស់លើពោងដំរីដង្ហែទៅទីចូបារាម

ដោយសិរីភាពនៃបូទីដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ត្រានោះស្តេចដំរីនោះ ដែលពួកអ្នកតន្ត្រីមិនមែនតិច ហែហម ហើយមានពួកអ្នកនគរធ្វើសក្ការៈ ដោយការបូជាដោយសក្ការៈយ៉ាង ក្រៃលែងមានមុខឆ្ពោះទៅទិសខាងលិចមិនថយក្រោយ ដើរទៅរហូត ដល់ទ្វារនគរនៃទិសខាងកើតហើយ ចូលទៅកាន់នគរតាមទ្វារទិសខាង កើត មានអ្នកនគរទាំងអស់ធ្វើការបូជាយ៉ាងឧឡារិក ចេញ (អំពី នគរ) តាមទ្វារខាងត្បូង បានឮថាទេវដ្ឋានមួយកន្លែងដែលយក្ខឈ្មោះ ថា មហេជៈហ្មងហែង មានក្នុងចំណែកនៃទិសខាងលិចនៃចូបារាម (ដំរី) ទៅហើយ ក្នុងមហេជៈនោះ មានមុខឆ្ពោះចូបារាម ហើយ ត្រឡប់មកវិញ ។

ត្រានោះរាជបុរសដើរទៅមុនដំរីនោះ ជម្រះគុម្ពឈើទាំងអស់ ពង្រាបដីធ្វើឱ្យដីនោះរាបដូចបាតដៃ ។ ស្តេចដំរីបែរមុខទៅកាន់កន្លែង នោះ បានឈរទៀបដើមពោធិ៍ទិសខាងលិចនៃទីនោះ ។ ត្រានោះ ពួករាជបុរសបានប្រារព្ធនឹងលើកព្រះធាតុអំពីពោងដំរីនោះ ។ ស្តេចដំរី មិនព្រមឱ្យលើកចុះ ។ ព្រះរាជាត្រាស់សួរព្រះថេរៈថា បពិត្រលោក

ម្ចាស់ដីចំរើន ព្រោះហេតុអ្វី បានជាដីរនោះមិនព្រមឱ្យលើកព្រះធាតុ
ដាក់ចុះ ? ។ ព្រះថេរៈថ្វាយព្រះពរថា មហារាជ ព្រះធាតុដែលលើក
ឡើងហើយនឹងលើកចុះមិនសមគួរ ។ ក៏ក្នុងកាលនោះ ទឹកក្នុងបឹង
អភយវាបិរឹងស្ងួតអស់ទៅ ។ ផ្ទៃដីដោយជុំវិញបែកក្រហែង ។ ដុំដី
ស្អិតលើកឡើងបានដោយងាយ ។ លំដាប់នោះមហាជនប្រញាប់រួសរាន់
ជួយគ្នា នាំយកដីអំពីបឹងអភយវាបិនោះ មកធ្វើទី(ស្ថាន)ប្រមាណប៉ុន
ពោងដី ។ ក្នុងខណៈនោះឯង ជនទាំងឡាយចាប់ផ្តើមធ្វើដុំដីឥដ្ឋ
ដើម្បីកសាងព្រះស្នូប ។ ស្តេចដីរឈរនៅក្នុងរោងដីរិទ្ធិស្ថានរបស់
ដើមពោធិ៍ក្នុងវេលាថ្ងៃ ពេលយប់រក្សាផ្ទៃដីដែលនឹងកសាងព្រះស្នូប
អស់ ២-៣ ថ្ងៃ រហូតឥដ្ឋនឹងសម្រេច ។ គ្រានោះ ព្រះរាជាទ្រង់ត្រាស់
ឱ្យពូនផ្ទៃដី(ស្ថាន)ហើយ ត្រាស់សួរព្រះថេរៈថា គប្បីសាងព្រះស្នូប
មានលក្ខណៈយ៉ាងណា លោកម្ចាស់ដីចម្រើន ។ ព្រះថេរៈថ្វាយព្រះ
ពរថា កសាងប្រាកដដូចគំនរស្រូវ មហារាជ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ត្រាស់
ថា ល្អហើយលោកម្ចាស់ ទើបត្រាស់ឱ្យកសាងព្រះស្នូបប្រមាណត្រឹម
ជង្គង់ ហើយឱ្យធ្វើសក្ការៈដ៏ធំ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការលើកព្រះធាតុ

ឡើង ។ ពួកអ្នកនគរទាំងអស់និងអ្នកជនបទ ប្រជុំគ្នាហើយដើម្បី
 មើលការឆ្លងព្រះធាតុ ។ ក៏កាលមហាជននោះ ប្រជុំគ្នាហើយ ធាតុ
 របស់ព្រះទសពលបានហោះឡើងទៅកាន់អាកាសប្រមាណ ៧ ជួរ
 ភ្លោត អំពីពោងដ៏វិសម្តែងយមកប្បាដិហារិយ៍ ។ ទទឹកនិងអណ្តាត
 ភ្លើង មានរស្មី ៦ ពណ៌ផ្សាយចេញអំពីព្រះធាតុទាំងឡាយនោះ ១ ។
 បានមានពាសិហារិយ៍ប្រហែល នឹងពាសិហារិយ៍ដែលព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់សំដែងទៀបគល់ស្វាយជិតក្រុងសាវត្ថីដែរ ក៏ពាសិហារិយ៍នោះ
 មិនមែនដោយអានុភាពរបស់ព្រះថេរៈ ក៏មិនមែនអានុភាពរបស់ពួក
 ទេវតាឡើយ តាមពិតមានដោយអានុភាពរបស់ព្រះពុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះ ។
 បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគកាលទ្រង់គង់ព្រះជន្មនៅទ្រង់បានអធិដ្ឋាន
 ថា កាលតថាគតបរិនិព្វាន យមកប្បាដិហារិយ៍ ចូរមានក្នុងថ្ងៃដែល
 ប្រតិស្ឋានព្រះធាតុ ដងកាំបិតខាងស្តាំរបស់តថាគត លើទីបរិភោគ-
 ចេតិយរបស់ព្រះពុទ្ធ ៣ ព្រះអង្គមុន ចំណែកទិសខាងត្បូងនៃអនុ-
 រាធបុរីក្នុងកោះតម្កបណ្ឌិទ្ធិប ។

ព្រះពុទ្ធជាអចិន្តេយ្យ ធម៌របស់ព្រះពុទ្ធជាអចិន្តេយ្យ

វិបាករបស់ពួកជនអ្នកជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះពុទ្ធ និងគុណ
របស់ព្រះពុទ្ធ ដែលជាអចិន្តេយ្យ ក៏ជាអចិន្តេយ្យ
ដោយន័យដូចពោលមកដូច្នោះឯង ។

បានឮមកថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធស្តេចនិមន្តទៅកាន់កោះនេះអស់
៣ ដងក្នុងកាលទ្រង់គង់ធរមាននៅ ។ លើកទី ១ ព្រះអង្គមកតែ
មួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ស្តេចមកដើម្បីទូន្មានយក្ស លុះទូន្មានយក្ស
ហើយ ទ្រង់តាំងការរក្សាក្នុងកោះតម្កបណ្ឌិ ស្តេចយាងជុំវិញ ៣ ជុំ
ដោយតាំងព្រះទ័យថា កាលតថាគតបរិនិព្វាន សាសនារបស់តថាគត
នឹងប្រតិស្នានៅក្នុងកោះនេះ ។ លើកទី ២ ស្តេចយាងមកតែមួយព្រះ
អង្គឯងដូចគ្នា ដើម្បីទូន្មានស្តេចនាគដែលជាឪពុកម៉ែនិងក្មួយ លុះ
ទ្រង់ទូន្មានអ្នកទាំងពីរនោះហើយ ទើបទ្រង់យាងទៅ ។ លើកទី ៣
ស្តេចយាងមកមានភិក្ខុ ៥០០ អង្គជាបរិវារ ទ្រង់គង់ចូរនិរោធសមាបត្តិ
ក្នុងទីនៃមហាចេតិយ ត្រង់ថ្ងៃបារម្ភចេតិយក្នុងទីប្រតិស្នានមហាពោធិ៍
ត្រង់ទីមុតិដ្ឋចេតិយ ក្នុងកន្លែងទីយវាបិចេតិយ និងត្រង់ទីកល្យាណិយ
ចេតិយ ។ ការមកដោយព្រះសារិរិកធាតុលើកនេះ ជាលើកទី ៤

.៤៩. ព្រះរាជកុមារអភ័យនិងទារកដទៃទៀតចេញបួស

របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ។ ក៏ដែលឈ្មោះថា ឱកាសបន្តិចបន្តួច
លើផ្ទៃកោះតម្កបណ្ឌិទាំងអស់ ដោយកំណត់ដោយទឹកខ្មាតចេញ អំពី
ព្រះសារិរិកធាតុរបស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ មិនពាល់ត្រូវមិនមាន
ឡើយ ។ ព្រះសារិរិកធាតុ របស់ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ញ៉ាំង
សេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ របស់ជនអ្នកនៅកោះតម្កបណ្ឌិឱ្យស្ងប់ដោយ
ដំណាក់ទឹក ហើយបានសម្តែងបាធិហារិយ៍ដល់មហាជន ហើយបានចុះ
មកប្រតិស្ឋាននៅលើសិរសាររបស់ព្រះរាជា ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។
ព្រះរាជាទ្រង់សម្គាល់ការបានអត្តភាពជាមនុស្ស ដែលមានផល ទ្រង់
ធ្វើសក្ការៈធំហើយ ទ្រង់ឱ្យបញ្ជុះព្រះធាតុ ។ ព្រមដោយការបញ្ជុះ
ព្រះធាតុ បានកើតមានផែនដីកម្រើកយ៉ាងធំ ។ ឯរាជកុមារព្រះនាម
អភ័យ ជាប្អូនប្រុសរបស់ព្រះរាជា ញ៉ាំងព្រះទ័យឱ្យជ្រះថ្លា ក្នុង
បាធិហារិយ៍របស់ធាតុនោះហើយ ទ្រង់បួសជាមួយបុរសប្រមាណ ១
ពាន់នាក់ ។ ពួកទារក ៥០០ នាក់ចេញបួសអំពីស្រុកវេតាលិ ។
ពួកទារក ៥០០ ៗ ចេញអំពីស្រុកមានទ្វារមណ្ឌលជាដើមបួសហើយ
ដូចគ្នា ។ ពួកទារកជាច្រើនរយនាក់ចេញបួសអំពីខាងក្នុងនគរនិងខាង

ក្រោនគរ រួមទាំងអស់ត្រូវជាភិក្ខុចំនួន ៣ ម៉ឺនរូប ។ ក៏កាលព្រះ
ស្តុបសម្រេចហើយ ព្រះរាជា រាជអាមាត្យ និងព្រះទេវី បានធ្វើការ
បូជាដែលគួរអស្ចារ្យផ្សេង ៗ សូម្បីដល់ពួកទេវតា នាគ និងយក្ខ ។

ពោលពីព្រះចាមទន្តធាតុគឺចង្កូមកែវឆ្វេងខាងលើ

រឿងព្រះវាមទន្តធាតុ (ព្រះចង្កូមកែវឆ្វេងខាងលើ) មាន
សំដែងក្នុងគម្ពីរជិនកាលមាលីបករណ៍ ទំព័រ ៦៩ និងគម្ពីរសង្ឃិតិយវង្ស
ទំព័រ ១៣៩ មានបាលីថា **ឥទានិ ទាថាវការកថា សម្បត្តោ**
...ជាដើមដូចតទៅ ៖

ឥឡូវនេះដល់ចំណែកនៃការពោលអំពីព្រះទាវធាតុ ។ កាល
ព្រះបាទមហាសេនសុគតហើយ ព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះអង្គ ព្រះនាម
កិត្តិសិរមេឃៈជាក្សត្រគ្រប់គ្រងរាជសម្បត្តិ ក្នុងក្រុងអនុរាជបុរី ។
គ្រានោះ ព្រះវាមទន្តធាតុខាងឆ្វេងរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគមកដល់
កោះលង្កាទ្វីបតី ប្រទេសសិរីលង្កា ។ រឿងនេះនឹងពោលតាម
លំដាប់ដូចតទៅនេះ ៖

បានឮមកថា កាលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បរិនិព្វានហើយ ព្រះមហាថេរៈខីណាស្រពមួយអង្គព្រះនាម ខេមត្ថេរៈ បានអាណនាព្រះទន្ធាតុខាងឆ្វេងអំពីចិតកាធានគឺជើងថ្ម ។ ហើយបានអាណនាព្រះទន្ធាតុនោះ ទៅថ្វាយដល់ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត ក្នុងនគរទន្ធបុរៈដែនកាលិង្ករដ្ឋ ។ ចំណែកព្រះបាទព្រហ្មទត្តបានបូជាព្រះធាតុនោះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដោយសក្ការបូជាដ៏ច្រើន តម្កល់ទុកក្នុងបន្ទប់ព្រះធាតុដ៏ស្អាតវិចិត្រដោយក្បាច់ផ្សេង ៗ ។ កាលព្រះបាទព្រហ្មទត្តសោយទីបង្កត់ទៅ ក៏បានទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ បន្ទាប់មកព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះរាជាអង្គនោះ ជាក្សត្រដែនកាលិបានសោយរាជបន្តក៏បានធ្វើការគោរពបូជាព្រះទន្ធាតុដូចបិតាដែរ ក្រោយអស់ជន្មាយុ ក៏បានបដិសន្ធិក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ បន្ទាប់មកព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះរាជាអង្គនោះព្រះនាម សុទ្ធីៈ បានគោរពបូជាព្រះទន្ធាតុនោះដោយសេចក្តីគោរព កាលទំលាយខន្ធអស់ជន្មាយុទៅ ក៏បានទៅបដិសន្ធិក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ តពីនោះមកព្រះទន្ធាតុបានស្ថិតនៅក្នុងទន្ធបុរៈអស់កាលយូរអង្វែង ដោយជាប់ត ៗ ពីក្សត្រមួយទៅក្សត្រមួយ រហូតមកដល់

ព្រះធាតុស្ថិតនៅក្នុងក្រុងទន្លេបុរៈដល់កាលព្រះបាទគុហសិវៈ .៥២.

កាលព្រះបាទមហាសេនគ្រងរាជសម្បត្តិក្នុងលង្កាទ្វីប ។ ចំណែកឯ
នគរទន្លេបុរៈមានព្រះរាជាសោយរាជ្យព្រះនាមថា គុហសិវៈ គ្រងរាជ
សម័យជាមួយព្រះបាទមហាសេន ព្រះរាជាទាំងពីរព្រះអង្គនេះជា
សម្ពាញ់នឹងគ្នាដែលមិនធ្លាប់បានឃើញគ្នាឡើយ ។ ចំណែកព្រះបាទ
គុហសិវៈទ្រង់មិនជ្រះថ្លានឹងព្រះពុទ្ធសាសនាទេ ព្រះអង្គទ្រង់ទំនុកបំរុង
ពួកនិគ្រន្ត សូម្បីព្រះអង្គកាន់តាមលទ្ធិនិគ្រន្តក៏ពិតតែប្រជារាស្ត្រដោយ
ច្រើនគោរពព្រះពុទ្ធសាសនា តែងនាំគ្នាទៅបូជាព្រះទន្លេធាតុជាច្រើន
រឿយៗ ព្រោះបានកាន់យកតាមដំណើរល្អពីបុរាណមុនៗតមក ។ កាល
មហាជនបដិបត្តិយ៉ាងនេះ ថ្ងៃមួយព្រះរាជាព្រះអង្គទ្រង់ប្រថាប់ត្រង់
សីមាបញ្ជូរទតព្រះនេត្រឃើញមហាជនធ្វើគ្រឿងសក្ការៈឱឡារិកធំធេង
ទើបត្រាស់សួរអាមាត្យថា មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាធ្វើអ្វី ? អាមាត្យ
នោះជាពុទ្ធមាមកជនទើបសរសើរពុទ្ធកុណ្ណឹងច្រើនហើយ ទូលព្រះរាជា
ថា វេពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះរាជាគ្រប់ៗព្រះអង្គមុនៗទ្រង់បដិបត្តិត
គ្នាមកដូចព្រះអង្គឃើញព្រះនេត្រនេះឯង កាលរាងកាយបែកធ្លាយ
ទៅហើយ ក៏បានទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ កាលព្រះរាជាទ្រង់

ស្តាប់ពាក្យទូលនោះហើយ បានទ្រង់លះបង់ផ្លូវយល់ខុស ដែលជា
មន្ទិលចេញ ត្រឡប់មកជ្រះថ្លាចំពោះព្រះរតនត្រៃ ទើបព្រះរាជាដេញ
ពួកនិគ្រន្តទាំងនោះចេញអំពីដែនរបស់ព្រះអង្គ ។ កាលណោះពួក
និគ្រន្តនាំគ្នាចូលទៅរកព្រះបាទបណ្ណ ដែលជាព្រះរាជាអភិសេកឯករាជ្យ
ធំជាងគេក្នុងជម្ពូទ្វីប ដែលប្រថាប់នៅក្នុងក្រុងបាដលិបុត្រហើយទូល
ញ្ចះញង់ថា បពិត្រមហារាជ បទេសរាជឈ្មោះព្រះបាទគុហសិវៈ
ថ្វាយបង្គំឆ្អឹងសាកសព តិះដៀលព្រះជាម្ចាស់ទាំងឡាយមានព្រះព្រហ្ម
ជាដើម ដែលជាទីរាប់អានរបស់ព្រះអង្គ ។ ចំណែកព្រះបាទបណ្ណ
បានស្តាប់ពាក្យនិគ្រន្តទាំងឡាយក៏បណ្តាលឱ្យទោសៈកើតឡើង ទើប
ត្រាស់បញ្ជាព្រះរាជាបទេសរាជរបស់ខ្លួនព្រះនាម ចិត្តយានៈថា អ្នក
ចូលទៅកាន់ដែនកាលិដ្ឋៈ ហើយនាំយកព្រះបាទគុហសិវៈព្រមទាំងឆ្អឹង
សាកសពដែលគេបូជានោះមក ។ ព្រះបាទចិត្តយានៈចាត់ចែងចតុរដ្ឋ
សេនា ហើយស្តេចយាងទៅដែនកាលិដ្ឋៈ ប្រាប់រឿងទាំងនោះដល់ព្រះ
បាទគុហសិវៈ ហើយនាំព្រះបាទគុហសិវៈព្រមទាំងទន្តធាតុ មកបង្ហាញ
ដល់ព្រះបាទបណ្ណ ។ ចំណែកព្រះបាទបណ្ណត្រាស់បញ្ជាពួកនិគ្រន្ត

ថា ព្រះគុណម្ចាស់សូមដុតឆ្អឹងសាកសពនេះទៅក្នុងគំនរភ្លើងឱ្យឆេះខ្លិច
ឱ្យអស់ ។ ពួកនិគ្រន្តសប្បាយចិត្តខ្លាំងណាស់ហើយធ្វើតាមព្រះរាជ-
ឱង្ការ ស្រាប់តែក្នុងខណៈនោះផ្កាឈូកប៉ុនកង់រទេះផុសឡើងមកទទួល
ព្រះទន្តធាតុ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញហេតុអស្ចារ្យនោះៗ ក៏បាន
ឱ្យសាចុការរាប់រយពាន់ពោលសរសើរមួយ ដោយគ្រឿងសក្ការៈដ៏ច្រើន
កាលបើដូច្នោះ ព្រះរាជាបញ្ជាឱ្យដាក់ព្រះទន្តធាតុទុកលើទ្រនាប់ដែក
ហើយបញ្ជាឱ្យយកដុំដែកវាយចុះទៅ ព្រះទន្តធាតុបានលិចចុះទៅក្នុង
ទ្រនាប់ដែកប្រមាណពាក់កណ្តាល នៅសល់ពាក់កណ្តាលឱ្យឃើញមួយ
ចំណែកប្រាកដដូចដូងព្រះច័ន្ទផុសចេញពីកំពូលភ្នំប្រមាណពាក់កណ្តាល ។
ព្រះរាជាទតព្រះនេត្រឃើញហេតុអស្ចារ្យនោះ ហើយទ្រង់ស្តុតព្រះទ័យ
ជាខ្លាំង ។ ពេលនោះមាននិគ្រន្តមួយនាក់មានចិត្តបួស្សាបានពោល
ពាក្យនេះដល់ព្រះបាទបណ្ឌិត្យថា ទន្តធាតុនេះជាចំណែករាងកាយរបស់
ព្រះនារាយណ៍ទើបមានអានុភាពខ្លាំងយ៉ាងនេះ បើមិនដូច្នោះទេអានុ-
ភាពដូច្នោះនឹងបានមកពីណា ។ ព្រះរាជាទើបត្រាស់បញ្ជានិគ្រន្តទាំង
ឡាយថា បើដូច្នោះអ្នកចូរចាប់ទាញទន្តធាតុនោះចេញមកពីទ្រនាប់

៥៥. ជាងឈើឈ្មោះសុភទ្ធៈអាចទាញព្រះធាតុពីទ្រនាប់ដែក

ដែកដោយអានុភាពរបស់ព្រះនារាយណ៍លមើល ពួកនិគ្រន្តទាំងនោះ
សូម្បីព្យាយាមដោយប្រការផ្សេងៗ ក៏មិនអាចចាប់ទាញព្រះទន្តធាតុ
នោះបានឡើយ ។ គ្រានោះ ព្រះរាជាទ្រង់រង្សៀសពួកនិគ្រន្តទាំង
នោះ ទ្រង់រកឧបាយបណ្តេញចេញឱ្យផុត ទើបវាយគងប្រកាសទូទាំង
នគរថា អ្នកណាអាចយកទន្តធាតុចេញបាន អ្នកនោះនឹងបានទ្រព្យដ៏
ធំ ។ គ្រានោះ មានជាងឈើម្នាក់មានឈ្មោះ សុភទ្ធៈជាបុត្រសេដ្ឋី
មានសេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ទើបធ្វើសច្ចកិរិយា(អធិដ្ឋាន
អាងពាក្យពិត) ជាច្រើន ហើយទាញព្រះទន្តធាតុចេញពីទ្រនាប់ដែក
ដោយបានសំដែងបាដិហារិយ៍ផ្សេងៗ ។ ពេលនោះពួកនិគ្រន្តក្រាបទូល
ព្រះរាជាថា បពិត្រមហារាជ នេះមានដោយអំណាចកំលាំងវិជ្ជា
របស់គេ ។ ព្រះរាជាត្រាស់ទៅកាន់សុភទ្ធៈជាងឈើថា អ្នកចូរធ្វើឱ្យ
មនុស្សទាំងនេះជឿកាន់យក ហើយក៏បានធ្វើបាដិហារិយ៍អស្ចារ្យផ្សេងៗ
ឱ្យសាចុជនទាំងនោះជឿកាន់យក ។ តែទោះបីយ៉ាងណាពួកនិគ្រន្ត
នៅតែធ្វើឱ្យព្រះរាជាអ្នកមានបញ្ហាទាន់ខ្លឹមលំថា នោះជាការលេង
កល់របស់គេ ហើយនាំយកព្រះទន្តធាតុទៅបោះចោលក្នុងរណ្តៅភក់

ជ្រាំ គ្រាន់តែទំលាក់ទៅភ្លាមស្រាប់តែមានផ្កាឈើផ្សេង ១ មានក្លិន
ក្រអូបដូចផ្កាឈើក្នុងស្រះនន្ទវ័នស្ថានតាវត្តិដូសមកទទួលទៅវិញ ។
គ្រានោះសប្បុរសជនទាំងឡាយបានឱ្យពរសាធុការច្រើនរយពាន់ និងជា
វត្ថុដ៏អស្ចារ្យដ៏ច្រើនអនេក ។ អាមាត្យទាំងឡាយឃើញវត្ថុដែលជា
អចិន្ត្រៃយ៍នោះហើយ ទើបចូលទៅក្រាបទូលព្រះរាជាឱ្យទ្រង់ជ្រាប
ហេតុអស្ចារ្យផ្សេង ៗ ។ ព្រះរាជាទ្រង់គ្រាន់ស្តាប់ហេតុផលនោះភ្លាម
ហើយ ក៏អស់សេចក្តីសង្ស័យទ្រង់ជ្រះថ្លាចំពោះព្រះទន្តធាតុ បើដូច្នោះ
អ្នកចូរនាំព្រះទន្តធាតុនោះ អំពីរណ្តៅឥឡូវនេះភ្លាម យើងនឹងគោរព
បូជាខ្លះ បានឮមកថាគ្រានោះ ព្រះទន្តធាតុធ្វើបាសិហារិយ័ក៍ដ៏ច្រើនអនេក
ជាហេតុធ្វើឱ្យព្រះរាជាទ្រង់ជ្រះថ្លារកប្រមាណមិនបាន ហើយឱ្យយក
ទៅប្រតិស្ឋានក្នុងមណ្ឌ័រដែលវិចិត្រស្អាតដ៏ក្រៃលែង ហើយទ្រង់បូជា
ដោយពិធីបូជាផ្សេងៗ ហើយទ្រង់ក៏បូជាដោយរាជសម្បត្តិរបស់ព្រះ
អង្គ ។ បានឮមកថា គ្រានោះមានព្រះរាជាមួយព្រះអង្គព្រះនាម
ព្រះបាទទិវធារៈបានចាត់ក្បួនច្បាំង ព្រមដោយចតុរង្គសេនាឡោមព័ទ្ធ
ក្រុងបាដលិបុត្រ ។ ចំណែកព្រះបាទបណ្ឌិត៍ចាត់ក្បួនតតបទៅដោយ

.៥៧. ព្រះបាទគុហសិវៈផ្តាំទន្តកុមារឱ្យយកព្រះធាតុទៅលង្ហាទ្វីប

ចតុរង្គសេនាច្រើនហើយបានជ័យជំនះពិឃាតព្រះបាទខិរធារៈនោះទៅ ។
ព្រះបាទបណ្ឌុទ្រង់បានទំនុកបំរុងព្រះបាទគុហសិវៈ ដោយរាជទ្រព្យដ៏
ច្រើន ហើយទ្រង់ព្រះរាជទានព្រះទន្ធាតុ ដល់ព្រះបាទគុហសិវៈ
វិញក្នុងបច្ឆិមកាល ។ ព្រះបាទបណ្ឌុបានប្រគល់រាជសម្បត្តិឱ្យដល់
ព្រះសាមី (កួយ) និងព្រះធីតារបស់ព្រះអង្គ ។ ខាងក្រោយមកក៏
បែកធ្លាយរាងកាយទៅកើតក្នុងស្ថានតាវត្តិង្ស ។

ចំណែកព្រះបាទគុហសិវៈអាវាធនាព្រះទន្ធាតុនោះ ទៅកាន់
ក្រុងទន្ធបុរៈហើយទ្រង់ធ្វើការបូជាអស់កាលយូរអង្វែង និងព្រះអង្គ
បានប្រគល់ព្រះរាជធីតាព្រះនាម សោមជ័យ ឱ្យដល់ ទន្ធកុមារ ជា
ភាតិនេយ្យរបស់ព្រះអង្គព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះបាទ ឧដ្ឋតិ ។ ត្រា
នោះ នៅមានព្រះរាជកុមារមួយពួកដែលជាភាតិនេយ្យរបស់ព្រះបាទ
ខិរធារៈ . បាននាំគ្នាគៀងគរកម្លាំងទ័ពហើយលើកយកមកច្បាំងក្នុង
ទន្ធបុរៈ ដើម្បីដណ្តើមយកព្រះទន្ធាតុ ។ ព្រះបាទគុហសិវៈទ្រង់
ជ្រាបដំណឹងសត្រូវនោះហើយ ទើបត្រាស់ហៅទន្ធកុមារមកត្រាស់ថា
បាកាលបើជីវិតរបស់បិតានៅរស់នៅឡើយ បិតាមិនព្រមឱ្យទន្ធាតុ

ដល់អ្នកដទៃទៀត តែបើបិតាមិនអាចតស៊ូរាជកុមារទាំងនោះទេ បាចូរក្លែងខ្លួនជាព្រាហ្មណ៍អាវាធនាព្រះធាតុទៅលង្កាទ្វីបចុះ ព្រោះថា ក្នុងលង្កាទ្វីប ព្រះបាទមហាសេនៈជាសម្ពាញ់របស់បិតា ។ កាលទ្រង់ ប្រាប់ហើយក៏ចាត់ក្បួនច្បាំងតប ស្តេចទៅច្បាំងនឹងរាជកុមារទាំងនោះ ព្រះអង្គទ្រង់ក៏សោយទីវង្គត់ក្នុងសមរភូមិ ។

ចំណែកទន្តកុមារបានជ្រាបដំណឹងអាក្រក់ ក៏ប្រញាប់អាវាធនា ព្រះទន្តធាតុហើយក្លែងខ្លួនជាព្រាហ្មណ៍ ទៅកាន់ទក្ខិណប្រទេស ដោយ អានុភាពរបស់ទេវតាធ្វើឱ្យព្រះរាជកុមារអាចឆ្លងស្ទឹងដ៏ធំ ដែលពេញ ពោរព្រៀបដោយទឹកបាន ហើយកប់ព្រះធាតុលាក់ក្នុងគំនរខ្សាច់ ។ គ្រានោះ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រឡប់ទៅកាន់ទន្តបុរៈម្តងទៀតនាំយកជាយា ព្រះអង្គក្លែងខ្លួនដូចគ្នា ទៅកាន់ទីលាក់ព្រះទន្តធាតុយ៉ាងប្រញាប់ហើយ ព្រះអង្គព្រមទាំងជាយាបានពូនសំប្លែងក្នុងគុម្ភុលើមួយដើម ជិតព្រះទន្ត- ធាតុនោះ ។ សំដាប់នោះ មានព្រះថេរៈមួយព្រះអង្គសម្រេចអភិញ្ញា ៦ ឃើញពន្លឺភ្លឺចេញពីគំនរខ្សាច់ ក៏និមន្តចុះទៅនមស្សការព្រះទន្ត- ធាតុនោះ រាជកុមាររាជកុមារីឃើញព្រះថេរៈអង្គនោះ ក៏ចូលទៅ

នមស្សការថ្វាយបង្គំ ហើយពោលរឿងរាវមករបស់ខ្លួនទាំងអស់ដល់
 ព្រះថេរៈជ្រាប ។ ព្រះថេរៈមានថេរដីកាតបថា បើសិនមានអន្តរាយអ្វី
 កើតឡើងក្នុងរវាងផ្លូវ សូមឱ្យរលឹកដល់អាត្មាចុះ ពេលនោះព្រះថេរៈ
 ក៏សំដែងធម៌ដ៏សមគួរល្អមហើយចៀសចេញទៅ ។ ត្រានោះឯង
 នាគរាជ ឈ្មោះ បណ្ឌហារៈ ចេញមកពីនាគពិភពត្រាច់លេង ឃើញព្រះ
 ទន្ធាតុ ក៏លេបប្រអប់កែវបញ្ចុះព្រះទន្ធាតុក្នុងទីនោះទៅ ហើយក៏
 ទៅដេកពីទ្វក្ខុសិនេរុ ដោយភ្នត់កន្ទុយរបស់ខ្លួន ។ លុះព្រឹកឡើង
 ព្រះរាជកុមារនិងជាយាប្រាថ្នានឹងធ្វើដំណើរតទៅទៀត ទើបទ្រង់ទៅ
 ទីគំនរខ្យាច់ ដែលតម្កល់ព្រះទន្ធាតុស្រាប់តែមិនឃើញព្រះធាតុនៅ
 ក្នុងទីនោះ ទើបទ្រង់កន្សែងយំសោកឡើង ហើយក៏រលឹកដល់ព្រះ
 មហាថេរៈក្នុងខណៈនោះ ។ ចំណែកព្រះថេរៈ ជ្រាបកាលរលឹក
 ដល់របស់រាជកុមារនោះ ទើបសំឡឹងដោយទិព្វចក្ខុឃើញរាជនាគកំពុង
 លេបប្រអប់ព្រះធាតុដេកពីទ្វក្ខុសិនេរុ ទើបនិមិត្តរាងកាយជាគ្រុឌធំ
 ហោះទៅកាន់មហាសមុទ្រ ដោយកំលាំងខ្យល់ស្ទាបរបស់ខ្លួន ត្រានោះ
 រាជនាគភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង លះជាតហើយចូលទៅរកព្រះថេរៈ ដោយ

ភេទជាមនុស្សនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ខ្ញុំនាំព្រះទន្តធាតុ
មកដោយតិតថា ដោយអានុភាពនៃព្រះធាតុនេះ សូមឱ្យខ្ញុំចុះចាក
អត្តភាពនេះទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ព្រះមហាថេរៈពោលដល់រាជនាគថា
មហារាជព្រះធាតុអង្គនេះ គួរដល់អ្នកត្រាស់ដឹងនូវសច្ចធម៌ប៉ុណ្ណោះ
នឹងប្រតិស្ឋានក្នុងលង្កាទ្វីប ព្រោះហេតុនោះ សូមឱ្យដល់អាត្មាមក
វិញចុះ ។ រាជនាគក៏បានថ្វាយប្រអប់បញ្ចុះព្រះធាតុដល់ ព្រះថេរៈ
វិញ ព្រះមហាថេរៈក៏បាននាំយកព្រះទន្តធាតុនោះ មកប្រគល់ឱ្យ
រាជកុមារនិងជាយាហើយចៀសចេញទៅ ។ ព្រះរាជកុមារបានលើក
ព្រះធាតុដាក់ទូលលើសីសៈ ដោយអានុភាពនៃព្រះទន្តធាតុនោះ ទេវតា
ទាំងឡាយនាំគ្នាគ្រប់គ្រងរក្សាមិនឱ្យមានជម្ងឺឈឺថ្កាត់ឡើយ ។ ព្រះ
រាជកុមារនិងជាយាធ្វើដំណើរតាមលំដាប់រហូតបានមក ដល់កំពង់ស្ទឹង
តម្កលិត្តៈហើយខត្តិយកុមារទាំងពីរ ដែលទ្រង់ភេទជាព្រាហ្មណ៍ក៏ចុះទូក
ជាមួយឈ្មួញឆ្លងមហាសមុទ្រទៅ ។ ចំណែកនាគទាំងឡាយចេញពី
នាគពិភពធ្វើការបូជាដោយគ្រឿងសក្ការៈដ៏ធំ ឯទូកក៏ឈប់នឹងផ្តល់
ត្រង់កណ្តាលសមុទ្រអស់ ៧ ថ្ងៃ ។ ចំណែកពួកឈ្មួញនាំគ្នាភ័យ

តក់ស្លុតនឹងសេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់គ្នា ។ កាលបានឃើញដូច្នោះ ព្រះ
 រាជកុមារនិងជាយាបានរលឹកដល់ព្រះថេរៈក្នុងពេលនោះភ្លាម ពេល
 នោះឯង ព្រះថេរៈជ្រាបហេតុនោះហើយ ក៏ក្លែងខ្លួនជាគ្រុឌបណ្តេញ
 នាគទាំងនោះឱ្យចៀសចេញទៅ ។ ចំណែកទូកក៏មកដល់កំពង់លង្កា
 បដនៈក្នុងខណៈនោះ ដោយប្តូររបស់ព្រះថេរៈ ។

បានឮមកថា ក្នុងកាលណោះឯង ព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះបាទ
 មហាសេនៈ ព្រះនាម **តិក្កិសិរិវេយៈ** ជាក្សត្រអភិសេកហើយបាន ៩
 ឆ្នាំ ។ ក្នុងវេលាស្ងាចថ្ងៃ ដែលទូកទៅដល់កំពង់រាជកុមារនិងជាយា
 បានសម្រាកត្រង់ទេវាល័យ ។ ព្រាហ្មណ៍បុរោហិតរបស់ព្រះរាជា
 ឃើញស្វាមីនិងភរិយាដើរតែងខ្លួនជាព្រាហ្មណ៍ ទើបបដិបត្តិទំនុកបំរុង
 ស្វាមីភរិយានោះដោយសេចក្តីពេញចិត្ត ហើយបានប្រាប់ផ្លូវទៅកាន់ក្រុង
 អនុរាជបុរីដល់ស្វាមីភរិយានោះ ។ ក្នុងថ្ងៃព្រឹកឡើង ស្វាមីភរិយា
 នោះធ្វើដំណើរទៅស្រុកជិតទ្វារក្រុងអនុរាជបុរី ទើបបានជ្រាបដំណឹង
 ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះបាទមហាសេនៈ ស្វាមីភរិយាទាំងពីរនាក់ក៏
 យំខ្សឹកខ្សួលហូរទឹកភ្នែកឡើង តែកាលបានជ្រាបដំណឹងថា ព្រះបាទ

កិត្តិសិរិមេឃៈជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះបាទមហាសេនៈ ជាអ្នករាប់អាន
រាប់កាន់ព្រះរតនត្រៃ ក៏បន្ទោបង់សេចក្តីសោកបន្តិចហើយទាំងពីរនាក់
ស្វាមីភរិយានោះក៏ចូលទៅរកព្រះមហាថេរៈមួយអង្គ ដែលជាទីរាប់
អានរបស់ព្រះរាជា នៅក្នុងមេឃមហាវិហារទិសខាងលិចឆៀងខាង
ជើងក្រុងអនុរាធិបុរី ។ ហើយពោលប្រវត្តិមកតាមលំដាប់ឱ្យព្រះថេរៈ
ជ្រាបទាំងអស់ ចំណែកព្រះថេរៈបានស្តាប់ប្រវត្តិព្រះធាតុនោះហើយក៏
មានចិត្តរីករាយ ទើបអារាធនាព្រះធាតុចូលទៅក្នុងកុដរបស់ខ្លួនធ្វើ
ការអនុគ្រោះជួយដល់ស្វាមីភរិយានោះ ហើយប្រើភិក្ខុមួយអង្គទៅ
ពោលប្រវត្តិការណ៍មករបស់ព្រះធាតុឱ្យព្រះរាជាទ្រង់ជ្រាប ។ ក្នុងថ្ងៃ
នោះ ព្រះរាជាកំពុងទ្រង់ក្រសាលឧទ្យានជាមួយពួកនាងរាំទាំងឡាយ
ក្នុងរដូវភ្ញៀវ ល្អមព្រះអង្គទ្រង់ជ្រាបការណ៍មករបស់ព្រះធាតុអំពីភិក្ខុ
នោះប៉ុណ្ណោះ ក៏ទ្រង់កើតបីតិដ៏មានកម្លាំងខ្លាំងក្លាដូចបានសម្បត្តិស្តេច
ចក្រពត្តិ ។ បានឮថា ព្រះរាជាបានស្តាប់ពាក្យទាយរបស់ហោរាមុន
មកហើយថា នឹងមានស្វាមីភរិយាពីរនាក់ទ្រង់ភេទជាព្រាហ្មណ៍ នាំព្រះ
ទន្តធាតុរបស់ព្រះពុទ្ធមកមិនយូរ ។ ត្រានោះព្រះរាជាទ្រង់យាង

ដោយព្រះបាទអំពីឧទ្យានចូលទៅកាន់មេឃតិរិហារ ទតព្រះនេត្រ
 ឃើញព្រះទន្តធាតុរបស់ព្រះពុទ្ធទ្រង់សំដែងបាធិហារ្យច្រើនយ៉ាង ហើយ
 ទ្រង់កើតបីតិបាមោជ្ជៈច្រើន ទ្រង់សក្ការបូជាដោយគ្រឿងសក្ការៈ
 ពិសេសច្រើនយ៉ាង ហើយអារាធនាព្រះទន្តធាតុទៅប្រតិស្ឋានលើ
 រាជរថបុស្សក (រាជរថសទីមដោយសេស) លើទង់ដីរថចូលក្បួន
 ដង្ហែទូទៅនគរ ហើយដង្ហែមកក្រុងអនុរាជបុរី ។ គ្រាដង្ហែមកហើយ
 ក៏បានយកទៅ ប្រតិស្ឋានព្រះធាតុលើព្រះទែនក្នុងបន្ទប់ព្រះធាតុ ដែល
 ប្រដាប់ដោយរតនៈច្រើនប្រការ ធ្វើពិធីសក្ការបូជាដោយពិធីបូជាដ៏
 ច្រើន ហើយបានបដិបត្តិទំនុកបំរុងព្រះទន្តធាតុដោយសេចក្តីគោរព ។
 ព្រះរាជាបានព្រះរាជាទានសក្ការៈដ៏ធំក្រៃលែងនិងដំណែងដ៏សមគួរដល់
 រាជកុមាររាជកុមារីជាស្វាមីភរិយាទាំងពីរអង្គនោះ និងព្រះរាជាអង្គនោះ
 ទ្រង់សក្ការបូជាព្រះទន្តធាតុរបស់ព្រះពុទ្ធ ទ្រង់បុណ្យបារមីដ៏ធំធេង
 កាលបែកឆ្នាយរាងកាយទៅ ក៏បានទៅបដិសន្ធិក្នុងស្ថានតាវត្តិង្ស ។
 ព្រះទន្តធាតុខាងឆ្វេង (ខាងលើ) នោះជាបូជនីយវត្ថុគួរដល់ការបូជា
 ពិសេសយ៉ាងក្រៃលែងរបស់ព្រះមហាក្សត្រលង្កាទ្វីប តព្រះរាជបុត្រ

ព្រះរាជនត្តា ព្រះរាជបនត្តា រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ។ ព្រះទន្ធជាតុ
ខាងឆ្វេងរបស់ព្រះសាស្តា ប្រតិស្ឋានក្នុងលង្កាទ្វីបកាលវស្សានរដូវ ឆ្នាំទី
៧៤០ ក្រោយពីព្រះសាស្តាទ្រង់បិរិនិព្វានទៅ បណ្ឌិតទាំងឡាយតប្បិ
ជ្រាបដូច្នោះឯង ។

ចម្លែកៗព្រះចារបទន្ធជុតិចង្វមតែវត្សរ៍មកលទ្ធាគ្រិប

នៅក្នុងតម្រាគម្ពីរទាំងនេះជាបាលីដែលលើកមកពីគម្ពីរទាបវិស
(ទាបវិង្ស) ដែលព្រះថេរៈជនជាតិសិរិលង្កា (មានពោលទុកក្នុងគម្ពីរ
ចូឡគន្ធវិស) ជាអ្នករៀបរៀងឡើង ហើយពោលទុកតាមគ្នាតៗមក
នៅក្នុងតម្រានេះមានប្រាកដពីព្រះធាតុមកពីកាលិដ្ឋរដ្ឋ ជាវាមទន្ធជាតុ
បើសិនជាយើងប្រែទៅគឺ ទន្ធបើប្រែចម្លើយថា ធ្មេញ វាម ប្រែថា
ខាងឆ្វេង តែតាមក្នុងទីនេះ ឱ្យប្រែថា ចង្កូមកែវ ។ តែទោះបីនៅ
ក្នុងតម្រានេះពោលថា ព្រះធាតុបានមកពីកាលិដ្ឋរដ្ឋ ជាវាមទន្ធជាតុ
ព្រះចង្កូមកែវខាងឆ្វេងក៏ដោយ តែពាក្យនោះមិនត្រូវគ្នា និងគម្ពីរព្រះ
ត្រៃបិដក លេខ ១៦ ទំព័រ ៣៤៩ ដែលពោលថា ៖

ឯកា ហិ ទាថា ពិទេវេហិ បូជិតា

ឯកា បន គន្ធារចូរេ មហិយ្យតិ
កាលិក្ករញ្ជោ វិជិតា បុនេកំ
ឯកំ បុន នាគរាជា មហេន្តិ ។

ព្រះទាម៉ា (ចង្កូម) ១ ពួកទេវតា
នាំយកទៅបូជា ព្រះទាម៉ា ១
ទៀត ពួកជនធ្វើសក្ការបូជា
ក្នុងគន្ធារចូរេ ព្រះទាម៉ា ១
ទៀត ពួកជនធ្វើសក្ការបូជា
ក្នុងដែនរបស់ស្តេចកាលិក្ក ព្រះ
ទាម៉ា ១ ទៀត ពួកនាគរាជ
នាំយកទៅធ្វើសក្ការបូជា ។

នៅក្នុងបាលីបិដកជាតម្រានេះអង្គកថាបានបញ្ជាក់ថា ព្រះថេរៈ
នៅក្នុងកោះតាម្ពបណ្ឌិទ្ធិបបានពោលទុកមក (ប្រហែលក្នុងពេលចារ
ព្រះត្រៃបិដកចុះក្នុងសាស្ត្រាស្លឹកវិគ្គ^(១)) ។ នៅក្នុងគម្ពីរព្រះត្រៃបិដក
បានពោលហើយថា ព្រះចង្កូមកែវមានតែពីរក្នុងមនុស្សលោក គឺនៅក្នុង

១.ពាក្យថា សាស្ត្រាស្លឹកវិគ្គ នេះគួរតែសរសេរ ថា សាស្ត្រាស្លឹកវិគ្គ វិញ ព្រោះ វិគ្គៈជាភាសា
បាលី ដូចពាក្យនៅក្នុងអង្គកថា បបញ្ចសុទ្ធិថា វិគ្គបោត្តកេ ប្រែថា សាស្ត្រាស្លឹកវិគ្គ
បើតាមច្បាប់ត្រូវផែរក្សាពាក្យបាលីទុកដូចដើម ត្រូវសរសេរថា សាស្ត្រាស្លឹកវិគ្គ ។

ដែនកាលិដ្ឋ ១ និងក្នុងដែនគន្ធារុបិ ១ ។ ព្រះចង្កូមកែវនៅក្នុង
ដែនកាលិដ្ឋៈនេះត្រូវបានធ្លាក់មកក្នុងកោះសិរីលង្កា ដូចពោលមក
ហើយ តែគម្ពីរដែលថា ព្រះចង្កូមដែលធ្លាក់មកនោះ ជា វារមនន្តធាតុ
ព្រះទន្ធាតុគឺចង្កូមកែវខាងឆ្វេងទៅវិញ ។ ហើយនៅក្នុងគម្ពីរតម្រា
របស់សិរីលង្កាគឺទាបវិស និងជិនកាលមាលិបករណ៍ហើយសង្កិតិយវង្ស
សុទ្ធតែលើកយកពីតម្រារបស់ទាបវិស (តម្រារបស់សិរីលង្កា) មក
ពោលទាំងអស់ ។ ហើយបញ្ជាក់ការមករបស់ទក្ខិណទាបធាតុ គឺ
ចង្កូមកែវខាងស្តាំផ្សេងពីព្រះធាតុបានពីកាលិដ្ឋរដ្ឋថា ៖

បានឮមកថា កាលព្រះបាទគោធាភយៈសោយទីវង្គតទៅ ព្រះ
រាជកុមារកាកវណ្ណតិស្សៈ បានឡើងគ្រងរាជ្យសម្បត្តិ ។ បានឮថា ព្រះ
បាទកាកវណ្ណតិស្សៈអាចស្តាប់សំឡេងសត្វក្អែកបាន ទើបទ្រង់មានព្រះ
នាមយ៉ាងនោះ ព្រះអង្គមានអគ្គមហេសីទ្រង់ព្រះនាមថា ព្រះនាង
វិហារទេវី ជាព្រះធីតារបស់ក្សត្រក្រុងកល្យាណិ និងព្រះនាងនោះមាន
ព្រះរាជឱរស ២ ព្រះអង្គ គឺព្រះបាទគាមិនិអភ័យនិង តិស្សៈ (សទ្ធា
តិស្សៈ) ។ ឯព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈមហារាជ មានព្រះភតិនី

៦៧. ព្រះបាទអភយៈនាំព្រះទេវិភាសខ្លួនទៅនគរសេរុ

(បួនស្រី) ព្រះនាមថា សោមទេវី បានជាអគ្គមហេសីរបស់ព្រះបាទ
អភយរាជកុមារ ជាព្រះរាជភាតិនេយ្យ (កូន) របស់ព្រះបាទ
សិវមហារាជក្នុងក្រុងកល្យាណី ។ កាលព្រះរាជកុមារអភយៈគ្រង
រាជ្យក្នុងគិរិនគរនោះ ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈទ្រង់ហៅ ទុដ្ឋតាមិនី-
អភ័យជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះអង្គមកហើយ ត្រាស់បញ្ជាឱ្យទៅកាន់
គិរិនគរ ហើយទ្រង់តាំងអាមាត្យម្នាក់ឱ្យឋានៈជាបិតារបស់ទុដ្ឋតាមិនី-
អភ័យហើយបញ្ជូនទៅគិរិនគរ ។ ខាងក្រោយមកព្រះបាទអភយៈនិង
ព្រះរាជកុមារតាមិនីអភ័យកើតវិវាទទាស់ទែងគ្នាឡើង ព្រោះហេតុ
ជាតិជាក្សត្រដូចគ្នា ។ ព្រះបាទអភយៈទើបនាំពលពាហនៈនិងទេវី
របស់ព្រះអង្គយាងទៅនគរសេរុ ។ ឯក្សត្រនគរសេរុ ទ្រង់ព្រះនាមថា
សិវរាជជាសម្ពាញ់របស់ព្រះបាទអភយៈ និងក្សត្រនគរសេរុនោះបាន
សាងនគរឡើងមួយ មានស្ថានទីភូមិភាគគួររីករាយនៅទីបំផុតបឹងធំ
ហើយប្រទានឱ្យដល់ព្រះបាទអភយៈ ។ ព្រះបាទអភយៈទ្រង់តាំង
នគរនោះ ឱ្យដូចនាមរបស់ព្រះទេវីថា សោមនគរ តែសោមនគរនោះ
បរិបូណ៌ដោយបាយទឹកអាហារនិងទ្រព្យមាសប្រាក់ច្រើន ។ ព្រះបាទ

អភយៈទ្រង់សោយរាជ្យនៅក្នុងសោមនគរនោះរហូតទៅ ។

គ្រាខាងក្រោយមក ព្រះនាងសោមទេវី ប្រឹក្សាជាមួយព្រះរាជស្វាមីថា ក្នុងនគររបស់យើងមិនមានចេតិយនិងវត្តនៅឡើយ ព្រោះហេតុដូច្នោះគួរសាងព្រះចេតិយឡើង ។ ព្រះបាទអភយៈទ្រង់ទទួលពាក្យថា ល្អហើយ ទើបស្វែងរកស្ថានទីកសាងវត្តទ្រង់ទតឃើញព្រៃសាលវ័នមួយខាងក្រៅនគរ មិនឆ្ងាយពេកមិនជិតពេក ។ បានឮថា ព្រះថេរៈមួយអង្គជាវង្សរបស់ព្រះមហាអវិជ្ជៈ ព្រះនាម ព្រះមហិន្ទត្ថេរៈ បានមក នៅក្នុងវិហារនោះ ជាមួយព្រះភិក្ខុ ៦០ អង្គ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ពេញព្រះរាជហឫទ័យស្មានទីនោះ ទើបទ្រង់ចាត់ឱ្យសាងព្រះវិហារនិងបន្ទប់ បញ្ចុះប្រតិស្ឋានព្រះធាតុ ហើយត្រាស់សួរព្រះថេរៈថា បពិត្រលោម្មាស់ដ៏ចម្រើនតើខ្ញុំព្រះករុណា នឹងបានព្រះធាតុមកពីណា ? ព្រះថេរៈទើបថ្វាយ ព្រះចង្កូមកែវខាងស្តាំរបស់ព្រះតថាគតដែលខ្លួនរក្សាទុកមក (**តទា ថេរោ អត្តនា បរិហារណំ សត្តនោ ទប្បិណទាឋធាតុំ រញ្ជោ អទាសិ**) ។ ព្រះរាជាទ្រង់សោមនស្សត្រេកអរក្រៃលែង កាលបានសុនក្ខត្តបូក្សល្អហើយ ទើបប្រតិស្ឋាន

ព្រះទក្ខិណេទាវំធាតុនោះក្នុងបន្ទប់ព្រះធាតុ ហើយទ្រង់ប្រោសឱ្យសាង
 ចេតិយលើកំពូលភ្នំឧទកបុព្វលកេសសបពិតដែលមានវិចិត្រក្រែកលែង ។
 ព្រះរាជានិងព្រះនាងទេវីបានធ្វើសក្ការបូជាព្រះធាតុជាធំ និងទ្រង់ថ្វាយ
 មហាទានចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះមហិន្ទត្ថេរជាប្រធាន (ព្រះម-
 ហិន្ទត្ថេរសម័យក្រោយមិនមែនព្រះរាជបុត្រព្រះបាទធម្មាសោកទេ) ។
 ព្រោះហេតុនោះព្រះគន្ធរចនាចារ្យបានប្រព័ន្ធគាថាទុកថា ៖

**សោមរ្តុយេ រម្មណិយេ សមិទ្ធ
 បុរេ និរន្តោ គិរិរាជសោកោ
 មហិន្ទត្ថេរោ ច អរិដ្ឋវិសោ
 ទន្តធាតុំ ទក្ខិណំ បតិស្ឋាសិ ។
 ព្រះបាទគិរិរាជាសោកជាធំលើ
 មហាជន និង ព្រះមហិន្ទត្ថេរ
 ជាវង្សព្រះអរិដ្ឋៈ បានប្រតិស្ឋាន
 ព្រះទន្តធាតុ ខាងស្តាំ ក្នុងក្រុង
 សោមបុរៈជាក្រុងគូរិករាយ**

ដោយទឹកនិងអាហារ ។

តែការសិក្សានៅក្នុងព្រះត្រៃបិដកឃើញថា ព្រះធាតុ ១ នៅ
ក្នុងក្រុងកាលិដ្ឋៈ ហើយព្រះធាតុនេះឯងត្រូវធ្លាក់មកក្នុងលង្កាទ្វីបដូច
ពោលខាងដើម តែទាស់ថា ព្រះធាតុដែលបានពីកាលិដ្ឋៈនោះជាព្រះ
ចង្កូមកែវខាងឆ្វេងទៅវិញ ចំណែកប្រទេសសិរីលង្កាសព្វថ្ងៃបានអះ
អាងថាព្រះធាតុនៅក្នុងក្រុងកន្ទីនេះ ជាព្រះទក្ខិណទាប័ធាតុ ព្រះ
ចង្កូមកែវខាងស្តាំ ហើយថែមទាំងមានការតូររូបទន្តកុមារ ដែលយក
ព្រះធាតុមកលង្កាទ្វីបទៀតផង ។ ហើយមានការពោលពីការមក
ព្រះទក្ខិណទាប័ធាតុផ្សេងគ្នា ដូចពោលខាងដើម ។ តាមនៅក្នុង
គម្ពីរប្រភពសិរីលង្កាបានបញ្ជាក់ឱ្យឃើញថា ប្រទេសសិរីលង្កាមានព្រះ
ចង្កូមកែវដល់ទៅពីរឯណោះ តែពិតប្រាកដនោះ មានតែមួយគាត់
ព្រោះហេតុអ្វីទើបពោលយ៉ាងនេះ? ព្រោះក្នុងព្រះត្រៃបិដកបានបញ្ជាក់
ថា ព្រះចង្កូមកែវ ១ នៅក្នុង កាលិដ្ឋរដ្ឋ ព្រះចង្កូមកែវ ១ ទៀតនៅ
ក្នុងគន្ធារុបុរី ហើយចង្កូមកែវនៅក្នុងគន្ធារុបុរីនេះមានប្រាកដដល់សម័យ
ព្រះបាទកនិស្តៈ ខ្ញុំនឹងពោលតទៅខាងមុខ ។ ព្រោះហេតុនោះ ការ

៧១. ព្រះចង្កូមកែវបានពីកាលិង្គរដូជាចង្កូមកែវខាងស្តាំ

សិក្សាសាវជ្រាវរបស់ខ្ញុំយល់ឃើញថា ព្រះធាតុដែលបានពីកាលិង្គរដូ នោះ គួរជាទក្ខិណទាវធាតុ (ព្រះចង្កូមកែវខាងស្តាំ) គួរមិនមែន វាមទាវធាតុ (ព្រះចង្កូមកែវខាងឆ្វេង) ព្រោះចង្កូមកែវខាងឆ្វេងនៅ ក្នុងតន្ត្រារដ្ឋបុរី ព្រះចង្កូមកែវខាងស្តាំនៅក្នុងកាលិង្គរ ហើយដែន កាលិង្គរដូនេះត្រូវបានមកប្រតិស្ឋានក្នុងលង្កាទ្វីប រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ហើយរាជរដ្ឋាភិបាលនិងប្រជាជនសិវិលង្កាបានកាន់យកថា ព្រះចង្កូម កែវដែលតម្កល់នៅក្នុងទីក្រុងកន្ទី ជាមតិកបានមកពីកាលិង្គរដូ ហើយ នៅអះអាងថា ព្រះចង្កូមកែវនេះជាចង្កូមកែវខាងស្តាំខាងក្រោមទៀត ផង ។ ចំណែកខ្ញុំមិនមានឧបនិស្ស័យបុណ្យកុសលគ្រប់គ្រាន់នឹងបាន ទៅថ្វាយបង្គំព្រះចង្កូមកែវនោះផ្ទាល់ទេ គ្រាន់បានការសិក្សានៅក្នុង គម្ពីរព្រះពុទ្ធសាសនាហើយលើកមកសម្រាប់បណ្ឌិតពិចារណាចុះ ។

ខាងក្រោយមកមានតំណាលពីព្រះទន្តធាតុថា ព្រះទន្តធាតុ តែងផ្លាស់កន្លែងទៅតាមការផ្លាស់ទីតាំងរបស់ព្រះរាជា ដែលទ្រង់ផ្លាស់ ទីក្រុង ។ ក្នុង ព.ស.១៩៤៣ ពួកទមិឡបានដណ្តើមព្រះទន្តធាតុ គឺ ព្រះចង្កូមកែវ ពីលង្កាទៅទុកត្រង់ឥណ្ឌាខាងក្រោម តែព្រះបាទបរក្ក-

ពាហុព្រះចៅលង្កាក៏វាយដណ្តើមយកមកវិញបាន ។

កាលព.ស.២១០៣ ពួកបតុកេត ត្រិស្ថសាសនិក និកាយរោម័ន កត់លិកនៅត្រង់ទីក្រុងកូឥណ្ឌាក្រោម បានវាយចូលមកក្រុងជពនា បានដណ្តើមយកព្រះទន្ធាតុគឺចង្កូមកែវទៅក្រុងកូ ហើយវាយកំទេចបោះទៅក្នុងគំនរភ្លើងហើយយកធូល្យទៅបោះក្នុងទន្លេ ។ តែព្រះបាទលង្កាប្រកាសថា ព្រះចង្កូមកែវដែលពួកបតុកេតយកទៅនោះជារបស់ក្លែងក្លាយទេ (របស់ប្លម) មិនមែនអង្គពិតទេ ចំណែកចង្កូមកែវពិតនោះនៅនឹងព្រះអង្គ ។ កាលព្រះបាទបុរេនងនៃប្រទេសភូមាបានជ្រាបដំណឹងនោះ ទើបប្រើមនុស្សឱ្យទៅស្វែងរកព្រះចង្កូមកែវពិតត្រង់ក្រុងចត្តុៈ ក៏បានព្រះចង្កូមកែវប្លមមួយអង្គទៀត ចំណែកព្រះចៅក្រុងកន្ទី (Candy) ទ្រង់ធានារាប់រងថា ព្រះចង្កូមដែលពិតនោះនៅនឹងព្រះអង្គ ព្រះចង្កូមកែវដែលព្រះចៅបុរេនងបានទៅនោះជារបស់ប្លម គឺក្លែងក្លាយ ។ សព្វថ្ងៃនេះព្រះធាតុចង្កូមកែវពិតនេះតម្កល់ នៅទន្លេប្រាសាទ ក្នុងក្រុងកន្ទី ដែលជនជាតិសិវលង្កា តែងតែធ្វើសក្ការៈគោរពបូជា និងជនជាតិដទៃ ៗ ទៀត មានជនជាតិខ្មែរជា

ដើម តែងតែទៅនមស្សការគោរពបូជា ។

ព្រះឧណ្ហិសធាតុ (ថ្ងាស) ឬនលាដធាតុមតតាន់សទ្ធាទ្វីប

នៅក្នុងតម្កិរជិនកាលមាលិបករណ៍ ទំព័រ ៥៦ និងតម្កិរសង្កតិ-
យវិស បានពោលពីការមកនៃព្រះឧណ្ហិសធាតុឬព្រះនលាដធាតុថា
ដូចតទៅ ៖

បានឮមកថា ក្រោយការបែងចែកព្រះបរមសារិរិធាតុ ព្រះ
នលាដធាតុរបស់ព្រះតថាគតធ្លាក់ជាចំណែកដល់ពួកមល្លក្សត្រ អ្នក
ក្រុងកុសិនារា ។ កាលនោះព្រះមហាកស្សបត្ថេរៈ ពោលឱ្យពួក
មល្លក្សត្រជ្រាបថា កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ធរមាននៅឡើយ
ព្រះអង្គអនុញ្ញាតព្រះនលាដធាតុនេះទុកក្នុងកោះលង្កា ព្រោះហេតុ
នោះ សូមមហាបពិត្រអនុញ្ញាតព្រះធាតុនោះដល់អាត្មាចុះ ។ ហើយ
ទទួលយកព្រះនលាដធាតុនោះទុក ក្រោយមកក៏ប្រគល់ឱ្យព្រះនន្ទត្ថេរៈ
ជាសទ្ធិវិហារិករបស់ខ្លួន ហើយប្រាប់នូវធាតុវង្សថា **ឥមំ នលាដំ**
តម្កបណ្ឌិទីបេ មហាគង្គាយ ទច្ចិណភាគេ សេរុនាមរហទស្ស
អន្តេ វរាស្សនាមសោណ្ឌិយមត្តិកេ កាកវណ្ណតិស្សោ នាម

រាជា បតិដ្ឋបេស្សតិ សចេតិយំ សង្ខារាមំ កាវាបេស្សតិ ។

ព្រះរាជាមួយព្រះអង្គព្រះនាមកាកវណ្ណតិស្សៈ នឹងអារាធនានូវព្រះធាតុ
នេះប្រតិស្ឋានទុកខាងលើស្ទឹង ឈ្មោះ វរកស្សៈ នៅទីបំផុតស្រះឈ្មោះ
សេរុ ផ្នែកទក្ខិណភាគស្ទឹងមហាគង្គា ក្នុងលង្កាទ្វីប ហើយព្រះរាជា
អង្គុនោះទ្រង់សាងសង្ខារាមព្រមទាំងព្រះចេតិយឡើង ។ ហើយ
ប្រាប់ដល់ព្រះនន្ទត្ថេរៈទៀតថា អ្នកចូរប្រតិស្ឋាននូវនលាដធាតុនេះ
ក្នុងព្រះគន្ធកុដិ ដែលព្រះសាស្តាទ្រង់គង់ប្រថាប់ក្នុងកូដាគារសាលា
នាព្រៃមហាវ័ន ជិតនគរវេសាលី ហើយធ្វើសក្ការបូជា កាលអ្នកជរា
អស់សង្ខារហើយ ចូរណែនាំសទ្ធិវិហារិករបស់ខ្លួនឱ្យជ្រាបតៗគ្នា ។
ក្រោយមកព្រះមហាកស្សបត្ថេរៈក៏បរិនិព្វានទៅ ។ ចំណែកព្រះ
នន្ទត្ថេរៈបានបដិបត្តិតាមព្រះមហាកស្សបត្ថេរៈប្រាប់ទុកហើយ ក៏ឯ
សទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះនន្ទត្ថេរៈព្រះនាមថា ចន្ទគុត្តត្ថេរៈ បានបដិបត្តិ
ដូចគ្នា គឺប្រតិស្ឋានព្រះនលាដធាតុនោះ ទុកក្នុងព្រះគន្ធកុដិដែលព្រះ
ទសពលទ្រង់គង់ប្រថាប់ ក្នុងព្រះវិហារជេពនជិតក្រុងសាវត្ថី ហើយធ្វើ
ការបូជារហូតបរិនិព្វាន និងសទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះចន្ទគុត្តត្ថេរៈព្រះនាម

ភទ្ទសេនត្ថេរៈ ក៏បានបដិបត្តិដូចគ្នាបានប្រតិស្ឋានព្រះនលាដធាតុនោះ
 ក្នុងព្រះគន្ធកុដិ ព្រៃតសិបតនមិតទាយវ័ន ជិតក្រុងពារាណសី ហើយ
 បូជារហូតបរិនិព្វាន ។ ក៏សទ្ធិវិហារិរបស់ព្រះភទ្ទសេនត្ថេរៈព្រះនាម
 ជយសេនត្ថេរៈ ក៏បានបដិបត្តិដូចគ្នាគឺប្រតិស្ឋានព្រះនលាដធាតុក្នុងព្រះ
 គន្ធកុដិ ដែលជាទីគង់នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងវត្តវេឡុវ័នជិតក្រុងរាជគ្រឹះ
 បូជារហូតបរិនិព្វាន ។ ក៏សទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះជយសេនត្ថេរៈព្រះ
 នាម មហាសង្ឃរក្ខិត្ថេរៈ ក៏បដិបត្តិដូចគ្នាគឺប្រតិស្ឋានព្រះនលាដធាតុ
 ក្នុងព្រះគន្ធកុដិវត្តឃោសិតាមាម ក្រុងកោសម្ពី បូជារហូតបរិនិព្វាន ។
 ក៏សទ្ធិវិហារិរបស់ព្រះមហាសង្ឃរក្ខិត្ថេរៈព្រះនាម មហាទេវត្ថេរៈបានអា
 រាធនា ព្រះនលាដធាតុនោះហោះតាមអាកាសហើយចុះទៅប្រតិស្ឋាន
 ទុកក្នុងគល់ឈើមហាសារៈក្នុងកក្កដៈនាហត្ថោជនបទ (មល្លជនបទ)
 ត្រង់ជាមួយសម័យដែលព្រះឧបយុរាជទ្រង់ព្រះនាមថា ព្រះបាទមហា-
 នាត បានលើកស្ទើត័ត្រសោយរាជ្យក្នុងរោហនជនបទមហាគ្រាម
 កោះលង្កា ។ ក្នុងកាលនោះ ឧបាសកមួយនាក់ឈ្មោះ មហាកាលព្រម
 ដោយបុត្រនិងភរិយាបានបដិបត្តិទំនុកបំរុងព្រះមហាថេរៈ (ព្រះទេវ-

ត្រូវ៖) ជាមួយព្រះជិនធាតុ អស់កាលដ៏យូរ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងថ្ងៃ
ឧបោសថមានអព្វល្អវង្សិជុសឡើងអំពីព្រះធាតុ និងស្ថានទឹកនៃនោះ
មានដូចព្រះបរមសម្មាសម្ពុទ្ធច្រង់គង់ព្រះធរមាននៅ ។

សួរថា ព្រះបាទមហានាគ នោះជាអ្នកណា ? ព្រះបាទមហានាគ
នោះជាអនុជរបស់ព្រះបាទទេវានម្បិយតិស្សៈ ដែលជាឧបរាជ ។
ព្រះមហានាគនោះខ្លាចព្រះទេវីជាមហេសីរបស់ព្រះរាម(បងថ្លៃ) ទើប
នាំព្រះទេវីរបស់ព្រះអង្គនិងពលពាហនៈទៅកាន់រោហនជនបទ ។ ព្រះ
មហេសីរបស់ព្រះមហានាគនោះទ្រង់ប្រសូតព្រះរាជឱរស ត្រង់តំបន់
លង្កាវិហារក្នុងរវាងផ្លូវ ទើបដាក់ព្រះនាមរាជឱរសថា លង្កាតិស្សៈ
ដោយកាន់យកព្រះនាមព្រះបាទទេវានម្បិយតិស្សៈជាព្រះជេដ្ឋា និង
ឈ្មោះវិហារផ្សំគ្នា ទើបដាក់ព្រះនាមយ៉ាងនោះ ។ ឧបរាជកាល
ស្តេចចេញពីក្រុងអនុរាធៈ ទៅប្រថាប់ក្នុងមហាត្រាមសោយរាជ្យ
សម្បត្តិក្នុងរោហនជនបទ ។ ថ្ងៃមួយឧបរាជទ្រង់ជ្រាបដំណឹងព្រះ
នលាដធាតុ អំពីមហាកាលអាមាត្យហើយត្រាស់ឱ្យមហាកាលអាមាត្យ
ជាមគ្គុទ្ទេសក៍ លើកពលចតុរង្គសេនាទៅកាន់សំណាក់ព្រះមហាទេ-

.៧៧. ព្រះឧបរាជមហានាគយាងទៅសូមព្រះធាតុពីព្រះថេរៈ

វត្តេរៈ នមស្សការព្រះថេរៈហើយសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះ
ករុណាជ្រាបថា ព្រះនលាដធាតុរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងនៅ
នឹងលោកម្ចាស់ពិតមែនឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាមកនេះ ក៏ដើម្បីនឹងអារា-
ធនាព្រះធាតុនោះទៅ ។ ព្រះមហាទេវវត្តេរៈឆ្លើយតបថា បពិត្រ
មហា រាជ ល្អហើយ ហើយនាំព្រះនលាដធាតុចេញមកឱ្យទតព្រះ
នេត្រឃើញ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ទតព្រះនេត្រឃើញបាដិហាររូបរបស់ព្រះ
ធាតុក៏មានព្រះហឫទ័យសោមនស្សរីករាយត្រាស់សូមព្រះធាតុនោះនឹង
ព្រះថេរៈ ។ ព្រះថេរៈថ្វាយព្រះពរថា បានមហាបពិត្រ កាលព្រះដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់គង់ព្រះធរមាននៅ បានត្រាស់ព្យាករណ៍ថា ព្រះរាជា
មួយអង្គព្រះនាម កាកវណ្ណតិស្សៈ នឹងទ្រង់សាងស្តូបធំបញ្ចុះព្រះធាតុ
នេះទុកលើកពូលកពង់ឈ្មោះ វរភស្សៈ នៅទីបំផុតស្រះឈ្មោះសេរុ លើ
ច្រាងស្តាំនៃស្ទឹងមហាវាលុកគង្គាក្នុងកោះលង្កានេះ ហើយព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ចូលនិរោធសមាបត្តិក្នុងទីនោះ ។ ព្រះរាជាព្រមដោយ
រាជបរិវារអារាធនាព្រះធាតុទៅកាន់ មហាគ្រាមដោយគ្រឿងសក្ការៈដ៏
ធំ ហើយប្រោសឱ្យសាងមណ្ឌបប្រតិស្ឋានព្រះធាតុ ក្នុងទីមិនឆ្ងាយអំពី

រាជនិវេសនី ប្រតិស្ឋានប្រអប់កែវ(កោដ្ឋ) បញ្ចុះព្រះធាតុទុកក្នុងមណ្ឌប
នោះ ។ ហើយទ្រង់សក្ការបូជាជានិច្ចជាកាលអស់កាលដ៏យូរ ក្នុងទី
បំផុតព្រះរាជាត្រាស់បញ្ជាដល់លង្កាតិស្សៈព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះអង្គថា
តិស្សៈអ្នកចូររូបជានូវព្រះធាតុដែលពួកយើងធ្លាប់បូជាមកហើយកុំខានត
ពីយើង ហើយព្រះអង្គត្រាស់ប្រវត្តិមកនៃព្រះធាតុប្រៀនប្រដៅរហូត
សោយទីវង្គតបានទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ កាលព្រះបាទមហានាគ
កន្លងទៅ កុមារលង្កាតិស្សៈបានសោយរាជ្យសម្បត្តិ ទ្រង់ធ្វើការគោរព
ព្រះធាតុដោយសក្ការបូជាយ៉ាងឱឡារិក ។ ក្នុងទីបំផុតព្រះអង្គបាន
ប្រគល់ប្រអប់ព្រះធាតុទុកដល់កុមារតោធាភយៈ ជាព្រះរាជបុត្ររបស់
ព្រះអង្គត្រាស់បញ្ជាឱ្យបូជាព្រះធាតុដូចពោលមកហើយ ហើយព្រះ
អង្គក៏សោយទីវង្គតទៅ ។ កាលព្រះបាទលង្កាតិស្សៈកន្លងទៅព្រះ
បាទតោធាភយៈគ្រងរាជ្យសម្បត្តិក៏ទ្រង់បដិបត្តិដូចគ្នា ក្នុងកាលជាទីបំ
ផុតព្រះអង្គត្រាស់ណែនាំព្រះធាតុដល់កុមារកាកវណ្ណតិស្សៈព្រះរាជបុត្រ
របស់ព្រះអង្គហើយបញ្ជាថា កាលបិតាសោយទីវង្គតហើយ បាចូរ
ប្រតិស្ឋានព្រះធាតុនេះទុកក្នុងទីនោះ ហើយព្រះអង្គក៏សោយទីវង្គត

៧៧. ព្រះឧបរាជមហានាគយាងទៅសូមព្រះធាតុពីព្រះថេរៈ

វត្តេរៈ នមស្សការព្រះថេរៈហើយសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះ
ករុណាជ្រាបថា ព្រះនលាដធាតុរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគរបស់យើងនៅ
នឹងលោកម្ចាស់ពិតមែនឬ ? ខ្ញុំព្រះករុណាមកនេះ ក៏ដើម្បីនិងអារា-
ធនាព្រះធាតុនោះទៅ ។ ព្រះមហាទេវវត្តេរៈឆ្លើយតបថា បពិត្រ
មហារាជ ល្អហើយ ហើយនាំព្រះនលាដធាតុចេញមកឱ្យទតព្រះ
នេត្រឃើញ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ទតព្រះនេត្រឃើញបាដិហារ្យរបស់ព្រះ
ធាតុក៏មានព្រះហឫទ័យសោមនស្សរីករាយត្រាស់សូមព្រះធាតុនោះនឹង
ព្រះថេរៈ ។ ព្រះថេរៈថ្វាយព្រះពរថា បានមហាបពិត្រ កាលព្រះដ៏
មានព្រះភាគទ្រង់គង់ព្រះធរមាននៅ បានត្រាស់ព្យាករណ៍ថា ព្រះរាជា
មួយអង្គព្រះនាម កាកវណ្ណតិស្សៈ នឹងទ្រង់សាងស្តុបធំបញ្ចុះព្រះធាតុ
នេះទុកលើកពូលកពង់ឈ្មោះ វរភស្សៈ នៅទីបំផុតស្រះឈ្មោះសេរុ លើ
ច្រាំងស្នាំនៃស្ទឹងមហាវាលុកគង្គាក្នុងកោះលង្កានេះ ហើយព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ចូលនិរោធសមាបត្តិក្នុងទីនោះ ។ ព្រះរាជាព្រមដោយ
រាជបរិវារអារាធនាព្រះធាតុទៅកាន់ មហាគ្រាមដោយគ្រឿងសក្ការៈដ៏
ធំ ហើយប្រោសឱ្យសាងមណ្ឌបប្រតិស្ឋានព្រះធាតុ ក្នុងទីមិនឆ្ងាយអំពី

រាជនិវេសនី ប្រតិស្ឋានប្រអប់កែវ(កោដ្ឋ) បញ្ចុះព្រះធាតុទុកក្នុងមណ្ឌប
នោះ ។ ហើយទ្រង់សក្ការបូជាជានិច្ចជាកាលអស់កាលដ៏យូរ ក្នុងទី
បំផុតព្រះរាជាត្រាស់បញ្ជាដល់លង្កាតិស្សៈព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះអង្គថា
តិស្សៈអ្នកចូររូបជានូវព្រះធាតុដែលពួកយើងធ្លាប់បូជាមកហើយកុំខានត
ពីយើង ហើយព្រះអង្គត្រាស់ប្រវត្តិមកនៃព្រះធាតុប្រៀនប្រដៅរហូត
សោយទីវង្គតបានទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ កាលព្រះបាទមហានាគ
កន្លងទៅ កុមារលង្កាតិស្សៈបានសោយរាជ្យសម្បត្តិ ទ្រង់ធ្វើការគោរព
ព្រះធាតុដោយសក្ការបូជាយ៉ាងឱឡារិក ។ ក្នុងទីបំផុតព្រះអង្គបាន
ប្រគល់ប្រអប់ព្រះធាតុទុកដល់កុមារតោធាភយៈ ជាព្រះរាជបុត្ររបស់
ព្រះអង្គត្រាស់បញ្ជាឱ្យបូជាព្រះធាតុដូចពោលមកហើយ ហើយព្រះ
អង្គក៏សោយទីវង្គតទៅ ។ កាលព្រះបាទលង្កាតិស្សៈកន្លងទៅព្រះ
បាទតោធាភយៈគ្រងរាជ្យសម្បត្តិក៏ទ្រង់បដិបត្តិដូចគ្នា ក្នុងកាលជាទីបំ
ផុតព្រះអង្គត្រាស់ណែនាំព្រះធាតុដល់កុមារកាកវណ្ណតិស្សៈព្រះរាជបុត្រ
របស់ព្រះអង្គហើយបញ្ជាថា កាលបិតាសោយទីវង្គតហើយ បាចូរ
ប្រតិស្ឋានព្រះធាតុនេះទុកក្នុងទីនោះ ហើយព្រះអង្គក៏សោយទីវង្គត

៣៩. ព្រះចូឡបិណ្ឌបាតតិស្សត្ថេរដាស់តឿនព្រះរាជា

ទៅ ។ កាលព្រះបាទគោធាភយៈកន្លងទៅ ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈក៏
បានឡើងសោយរាជ្យ ។ កាលទ្រង់សោយរាជ្យសម្បត្តិអស់កាលយូរ
អង្វែងពេលជិតអស់ជន្មាយុ ព្រះចូឡបិណ្ឌបាតតិស្សត្ថេរៈជាព្រះភាតា
របស់ព្រះនាងវិហារទេវី ព្រះថេរៈពិចារណាមើលអាយុសង្ខាររបស់ព្រះ
កាកវណ្ណតិស្សៈជ្រាបថា អាយុសង្ខាររបស់ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈនៅ
សល់បន្តិចទៀតទេ ។ លុះព្រឹកឡើងទៅប្រាប់ដល់ព្រះរាជាថា មហា
បពិត្រកាលព្រះសាស្តាគង់ព្រះធរមាននៅត្រាស់ព្យាករណ៍ដូច្នោះថា ព្រះ
នលាដធាតុនេះមហាបពិត្រជាអ្នកនឹងរក្សា នឹងប្រតិស្ឋាននូវព្រះធាតុ
នេះទុកលើថ្នកទឹកឈ្មោះ វរកស្ស នៅទីបំផុតផ្នែកស្តាំនៃស្ទឹងនៃ
មហាវាលុកគង្គា (លង្កាទ្វីប) ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដៅដល់ព្រះ
មហាបពិត្រហើយព្រះអង្គទ្រង់ចូលសមាធិក្នុងទីនោះ ឥឡូវនេះ មហា
ពិត្រ គួររលឹកដល់ពុទ្ធព្យាករណ៍ ។ តាមពិតព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈ
សូម្បីរលឹកដល់ដែលព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គត្រាស់លើព្រះទេនមរណៈតែ
ទ្រង់មិនដាក់ព្រះទ័យការប្រតិស្ឋានព្រះធាតុ ត្រាបានឮពាក្យព្រះថេរៈ
ក៏ទ្រង់រលឹកដល់ពាក្យបិតាត្រាស់បញ្ជាទុក ទើបទ្រង់ទទួលពាក្យព្រះ

ថេរៈថា សាធុ លោកម្ចាស់ ។ តាមពិតព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈនោះ
 ទ្រង់ធំជាងក្សត្រទាំង ៣ ព្រះអង្គគឺព្រះបាទសិវៈនៃនគរសេរុ ព្រះបាទ
 មហានាគនៃនគរសោណៈ ព្រះបាទគិរិអភយៈនៃនគរសោមៈ ។ កាល
 ព្រះអង្គនឹងប្រតិស្ឋានព្រះធាតុទើបប្រជុំក្សត្រទាំង ៣ នោះ លុះដល់
 ថ្ងៃពេញបូណិមិខេរិសាខ ព្រះច័ន្ទប្រកបដោយវិសាខបូក្ស ទើបទ្រង់
 ដាក់ឥដ្ឋមង្គលបូក្ស នឹងកាលបន្ទប់ព្រះធាតុប្រតិស្ឋានព្រះធាតុសាង
 ស្រេចហើយ ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈទើបប្រឹក្សាជាមួយព្រះថេរៈថា
 ធាតុគត្តិបន្ទប់ប្រតិស្ឋានព្រះធាតុបានសាងស្រេចហើយ ព្រឹកនេះបាន
 បូក្សរោហិណី ខ្ញុំព្រះករុណានឹងបញ្ចុះព្រះធាតុ តើលោកម្ចាស់ជ្រាប
 រឿងព្រះកេសធាតុខ្លះទេ ? ទើបព្រះថេរៈត្រាស់ថា ប្រគល់នាទីនេះឱ្យ
 ព្រះចូឡបិណ្ឌុបាតតិស្សត្ថេរៈ បន្តរកព្រះកេសធាតុតទៅ ។ ចំណែកព្រះ
 ថេរៈ បានបញ្ជាព្រះសិវត្ថេរៈ ដែលជាសទ្ធិវិហារិករបស់ខ្លួនឱ្យជ្រាបថា
 មាននាគរាជឈ្មោះថា ជយសេនៈ ប្រថាប់ក្នុងវិមានភូមិនទរនាគ ក៏
 ជយសេននាគរាជនោះ តែងបូជាព្រះកេសធាតុដែលតបុស្សៈនិងភស្តិកៈ
 នាយឈ្នួញពីរនាក់បងប្អូន រក្សាទុកព្រឹកនេះអ្នកចូរទៅអាវាធនាព្រះធាតុ

៤១. ព្រះសិវត្ថេរៈនិមន្តទៅនាគពិភពអាវាធនាព្រះកេសធាតុ

នោះមកថ្វាយព្រះមហាក្សត្រ ។ លុះព្រឹកឡើង ព្រះសិវត្ថេរៈនិមន្ត
ទៅកាន់ភូមិនទរនាគពិភព អាវាធនាព្រះកេសធាតុក្នុងសំណាក់ជយសេន
នាគរាជ មកថ្វាយដល់ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈ ។ ព្រះចូឡបិណ្ឌបាត-
តិស្សត្ថេរៈនិងព្រះមហាសាគលត្ថេរៈនិងព្រះមហិន្ទត្ថេរៈ ទាំងបីអង្គនេះ
គ្រប់ៗព្រះអង្គមានបរិវារច្រើនរយ ព្រមទាំងព្រះមហាក្សត្រ ៤ ព្រះអង្គ
មានព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈជាប្រធាន បានប្រតិស្ឋានព្រះនលាដធាតុ
របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងខាងលើស្ទឹងឈ្មោះវរភស្សៈ នៅក្នុងទីបំផុត
ស្រះឈ្មោះសេរុ ផ្នែកស្តាំស្ទឹងមហាវាលុកតង្ហា គ្រាប្រតិស្ឋានស្រេច
ហើយ ។ ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈប្រោសឱ្យសាងស្តុបធំការពារទឹកឬ
ទ្រទ្រង់កំពូលភ្នំកែលាស (គ្របពីលើ) និងព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើកិច្ចដែល
គួរធ្វើរួចហើយ ព្រះអង្គទ្រង់បូជារហូតមកដោយសំដែងពុទ្ធការវៈជា
អនេកប្បការរហូតមក ។

រឿងមហិយទ្ធចេតិយ

កាលព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈសោយទិវង្គតទៅ ព្រះរាជបុត្រ
អង្គតូច (ពៅ) របស់ព្រះអង្គព្រះនាមថា តិស្សៈយាងមកពីទីយវាបី

ទ្រង់ចាត់ចែងបូជាព្រះសពព្រះរាជបិតាស្រេចហើយ ទើបនាំព្រះមាតា (ព្រះនាងវិហារទេវី) ជាមួយដំរីឈ្មោះកុណ្ណលៈទៅកាន់ទីយវាបី ព្រោះខ្លាចព្រះជេដ្ឋា ។ ព្រះរាជកុមារទុដ្ឋតាមិនីអភ័យព្រះរាជបុត្រ ច្បងបានស្តេចយាងទៅកាន់មន្ទីរយប្រទេស ខណៈកាលមានព្រះជន្ម ១៦ ឆ្នាំ ព្រោះខ្លាចព្រះបិតាចាប់ចង ។ ខណៈនោះព្រះរាជកុមារទុដ្ឋតាមិនីអភ័យស្តេចយាងពីមន្ទីរយជនបទមករាជាភិសេក ក្នុងស្រុកមហាគ្រាម ។ ព្រះរាជកុមារទាំងពីរនាក់បងប្អូននោះ ឈ្មោះទាស់ទែងគ្នា ដោយសាររឿងដំរី កុណ្ណលៈ ពេលនោះព្រះរាជកុមារតិស្សៈជាអនុជ ទ្រង់ឈ្នះមុនក្នុងពេលធ្វើយុទ្ធសង្គ្រាមត្រង់លានចុឡង្គណមិដ្ឋិ ។ តែក្នុងគ្រាទី ២ ព្រះរាជកុមារអភ័យជាព្រះជេដ្ឋារូបរួមពលបាន ៦០០០០ ចេញច្បាំងបានឈ្នះ ។ ខាងក្រោយមកព្រះចេវៈទាំងឡាយបានញ៉ាំងព្រះរាជកុមារទាំងពីរឱ្យរម្ងាប់ទោសគ្នាទៅវិញទៅមកថា ព្រះបាទអភយទុដ្ឋតាមិនីបញ្ជូនព្រះបរមធាតុទុកក្នុងលំពែង ឡោមព័ទ្ធដោយពលពាហនៈ ស្តេចយាងទៅវត្តតិសារាម ទ្រង់នមស្សការព្រះសង្ឃហើយត្រាស់ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះករុណានឹងឆ្លងទៅកាន់ច្រាំងខាងនាយ

ដើម្បីនឹងញ៉ាំងព្រះសាសនាឱ្យរុងរឿង សូមលោកម្ចាស់មេត្តាអនុញ្ញាត
ឱ្យព្រះភិក្ខុទាំងឡាយទៅជាមួយខ្ញុំព្រះករុណា ដើម្បីបានជាស្រែបុណ្យ
របស់ខ្ញុំ ។ ព្រះសង្ឃទើបអនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុ ៥០០ អង្គទៅជាមួយ
ព្រះរាជា, ព្រះរាជានាំភិក្ខុសង្ឃទៅហើយ ឡើងប្រថាប់លើដំរីកុណ្ណល
ដែលឡោមព័ទ្ធទៅដោយពលទាហានចំនួន ១០ កងពល ស្តេចចេញ
ទៅកាន់សង្គ្រាម ដោយចតុរង្គពលសេនាស្តេចយាងទៅកាន់ទីលាន
មហិយង្គណៈ ញ៉ាំងទាហានរបស់ទ្រង់ឱ្យច្បាំងជាមួយពួកទមិឡ ពេល
នោះទ្រង់ក៏បានទទួលជ័យជំនះ ហើយទ្រង់ឱ្យសាងកញ្ចកស្តូប^(១) ក្នុងទី
លានមហិយង្គណៈនោះ ។ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្រោយអំពី
បានត្រាស់ដឹងហើយបាន ៩ ខែ ព្រះអង្គបាននិមន្តមកកោះលង្កានេះ
ទ្រង់ប្រថាប់ឈរនៅលើអាកាសចំខាងលើស្ថានទីមហិយង្គណៈស្តូបនោះ
ក្នុងមហានាគវ័នឧទ្យាន ទៀបមាត់ច្រាំងស្ទឹងតង្កា (លង្កា) ព្រះអង្គ
ទ្រង់បង្ក្រាបយក្សឱ្យអស់អំណាច ហើយព្រះអង្គទ្រង់ត្រឡប់ទៅវិញ
ត្រាព្រះសាស្តាបរិនិព្វានហើយ នៅមានព្រះថេរៈមួយអង្គព្រះនាមសរក្ខ
ជាអន្តេវាសិករបស់ព្រះសារីបុត្តត្ថេរៈបានអារាធនាព្រះសិវធាតុ (ព្រះ

១. កញ្ចកស្តូប ស្តូបធ្វើស្រោបពីលើ គឺ ចេតិយរក្សាចេតិយទុកខាងក្នុង ។

ព្រះសរក្ខមៈនាំព្រះសិវធាតុតាំងទុកត្រង់មហិយង្គណៈ .៨៤.

ធាតុត្រង់ក) អំពីជើងថ្កូវ ហើយមានព្រះភិក្ខុសង្ឃជាច្រើនមកជាមួយ
បានប្រតិស្ឋានព្រះសិវធាតុទុកត្រង់ទីនេះ ហើយសាងស្តូបកំពស់ ១២
ហត្ថរក្សាទុកហើយនិមន្តត្រឡប់ទៅវិញ ។ ព្រះបាទចុឡាក្សយៈជាព្រះ
ភាគារបស់ព្រះបាទទេវានម្បិយតិស្សៈ បានទ្រង់សាងបន្ថែមអង្គចេតិយ
ឡើង ៣០ ហត្ថ ។ មកដល់ពេលនេះព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនីអភ័យឱ្យគេ
សាងកញ្ចុកចេតិយ ៨០ ហត្ថ បន្ថែមពីលើទៀត ។

ចប់

មហិយង្គណស្តូប

រឿងបិទ្វចេតិយ

ចំណែកព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនីអភ័យចាប់ខ្លួនឆតុទមិឡ ត្រង់កន្លែង
សានមហិយង្គណៈនោះបានហើយ ទើបចាប់រាជទមិឡទាំងឡាយ គឺ
រាជាអម្ពទមិឡ ចំណាយវេលា ៤ ខែទើបចាប់បាន, រាជាកច្ឆកា-
ទមិឡ ចំណាយវេលា ៤ ខែទើបចាប់បាន, រាជាវិជិតនគរ ចំណាយ

វេលា ៤ ខែទើបចាប់បាន. រាជាមហេលទមិឡ ចំណាយ វេលា ៤ ខែទើបចាប់បាន. ព្រះរាជាទ្រង់ចំណាយវេលាដើម្បីចាប់រាជាទមិឡ មួយអង្គ ៤ ខែ ១ ដោយលំដាប់អំពីនោះមកក៏ស្តេចទៅកាន់អនុរាជបុរី ត្រាស់បញ្ជាឱ្យទ័ពសម្រាកនៅត្រង់ឱកាសពិត ហើយទ្រង់បញ្ជាឱ្យដឹក ស្រះក្នុងទីនោះ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ហែលទឹកលេងក្នុងខាងដើមខែ ជេស្ឋ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់បញ្ជាឱ្យសាងបដោតនគរនៅក្នុងទីនោះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ប្រហារឧទ្យាររាជទមិឡ ព្រមទាំងទាហានទាំងឡាយ ហើយស្តេចទ្រង់យាងចូលកាន់ខាងក្នុងនគរ ។ ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនីអភ័យ ទ្រង់បានប្រហារទមិឡអស់ ៣២ ព្រះអង្គ ។ ហើយទ្រង់ឱ្យលើក ស្មៅត្រឡើងជាឯករាជ្យតែមួយទូទាំងកោះសង្ហា ។ កាលព្រះ រាជពិធីឆត្តមង្គលកន្លងទៅហើយ ៧ ថ្ងៃ ព្រះរាជាបញ្ជាឱ្យគេកសាង មរិច្ឆវត្តិវិហារព្រមទាំងចេតិយ ។ កសាងអស់រយៈពេល ៣ ឆ្នាំទើប សំរេច ។ កាលមរិច្ឆវត្តិវិហារសំរេចហើយ ព្រះរាជាទ្រង់ធ្វើរាជពិធី ឆ្លងដីធំធេង ។

ចប់ រឿងមរិច្ឆចេតិយ

ឡើងលោហប្រាសាទ

តំពីនោះមក ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនីអភ័យ ទ្រង់ពិនិត្យមើល ក៏ ទ្រង់ទតព្រះនេត្រឃើញអក្សរចារឹកក្នុងសុវណ្ណបដ្ឋ ដាក់នៅក្នុងប្រអប់ ក្នុងព្រះរាជវាំង ទើបអានចារឹកនោះដែលមានន័យដូច្នោះថា ៖

នៅក្នុងពេលជាអនាគត កន្លង ១៤០ ឆ្នាំទៅ ព្រះរាជបុត្រ របស់ព្រះបាទកាកវណ្ណតិសុរៈ ទ្រង់ព្រះនាមថា ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនីអភ័យ នឹងបញ្ជាឱ្យធ្វើយ៉ាងនេះ ទើបទ្រង់ព្រះតម្រិះថា ខ្លួនយើងនេះដែលព្រះ មហិន្ទ្រេរៈជាអ្នកឃើញអំពីចំងាយ បានឃើញត្រឹមត្រូវហើយ ទ្រង់ ព្រះសោមនស្សត្រេកអរយ៉ាងក្រៃលែង គ្រានោះព្រះអង្គទ្រង់ទតព្រះ នេត្រឃើញរបៀបគូរទិព្វវិមាន ទើបបញ្ជាឱ្យសាងលោហប្រាសាទតាម របៀបនោះគឺ ផ្នែកទទឹងនិងផ្នែកកំពស់ក្នុងម្ខាង ៗ ១០០ ហត្ថ មាន ៩ ជាន់ មាន ១.០០០ បន្ទប់ វត្ថុផ្សេង ៗ ដូចជា សីហាបញ្ជូរ (បង្អួច) សុទ្ធសឹងតែក្បូរក្បាច់វិចិត្រយ៉ាងក្រៃលែង ហើយទ្រង់ក៏ ស្រោចទឹកទក្កិណោទកថ្វាយដល់ព្រះភិក្ខុសង្ឃ ។

រឿងដែលពោលមកនេះ មាននៅក្នុងគម្ពីរជាច្រើន ដូចជា គម្ពីរមហាវង្សជាដើម សូម្បីក្នុងគណ្ឌិបទទាំង ៣ ក៏លោកពោលថា ព្រះបាទទេវានម្បិយតិស្សៈតែប៉ុណ្ណោះ ដែលជាអ្នកកសាងលោហប្រាសាទ តែតាមសេចក្តីពិតក្នុងសម័យព្រះបាទទេវានម្បិយតិស្សៈនោះ មិនមានលោហប្រាសាទឡើយ គឺ លោកបានប្រើពាក្យថា "នឹង" ដែលសំដៅដល់កាលជាអនាគត ។

ចប់ រឿងលោហប្រាសាទ

រឿងសុវណ្ណមាលិកចេតិយ

សម័យថ្ងៃមួយ ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនីអភ័យ ស្តេចយាងទៅ បូជាមហាពោធិ៍ហើយ កាលស្តេចចូលកាន់នគរទ្រង់ទតព្រះនេត្រ ឃើញសសរសិលា ដែលព្រះរាជឯយ្យកាពោលបានរាជាភិសេក ហើយបាន ៦ ឆ្នាំ បញ្ជាឱ្យបោះបង្គោលទុកត្រង់ទីស្ថានសួបទើប ទ្រង់រលឹកដល់ពាក្យរបស់ព្រះមហិន្ទត្ថេរៈ ទ្រង់ចាប់ផ្តើមតាក់តែង ផ្ទៃដីដើម្បីកសាងព្រះមហាសួប នៅក្នុងថ្ងៃឧបោសថពេញបូណិមិ

ខែវិសាខ ព្រះច័ន្ទប្រកបដោយវិសាខបូក្ស ត្រាដល់ថ្ងៃឧបោសថ
ពេញបូណិមិអាសាណ ព្រះច័ន្ទសោយឧត្តរាសាឡបូក្ស ទើបទ្រង់
ដាក់ឥដ្ឋមង្គលក្នុងអង្គចេតិយ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ធ្វើកិច្ចដែលគួរធ្វើ
ក្នុងបន្ទប់បញ្ចុះព្រះធាតុរួចស្រេចហើយ ទ្រង់នមស្សការព្រះភិក្ខុ
សង្ឃហើយ ទ្រង់ត្រាស់ប្រគល់កិច្ចការថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំ
រើន កិច្ចការក្នុងបន្ទប់បញ្ចុះព្រះធាតុស្រេចរៀបរយហើយ ថ្ងៃ
ស្អែកនេះជាឧបោសថពេញបូណិមិខែអាសាណ ខ្ញុំព្រះករុណានឹង
ប្រតិស្ឋានបញ្ចុះព្រះធាតុ សូមលោកម្ចាស់ទទួលជ្រាបពីរឿងព្រះ
ធាតុនេះផងចុះ ដូច្នោះ ។ ព្រះរាជាទ្រង់ប្រគល់នាទីនេះឱ្យដល់
ភិក្ខុសង្ឃយ៉ាងនេះហើយ ស្តេចយាងត្រឡប់ទៅកាន់នគរវិញ ។
ចំណែកព្រះសង្ឃបានប្រគល់ការងារនោះ ឱ្យដល់សោណុត្តរសាម-
ណេរដែលមានព្រះជន្ម ១៦ ឆ្នាំ ស្ថិតនៅក្នុងសំណាក់ធម៌បិរវេណ
យ៉ាងនេះថា សាមណេរសោណុត្តរៈ ថ្ងៃស្អែកនេះ នឹងមានការ
បញ្ចុះព្រះធាតុ កាលដែលព្រះសាស្តាផ្ទុំលើក្រឡាបរិនិព្វានទ្រង់

ត្រាស់ហៅស្តេចសក្កទេវរាជមកចូលគាល់ហើយត្រាស់ថា ៖ ធាតុ
របស់តថាគតមានចំនួន ៨ ទោណ ក្នុងអនាគតកាលក្សត្រ
កោឡិយៈដង្ហែយកទៅបូជា ១ ទោណ តទៅខាងមុខព្រះធាតុ
ទាំងនោះនឹងយកទៅប្រតិស្ឋាននៅក្នុងមហាចេតិយ ឯលង្កាទ្វីប ។
កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បរិនិព្វាហើយ ក្សត្រកោឡិយៈ
បានបញ្ជូនព្រះបរមសារិរិកធាតុក្នុងចេតិយធំ ដែលធ្វើហើយក្នុង
រាមត្រាម វេលាចេតិយត្រូវខ្សែទឹកដ៏ធំហូរចោះ ប្រអប់ទុក
ព្រះបរមសារិរិកធាតុបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសមុទ្រ មហាកាឡនាគរាជ
បាននាំព្រះបរមសារិរិកធាតុនោះ ទៅមញ្ជើរកនាគពិភពរក្សា
ទុករហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ព្រោះហេតុដូច្នោះ សាមណេរចូល
ទៅមញ្ជើរកនាគពិភពបរិយាយរឿងនោះ ឱ្យនាគរាជបានជ្រាប
ហើយយកព្រះបរមសារិរិកធាតុមក សោណុត្តរសាមណេរទទួល
ពាក្យបញ្ជាហើយស្តែកឡើងទ្រង់ជ្រាបថា ព្រះមហាក្សត្រស្តេច
ចេញមក ព្រោះបានឮតម្រើប្រគុំកិកកង ទើបចូលចតុត្ថជ្ឈាន

មានអភិញ្ញាជាបាទ មុជចុះទៅក្នុងផែនដីហើយផុសឡើងត្រង់មុខ
មហាកាឡនាគរាជក្នុងមញ្ជើរិកពិភព ហើយសាមណេរបាននាំ
យកព្រះបរមសារិរិកធាតុដែលមហាកាឡនាគថ្វាយមកប្រគល់ឱ្យ
ដល់ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនិអភ័យ ចំណែកព្រះរាជាទើបទ្រង់ធ្វើការ
បញ្ជូនព្រះបរមសារិរិកធាតុ ក្នុងថ្ងៃពេញបូណិមី ខែអាសាឍ
ព្រះច័ន្ទប្រកបដោយឧត្តរាសាឡបូក្ស គ្រាបញ្ជូនព្រះបរមសារិរិក
ធាតុរួចស្រេចហើយ ទើបព្រះរាជាទ្រង់បញ្ជាឱ្យសាងព្រះសូប
ឈ្មោះសុវណ្ណមាលិនី ដែលមានកំពស់ ១២០ ហត្ថ គ្រប់រក្សាពី
លើព្រះសារិរិកធាតុនោះទុកទៀត ។ ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនិអភ័យ
ទ្រង់បំពេញព្រះរាជមហាកុសលជាអនេក សោយរាជ្យសម្បត្តិបាន
២៤ ឆ្នាំ ទ្រង់ក៏បានប្រគល់សរីរាងកាយរបស់ព្រះអង្គថ្វាយ
ចំពោះព្រះសង្ឃ ទ្រង់រំលឹកដល់បុណ្យកុសលជាដរាបមិនដែលដាច់
ចុតិអំពីនោះទ្រង់បដិសន្ធិក្នុងទិព្វរថដែលមកអំពីតុសិតពិភព ទ្រង់
មានប្រដាប់ដោយគ្រឿងអាករណៈជាទិព្វ កាលមហាជនកំពុង

មើលទ្រង់បានធ្វើប្រទក្សិណមហាសូប ៣ ជុំ នមស្សការព្រះភិក្ខុ-
សង្ឃហើយ ស្តេចក៏បានយាងទៅកាន់តុសិតពិភព ។ ចំណែក
ព្រះបាទកាកវណ្ណតិស្សៈ នឹងបានជាព្រះបិតារបស់ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគមេត្តេយ្យ. ព្រះនាងវិហារទេវីនឹងបានជាព្រះពុទ្ធមាតា ។
ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនិអភ័យនេះនឹងបានជាបឋមសាវ័កគឺអគ្គសាវ័កទី
១ ។ ចំណែកព្រះបាទសទ្វាតិស្សៈដែលជាព្រះរាជអនុជនឹងបាន
ជាព្រះទុតិយសាវ័ក ទី ២ ព្រះនាងអនុឡាទេវីដែលជាព្រះបិតុច្ឆា
របស់ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនិអភ័យ នឹងបានជាព្រះអគ្គមហេសីរបស់
ព្រះមេត្តេយ្យ ។ សាលីរាជកុមារ ដែលជាព្រះរាជបុត្ររបស់
ព្រះបាទទុដ្ឋតាមិនិអភ័យ នឹងបានជារាជបុត្ររបស់ព្រះមេត្តេយ្យ
ឯនាយឃ្នាំងឈ្មោះ សង្ហាមច្ឆា នឹងបានជាកំពូលពុទ្ធបដ្ឋាក ។
ក៏ធីតារបស់តិស្សៈអាមាត្រនឹងបានជាកំពូលពុទ្ធបដ្ឋាយិកា ។ បាន
ឮថា ជនទាំងឡាយនេះជាអ្នកសុទ្ធតែមានអធិការដែលបានធ្វើទុក
ហើយទាំងអស់គ្នាដោយប្រការដូច្នោះឯង ។

ចំណែកព្រះមេត្តេយ្យពោធិសត្វ ធ្លាប់បានទទួលការព្យាករណ៍ពីសំណាក់ព្រះពុទ្ធអង្គ បច្ចុប្បន្ននេះបានបំពេញបារមី ១៦ អសង្ខេប និងមួយសែនកប្បរូចមកហើយ ខណៈនេះកំពុងកើតនៅក្នុងតុសិតបុរី តទៅខាងមុខនឹងបានត្រាស់ជាព្រះពុទ្ធក្នុងលោកនេះដោយពិត លោកបានចង់ជាគាថាទុកដោយមានសេចក្តីថា ៖

ព្រះរាជាទុដ្ឋតាមិនីនេះ កសាងសូបសុវណ្ណមាលិនី
កំពស់ ១២០ ហត្ថ ហើយបូជាជាប់ជានិច្ច ព្រះ
វររាជអភ័យ (ទុដ្ឋតាមិនី) ជាស្តេចផែនដីតែមួយ
អង្គដែលប្រសើរក្រៃលែង នៅក្នុងកោះដីប្រសើរ
(លង្កា) ទាំងអស់ ទ្រង់សន្សំបុណ្យបារមីដីប្រសើរ
ទ្រង់គ្រប់គ្រងរាជ្យសម្បត្តិដីប្រសើរ ២៤ ឆ្នាំ និង
ស្តេចទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ទេវបុរៈដីប្រសើរ ។

ចប់

ការគោរពសូត្រណមាលិតចេតិយ

រឿងព្រះបរមសារិរិកធាតុក្នុងប្រទេសកម្ពុជា

ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាយើងមិនសូវមានពោលដល់ការកសាង
 ព្រះចេតិយតម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុទេ ព្រោះសម័យមុននោះ
 ខ្មែរយើងជាអ្នកចូលចិត្តនិយមកសាងប្រាសាទប្រាង្គ ដើម្បីឧទ្ទិស
 ដល់ព្រះសិវៈឬព្រះពោធិសត្វអវលោកេស្វរៈ (ក្នុងព្រះពុទ្ធ-
 សាសនាមហាយាន) ។ ចំណែកប្រទេសជិតខាងយើងមាន
 ប្រទេសថៃ ភូមាជាដើមមានប្រវត្តិពោលដល់ការកសាងព្រះ
 ចេតិយនិងការតម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុ ដូចនៅភូមាមានព្រះ
 ចេតិយឈ្មោះសិង្ហត្តរចេតិយ ឬហៅថា ចេតិយស្នេតាគន តម្កល់
 ព្រះកេសធាតុនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ក្នុងប្រទេសថៃមានចេតិយ
 តម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុ ដូចនៅលើដយសុទេព បាងឡាំពួន
 ជាដើម (ក្នុងគម្ពីរជិនកាលមាលីបករណ៍) ។ តែទោះថានៅក្នុង
 ប្រទេសខ្មែរយើងមិនមានព្រះចេតិយ តម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុ

ឱ្យយើងឃើញជាសក្ខីភាពដល់បច្ចុប្បន្នក៏ដោយ តែក៏មានប្រវត្តិ
ខ្លះពីប្រភពប្រទេសចិននិងសិលាចារឹកថា ខ្មែរយើងក៏បានទទួល
នូវព្រះបរមសារិកធាតុនឹងក៏បានតម្កល់ ក្នុងប្រទេសខ្មែរទៀតផង
ដូចខ្ញុំនឹងពោលខាងមុខនេះដូចតទៅ ៖

ព្រះបាទរុទ្រវរ្ម័ន^(១) ទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យតសន្តតិវង្ស
ព្រះវរបិតាមក ។ ប្រភពចិនពង្សាវតាររាជវង្សត្ស៊ីខាង
ត្បូងនិយាយតមកទៀតថា ព្រះបាទលៀវ-តូ-ប៉ា-ម៉ូ គឺ
រុទ្រវរ្ម័ន ជាព្រះរាជបុត្រព្រះស្នំ មិនមែនជាអគ្គមហេសីទេ
ទ្រង់ធ្វើគតមកុដរាជកុមារ (ប្រហែលជាព្រះរាជកុមារតុណារវរ្ម័ន
ជាព្រះរាជបុត្រព្រះអគ្គមហេសីព្រះនាងកុលប្រភាវតី ?)
ហើយឡើងសោយរាជ្យក្នុង គ.ស. ៥១៤ គឺឆ្នាំដែលព្រះវរ-
បិតាទ្រង់ទីវង្គត ។ លុះបានឡើងសោយរាជ្យហើយក៏
ទ្រង់បញ្ជូនរាជទូតទៅកាន់សំណាក់ ព្រះចៅក្រុងចិនច្រើនដង

1. P. Pelliot, Le Founan,

រាជទូតដែលទ្រង់បញ្ជូនក្នុង ព.ស. ១០៦២ (គ.ស. ៥១៩)
 បាននាំយកគ្រឿងបណ្ណាការព្រះអង្គគឺបដិមា^១ ព្រះនាងទេវី ?
 (Image heureuse) ធ្វើពីខ្លឹមចន្ទន៍ឥណ្ឌា ស្លឹកពោធិ៍ព្រឹក
 គជខ្យង គ្រឿងទេស គ្រឿងក្រអូបផ្សេង ៗ ច្រើនទៅ
 ថ្វាយព្រះចៅក្រុងចិន ។ រាជទូតដែលទ្រង់បញ្ជូនក្នុង ព.ស.
 ១០៨២ (គ.ស. ៥៣៩) បាននាំគ្រឿងបណ្ណាការព្រះអង្គ
 គឺសត្វរមាសព្រមទាំងផលិតផលប្រទេសដទៃៗផ្សេង ។ រាជ
 ទូតនេះបានក្រាបទូលព្រះចៅក្រុងចិនថា នៅប្រទេសនគរភ្នំ
 មានព្រះបរមសារិរិកធាតុ គឺព្រះកេសមួយសរសៃវែងប្រវែង
 ៣ ម៉ែត្រ ។ ទ្រង់ជ្រាបដំណឹងប្រសើរនេះហើយ ព្រះចៅ
 ក្រុងចិនបញ្ជូនភិក្ខុចេ-យុន-ប៉ាយ ឱ្យតាមរាជទូតខ្មែរមក
 ដណ្តើមព្រះបរមសារិរិកធាតុនោះ យកបាត់រហូតឥឡូវនេះ
 ទៅ ។

1. P.Pelliot le Founan

ប្រភពចិននេះ មានសេចក្តីឆ្លើយស្របនឹងសិលាចារឹក
ខ្មែរនៅប្រាសាទតាព្រហ្មទន្លេបាទីក្នុងពុទ្ធសតវត្សទី ១១
(គ្រិស្តសតវត្សទី ៦) ថា ព្រះបាទរុទ្រវរ្ម័នជាព្រះរាជបុត្រព្រះ
បាទកៅណ្ឌិន្យជយវរ្ម័ននេះ ទ្រង់កាន់ពុទ្ធសាសនាដែរ ហើយ
គោរពព្រះបរមសារិរិកធាតុនៃអង្គព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ដូចមាន
សេចក្តីក្នុងសិលាចារឹកនោះថា^(១) ៖

ព្រះជិនស្រី ទ្រង់ឈ្នះនូវសឹកសត្រូវពោលគឺកិលេស
ព្រមទាំងវាសនា ទ្រង់ប្រកបដោយសម្បទាគ្រប់ប្រការ មាន
ពោធិញ្ញាណឥតទើសទាល់សល់ជំពាក់អ្វីមួយឡើយ មានព្រះ
ទ័យប្រកបដោយករុណាចំពោះសព្វសត្វ មានព្រះយសធំ
ទូលំទូលាយ ឥតមានមោះមន្ទិលអ្វីឡើយ ។ ហើយផ្សាយ
ទូទៅគ្រប់ទិសានុទិស ។ ព្រះអង្គស្រោចស្រង់សត្វដែលលិច
លង់ក្នុងវាលវដ្តសង្សារគឺត្រេកព ហើយបានដល់ត្រើយស្ថាន

1. G: cadés, BEFFO. XXXI, P. 8 et suiv .

និព្វានដ៏ឧត្តមឥតអ្វីប្រៀបបានឡើយ ។ ព្រះស្រីធាតុ (គឺ
 ព្រះបរមសារិរិកធាតុ) ព្រះអង្គដែលតែងតែផ្តល់ប្រយោជន៍
 ធំដល់សព្វសត្វទាំងឡាយ ក៏នៅតែផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់សព្វ
 សត្វលុះរហូតមកដល់ឥឡូវនេះ..... ។ អំពើជាព្រះរាជកុ-
 សលដែលទ្រង់ (ព្រះបាទរុទ្រវរ្ម័ន) បានបំពេញចំពោះព្រះ
 ធម៌ហើយ មិនមែនដើម្បីតែព្រះរាជករណីយកិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ
 គឺ ទ្រង់បំពេញដើម្បីអនុគ្រោះដល់សត្វលោកទាំងមូលផង ។
 ទ្រង់គោរពព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ... ទ្រង់បានតាំងព្រះ
 អង្គពេញជាឧបាសកដែលឥតមានអំពើបាបលាមក... ។

សេចក្តីប៉ុណ្ណោះឱ្យយើងដឹងបានថា ក្នុងរជ្ជកាលព្រះ
 បាទរុទ្រវរ្ម័ន យើងមានព្រះបរមសារិរិកធាតុ គឺព្រះកេស
 មួយសរសៃ សម្រាប់ជាទីសក្ការបូជា តែគួរឱ្យអនិច្ចា យើង
 ត្រូវខាតបាត់បង់លែងបានគោរពទៅ ដោយព្រះចៅក្រុងចិន

(រាជវង្សត្សិខាងត្បូង) យកបាត់ទៅ ។

ព្រះបរមសារិកធាតុ

និងព្រះអរហន្តធាតុនៃព្រះសារីបុត្រនិងព្រះមោគ្គល្លាន

មតស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសតម្កុជាអស់ ៧ ថ្ងៃ

ប្រជាជននៅកម្ពុជរដ្ឋ បានស្គាល់នូវពិធីបុណ្យមួយដ៏
ឧទ្ធារិកធំអស្ចារ្យជាបុណ្យដែលពុំធ្លាប់មានពីមុនៗ មកទាល់
សោះ គឺពិធីបុណ្យដែលស្ថិតនៅក្នុងព្រះរាជធានីភ្នំពេញ ចំនួន
១ សប្តាហ៍ គឺពីថ្ងៃសៅរ៍ទី ១១ តុលា ឆ្នាំ ១៩៥២ ។
ពិធីបុណ្យនោះ មានរបៀបដូចពោលតទៅនេះ ៖

ទី ១ កាលពីថ្ងៃអាទិត្យ ២ រោច ខែ អស្សុជ ឆ្នាំ
រោង ចត្វាស័ក ព.ស. ២៤៩៥ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ៥ ខែតុលា
គ.ស. ១៩៥២. ព្រះករុណាជាអង្គម្ចាស់ជីវិតតម្កល់លើត្បូង
ព្រមទាំងព្រះរាជវង្សានុវង្ស និងទីប្រឹក្សារាជករណីអមព្រះអង្គ

សម្តេចព្រះសង្ឃនាយកទាំង ២ គណៈ. សម្តេចឧត្តម
 ប្រឹក្សា សមាជិករដ្ឋាភិបាល សមាជិករដ្ឋសភា សមាជិក
 ក្រុមប្រឹក្សា ព្រះរាជាណាចក្រ លោកកុម្មុំស្សីរ នឹង លោក
 ឧត្តមសិនី ព្រមទាំងម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រីគ្រប់ដំណែង បានស្តេច
 យាងអញ្ជើញទៅស្ថានីយ៍អាកាសយានពោធិ៍ចិនតុង ដែល
 វិចិត្រដោយទង់ជាតិ និង ទង់សាសនាដើម្បីនឹងចាំទទួល
 ព្រះបរមសារិកធាតុ និង ព្រះអរហន្តធាតុ ។ ចំណែកប្រ
 ជាជនទាំងគ្រហស្ថទាំងបញ្ចជិត ក្នុងក្រុងនិងខេត្តក្រៅ ក៏បាន
 ទៅជួបជុំកកកុញនៅពោធិ៍ចិនតុងដើម្បីដង្ហែ ព្រះសារិកធាតុ
 និង អរហន្តធាតុ ។ មានរថយន្តក្នុងក្រុង និង មកពីខេត្ត
 ផ្សេងៗ ជាងពីរពាន់ ដែលប្រដាប់ដោយភ្លឺផ្កាយ៉ាងក្រៃលែង
 បានទៅប្រច្រៀត រង់ចាំសំដែងការវកិច្ចតាំងពីរម៉ោង ១
 រសៀល ។

លុះដល់ម៉ោង ១៦ និង ៤៥ នាទី អាកាសយាន
ដែលដង្ហែព្រះសារិរិកធាតុ និង ព្រះអរហន្តធាតុ បាន
ប្រទក្សិណទីក្រុង ៣ ជុំ មុននឹងចុះមកកាន់ប្រថពី ។

ក្នុងពេលនោះ សង្កេតឃើញគណៈប្រតិភូ ដែលដង្ហែ
ព្រះបរមធាតុមក ខាងផ្នែក ឥណ្ឌូមាន ៩ រូបគឺ លោក
ដុកទ័រស្យាមៈប្រាសាទម៉ូកែរ្ស៊ី(Syama Prasad mongerjé)
ប្រធានមហាពោធិសមាគម អតីតរដ្ឋមន្ត្រីនៃប្រទេសឥណ្ឌូ
មានព្រះភិក្ខុ ន. ជិតរតនៈ (នាមដើមបែល-ឡុង) ជា
អតីតចៅហ្វាយស្រុកនៃប្រទេសកម្ពុជា ហើយបួសនៅប្រ
ទេសឥណ្ឌូ ជាយូរឆ្នាំមកហើយ ព្រះភិក្ខុ ម. សង្ឃរតនៈ
សាមណេរ គ. សរណង្គរ សាមណេរ សុលភទេវ
ដុកទ័រឌុត្តៈ. នាងកញ្ញា ម.ជុណ្ហារ នាងកញ្ញា មុនថាវី
នាងកញ្ញា សាស្រ្តី ។

ឯគណៈប្រតិភូថៃ ដែលបានឡើងយន្តហោះដង្ហែពី
 ក្រុងបាងកកមកតាមសេចក្តីអញ្ជើញនៃប្រទេសកម្ពុជា មាន
 ទាំងអស់ ៨ រូបគឺ ចៅយុនចិត្តាករមុន. ចៅយុនសោក-
 ណាគណារណី ព្រះគ្រូសមុហ៍អនុវត្ត ព្រះមហាមូនកុ-
 ត្តធនោ ព្រះយ៉ាករតរាជសុពិជ ប្រធានពុទ្ធិកសមាគមនៃ
 ប្រទេសថៃ លោកស្រីភៀនដារ៉ុងធម្មសារ លោកឡឺ
 សតិធម្មពិជា អ្នកស្រីនឿងអិមសម្បត្តិ ។

ក្រៅពីនេះមានគណៈប្រតិភូខ្មែរ ៣ រូប ដែលបាន
 ទៅដង្ហែព្រះបរមសារិរិកធាតុ និង ព្រះអរហន្តធាតុ តាំងពី
 កំលួកត្តាមកដែរ គឺព្រះគ្រូសង្ឃសត្តា ប៊ុណ្ណ-សម្ពាជ លោក
 តាន់-ជូហេង សមាជិកក្រុមប្រឹក្សា ព្រះរាជអាណាចក្រ
 និង លោក ក្រឹង-និល ។

ក្នុងពេលនោះ ក្រោយដែលមានការប្រគំភ្លេងជាតិរួច

ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង ដែលទ្រង់ព្រះពស្ត្រជាយ
តាមប្រពៃណី បានទ្រង់ស្តេចទទួលព្រះបរមសារីរិកធាតុពី
ដៃលោកប្រធានមហាពោធិសមាគម ដោយមានថ្វាយព្រះ
ក្លស់ថ្វាយស័ង្កជាព្រះកិត្តិយសផង សម្តេចក្រុមព្រះមុនីវេត
បានទ្រង់ទទួលព្រះអរហន្តធាតុនៃព្រះសារីបុត្រ និងព្រះធាតុ
ព្រះមោក្ខល្លាន ពីលោកប្រធាននេះដែរ ហើយមានថ្វាយ
ព្រះក្លស់ និង ស័ង្ក ជាកិត្តិយសដូចមុន ។ បន្ទាប់ពី
ការប្រគំស័ង្ក នៃពួកបារតូ ៨ នាក់នោះមក ក៏មានភ្លេង
មហោស្រពលាន់ឮយ៉ាងឆឹកកង ជាមួយនឹងភ្លេងនៃក្រុម
ទាហានដែលបន្តិឡើងជាកិច្ច សំដែលសេចក្តីគោរពចំពោះ
ព្រះបរមសារីរិកធាតុ ។

ស្រេចហើយ ព្រះរាជាក៏និមន្តព្រះសារីរិកធាតុដែល
តម្កល់លើព្រះកោដ្ឋមានសយ៉ាងធំ ដែលមានដាំពេជ្រទាំង

គ្រាប់នៅខាងលើ ទៅតម្កល់លើបវរវាសនៈ នៅមុខព្រះពន្លា
 ដែលមានការប្រដាប់តាក់តែងយ៉ាងប្រពៃ។ សម្តេចក្រុមព្រះ
 មុនីវេត នឹងសម្តេចព្រះមហាសុមេធាធិបតី ក៏និមន្តព្រះ
 អរហន្តធាតុទទួលយកគ្រឿងសក្ការៈ ដែលនាំមកពីប្រទេស
 ឥណ្ឌូ ទៅតម្កល់លើបវរវាសនៈនោះដែរ ។ មានកូនពោធិ៍
 ព្រឹក្ស ២ ដើមកំពស់ ១ ចំអាម បានត្រូវនាំមកជាមួយ
 ព្រះបរមសារិរិកធាតុនោះ ដើម្បីប្រតិស្ឋានទុកជាទិវលីក
 ដល់ថ្ងៃនក្ខត្តបូក្សនេះនៅប្រទេសយើង ។

លុះតម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុ លើបវរវាសនៈរួច
 ហើយ សម្តេចព្រះមហាសុមេធាធិបតី សង្ឃនាយកគណៈ
 មហានិកាយក៏ថ្លែងសេចក្តីបួងសួងឥតព្រាងមួយ ដើម្បីជាកិច្ច
 អារាធនានិមន្តព្រះបរមសារិរិកធាតុតាមប្រពៃណី ។ សម្តេច
 បានឆ្លៀតបួងសួងសុំឱ្យអសន្តិសុខទាំងឡាយ វិនាសបាត់បង់

ទៅដោយអានុភាពនៃព្រះបរមសារិរិកធាតុ និង ព្រះអរ-
ហន្តធាតុនេះ ។ គឺសេចក្តីបួងសួងនៃសម្តេចនេះហើយ
ដែលគេឃើញមានសរសេរជាភាសាខ្មែរ និង ភាសាសំស្ក្រឹត
នៅលើបដាផ្សេង ៗ នៃរថយន្តដង្ហែ ។ នៅទីបំផុតនៃ
សេចក្តីអារាធនារបស់សម្តេចនេះ ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិត
លើត្បូង និង សម្តេចក្រុមព្រះមុនីវេត ក៏ស្តេចនិមន្ត
ព្រះបរមសារិរិកធាតុ និង ព្រះអរហន្តធាតុទៅតម្កល់លើ
បុស្សុករថយន្ត ដែលមានអាចារ្យជា បណ្ឌិត ៤ នាក់
ស្លៀកសំពត់ស ពាក់អាវុធជាយស ពាក់លំផក អង្គុយអម
ព្រះបរមធាតុ ។

លុះធ្វើកិច្ចការរះរួចហើយ ក្បួនរថយន្តដង្ហែ បាន
ចេញពីចំណតពោធិ៍ចិនតុងនៅម៉ោង ៦ និង ១៨ នាទី
ល្ងាច ដោយមានរៀបតាក់តែងជាលំដាប់លំដោយដូច្នោះ

គឺនៅមុខក្បួន មានរថយន្តក្រសួងយោសនាការ ដែលប្រដាប់
ដោយភ្នំផ្កា ជាសេចក្តីបូងស្នងសុំឱ្យពិភពលោកបានសន្តិភាព
ដោយសរសេរជាអក្សរក្នុង ដើម្បីជាកិច្ចលើកដំកើនដល់ចំណង
នៃមេត្រីភាពខាងសាសនា ដែលប្រទេសទាំងពីរនេះធ្លាប់
មាននឹងគ្នា តាំងពីបុរាណកាលមកផង មានឧត្យោសនស័ព្ទ
នៃក្រុមនេះ បានបន្តិចនូវព្រះកិត្តិគុណ នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនិង
ព្រះអគ្គសាវ័កទាំងគូ ដើម្បីក្រើនទឹកចិត្តប្រជាជនឱ្យមាន
សេចក្តីរីករាយស្ងប់រួចចំពោះសាសនា ដែលជាមតិករបស់
បុព្វបុរស បន្ទាប់មករថយន្តហ្សែបនាំមុខក្បួន វង់ភ្លេងឆែយាំ
រថយន្តហ្សែបផ្ទុកព្រះថេរៈ ៣ អង្គ ដោយគ្រឿងសក្ការៈ វង់
ភ្លេងត្រៃ ព្រះរាជទ្រព្យ ដោយរថយន្តកាម៉ុង ៣ រថយន្ត
១០ នៃបព្វជិត ទោចក្រយានយន្តទាហាន ៣ រថយន្តហ្សែប
ជំនួយព្រះរាជរថនៃព្រះបរមសាវ័កធាតុ ទោចក្រយាន

ទាហាន ៣ រថយន្តនៃសម្តេចព្រះសង្ឃនាយក គណៈ-
មហានិកាយ រថយន្តនៃសម្តេចព្រះធម្មលិខិត ព្រះរាជទីនាំង
រថយន្តនៃព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង ព្រះទីនាំងរថ
យន្តនៃសម្តេចក្រុមព្រះមុនីវេត និងព្រះទីនាំងរថយន្តសម្តេច
ព្រះវររាជជននីនាថ រថយន្តនៃគណៈប្រតិភូតណ្ណៀ រថយន្ត
នៃលោកកុម្មីសៀវរដ្ឋឡាវេពុយញ៉ិក រថយន្តលោកឧត្តមសេនីយ៍
ដ៏ឡង់ក្លាដ រថយន្តប្រតិភូប្រទេសភូមា លង្កា- នេប៉ាល់-ចិន
-ថៃ -លាវ-យួន-រថយន្តព្រះបរមរាជវាំង រថយន្តសមាជិក
រដ្ឋាភិបាល រថយន្តរដ្ឋាភិបាលខ្មែរ ដែលមានប្រដាប់ដោយ
គ្រឿងបូជា និង ភ្នំផ្កាយ៉ាងប្រពៃ ។ រថយន្តនៃកងធ្វើរជើង
អាណានិគម និងកងខេមរភូមិន្ទ រថយន្តពុទ្ធិកសមាគម
រថយន្តសមាគមមិត្តសាលាបាលីកម្ពុជរដ្ឋ ដែលមានវិចិត្រ
ដោយកង់ចក្រ ជាសញ្ញានៃសមាគម និងរថយន្តពួកពាណិជ

ផ្សេង ១ ។ ដែលសុទ្ធតែប្រដាប់ដោយទង់ជាតិ និង ទង់
 សាសនា ហើយនិងអក្សរសំស្ក្រឹត ដែលនាំឱ្យប្រតិភូតណ្ណៀ
 មានសេចក្តីរីករាយ ចំពោះដែលប្រទេសកម្ពុជា បានជូន
 កិត្តិយសយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ ដល់ខ្លួនខាងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រជាតិ
 ថែមទៀត ។

រថយន្តទាំងអស់ជាងពីរពាន់ បានដង្ហែបន្តគ្នាចេញពី
 ស្ថានីយ៍អាកាសយានពោធិ៍ចិនតុង តាំងពីម៉ោង ៦ និង
 ១៨ នាទីរសៀល រហូតដល់ម៉ោង ១០ យប់ ដល់វត្តកែវ
 មរកត ។ នៅពេលនោះគេបានសង្កេតឃើញ នៅតាមផ្លូវ
 មានសុំជ័យជាច្រើនកន្លែង ហើយមានព្រះសង្ឃរៀបគ្រឿង
 សក្ការៈតាមចញ្ជើមថ្នល់ គ្រប់វត្តដែលមានតាមផ្លូវ ។
 ឧបាសកឧបាសិកានាំគ្នាអង្គុយនៅដី ហើយលើកដៃប្រណាម្យ
 សំពះបូជាគ្រឿងសក្ការៈគ្រប់តែទីតំបន់ ។

និមន្តព្រះបរមសារិកធាតុតម្កល់ទុកក្នុងវិហារកែវមរកត .១០៨.

ក្បួនដង្ហែងបានគោចរតាមផ្លូវកំពត វេរណិវិល មហា-
វិថីខ្ពង់ខ្ពស់ វិថីប្រុងស៊ីកាញ៉េ តិវិថីស៊ីសុវត្ថិ វិថី-
ឧកញ៉ាឈុន និង វិថីព្រះបរមរាជវាំងហើយនិមន្តព្រះបរម-
ធាតុ ចូលកាន់វត្តព្រះកែវមរកតតាមស៊ីក្លោងទ្វារជ័យ ខាង
កើត ដោយមានសម្តេចព្រះបរមរាជបិតា ទ្រង់ទទួលព្រះ
បរមសារិកធាតុ ព្រះអង្គក្រុមហ្លួងមុនីពង្សទីប្រឹក្សា ព្រះ
រាជរដ្ឋាភិបាលទ្រង់ទទួលព្រះអរហន្តធាតុពីលើរថយន្ត ទៅ
តម្កល់លើបវរាសនៈ ក្នុងព្រះវិហារកែវមរកត ដែលប្រដាប់
ដោយគ្រឿងសក្ការៈមានតម្លៃយ៉ាងប្រពៃ ។

នៅម៉ោង ២១ និង ៣០ នាទី ព្រះករុណាជា
អម្ចាស់ជីវិតតម្កល់លើត្បូង បានទ្រង់ស្តេចយាងចេញពីព្រះ
បរមរាជវាំង មកកាន់វត្តព្រះកែវមរកត ដោយមានសមា-
ជិករដ្ឋាភិបាល សមាជិកសភា ទាំងពីរ បានទៅក្រាបថ្វាយ

បង្គំគាល់ ។ ក្នុងពេលនោះ មានទាហានរក្សាព្រះអង្គ និង ក្រុមខេមរភូមិន្ទចាំធ្វើការវតិច្ច ។

ព្រះមហាក្សត្រីយ័ បានស្តេចយាងទៅប្រថាប់លើព្រះ ទីទាំងកៅអីនៅមុខព្រះវិហារថ្នាក់ក្រោម ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ សុន្ទរកថា នៃលោកប្រធានមហាពោធិសមាគម ដែលថ្លែង សេចក្តីវិលិកអំពីមេត្រីភាពខាងផ្លូវសាសនា ដែលប្រទេស ទាំងពីរនេះធ្លាប់មាននឹងគ្នាពីអតីតកាល ។ ហើយព្រះ មហាក្សត្រ ក៏ទ្រង់ត្រាស់តបវិញ ដោយបញ្ជាក់អំពីសេចក្តី ស្មោះសនៃប្រជាជនខ្មែរ ដែលមានយ៉ាងមាំមួនចំពោះ ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

លុះចប់សុន្ទរកថានេះហើយ ព្រះមហាក្សត្រ ក៏ទ្រង់ ស្តេចចូលទៅ នមស្សការព្រះបរមសារីរិកធាតុ ដោយមាន ឧកញ៉ាព្រះស្តេចចាងហ្វាង ក្រុមសង្ឃការីនាំនមស្សការ ។

ស្រេចហើយព្រះមហាក្សត្រ ក៏ទ្រង់ស្តេចយាងទៅកាន់ព្រះ
រាជនិវេសនីវិញ ។

នៅម៉ោង ២២ ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតតម្កល់លើ
ត្បូង ស្តេចព្រះបរមរាជជននីនាថ ស្តេចព្រះបរមរាជបិតា
និង ព្រះរាជវង្សានុវង្ស បានចូលធ្វើនមស្សការ បូជាចំពោះ
ព្រះបរមសារិរិកធាតុ ហើយព្រះមហាក្សត្រ បានទ្រង់
ទទួលកិត្តិយស ក្នុងការបង្ហាញព្រះបរមធាតុ ដល់ព្រះរាជ
វង្សានុវង្សទាំងឡាយផង ។

ក្នុងចំណោមកិច្ចបូជា ដែលមានសារៈសំខាន់នាំឱ្យប្រ
តិភូប្រទេសទាំងឡាយ ។ ចាប់អារម្មណ៍ជាទីបំផុតនោះគឺពិធី
ពុទ្ធាភិសេកយ៉ាងខ្លីមួយ ដែលមានក្រុមល្ខោនព្រះរាជទ្រព្យ
សំដែងរឿងសម័យមានវិជ័យ ក្រោមការណែនាំនៃសម្តេច
ព្រះបរមជននីនាថ ។

របៀបដង្ហែប្រទក្សិណក្នុងក្រុងភ្នំពេញ

ទី២- ថ្ងៃ ច័ន្ទ ៣ រោច ខែ អស្សុជ គឺថ្ងៃទី ៦ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៥២ ម៉ោង ៨ ព្រឹក សម្តេចសង្ឃនាយក ទាំង ២ ព្រះអង្គ និមន្តព្រះសារីរិកធាតុ និង ព្រះអរហន្ត- ធាតុ ពីក្នុងព្រះវិហារព្រះកែវមរកត យកទៅតម្កល់លើព្រះ រាជយានម៉ាត (ព្រះរាជយានមាស) ដែលតម្កល់លើរថយន្ត ចេញក្បួនហែព្រះសារីរិកធាតុ និង ព្រះអរហន្តធាតុដោយ ក្បួនជាឱឡារិក មានភ្លេងតូរ្យតន្ត្រីព្រះរាជទ្រព្យ និង ភ្លេង ជាតិនានា ទាហានក្រុមរក្សាព្រះអង្គ រថយន្តដែលរចនា ផ្សេង ៗ របស់ក្រុងរាជការទាំងឡាយ និង ក្រុមសមាគម ព្រះសង្ឃ ហើយនិងទង់ ១ មានប្រវែង ៤០ ម៉ែត្រ ព្រម ទាំងជនានុជនខ្មែរ ចិន យួន ជាពុទ្ធបរិស័ទ ដើរតាមហែ ណែនណាន់តាន់តាប់ជាអនេកជាមួយផង ហែតាមវិថីព្រះ

បរមរាជវាំង វិចីឱកញ្ជាឈុន វិចីបទុមវតី (ឈប់ ៣ នាទី
 នៅមុខវត្តបទុមវតី) ធ្វើនមស្សការរួចហែទៅតាមវិចីឡេង
 ស៊ីសុវត្ថិ មហាវិចីខ្លុងដីឡាត្រៃ រុក្ខវិចីវេរដង់ (ឈប់៣ នាទី
 នៅវត្តលង្កា) ធ្វើនមស្សការ ហើយហែទៅតាមមហាវិចីព្យៃ
 បាស្តិយេរ ដល់មុខស្ថានីយ៍អយស្ម័យាន ឈប់នៅទីនោះ
 ព្រះរាជដំណាងព្រះករុណាពីររូប និងមន្តព្រះសារិរិកធាតុ និង
 ព្រះអរហន្តធាតុ ពីលើរថយន្តទៅតម្កល់លើបវរាសនៈ នា
 វេទិកា ដែលរចនាដោយទង់ជាតិ និង ទង់សាសនា ហើយ
 ធ្វើពិធីសម្ពោធតាមរបៀបដូចខាងក្រោម ។

ប្រធាននៃមហាពោធិសមាគម ពុទ្ធិកសមាគមកម្ពុជ-
 រដ្ឋ និងប្រតិភូនៃនានាប្រទេស បានថ្លែងសុន្ទរកថារៀងរាល់
 ខួន ឆ្លើយឆ្លងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ រួចសម្តេចព្រះមហា
 សុមេធាធិបតីសង្ឃនាយក គណៈមហានិកាយ ប្រកាស

សេចក្តីឱ្យពុទ្ធបរិស័ទថាតាម មានទំនងដូចជាវេរសក្ការៈ
បូជា នៅទីបំផុតពុទ្ធបរិស័ទបន្តិសាធុការ ៣ ដងឮខ្លាំង ។

លុះរួចវិធីសម្តោធដូចខាងលើនេះហើយ ទើបដង្ហែ
ព្រះសារិរកធាតុនិង ព្រះអរហន្តធាតុ ត្រឡប់មកកាន់វត្តព្រះ
កែវមរកតវិញ តាមរុក្ខវិថីដីវេរណិវិល តិវិថីឡាក្រុងយើរ
តិវិថីនរោត្តម វិថីព្រះបរមរាជវាំង (ឈប់ ៣ នាទី នៅ
មុខវត្តឧណ្ណាលោម) ក្បួនហែមកដល់វត្តព្រះកែវមរកត
សម្តេចព្រះធម្មលិខិត និង រាជាគណៈ ១ អង្គ ជាតំណាង
សម្តេចព្រះសង្ឃនាយកគណៈធម្មយុត្តិទទួលនិមន្តព្រះសារិរ-
កធាតុនិងព្រះអរហន្តធាតុ ពីលើរថយន្តទៅតម្កល់លើបុស្សុក
ធំ នៅទិសអគ្នេយ៍ព្រះកែវមរកត ។

មហាបុស្សុកនោះធ្វើពីឈើតាក់តែងរចនាដោយគ្រឿង
រចនាដ៏វិចិត្រមានរំលេចពណ៌ផ្សេង ៗ ដោយពន្លឺ អគ្គិសនី

មានកំពូល ៧ ថ្នាក់ទ្រង់ទ្រាយជា ៤ ជ្រុងស្មើ ផ្ទៃខាង
ក្រោមក្រាលក្តារ មានរបៀងជុំវិញព័ទ្ធដោយព្រះរាជវតិ
មានទ្វារ ៤ គ្រប់ទិសទាំង ៤ នៅមានទ្វារមានរោងតូប
តម្កល់ហិប១សម្រាប់ទទួលបច្ច័យជាពុទ្ធបូជាអំពីពុទ្ធបរិស័ទ។

ចាប់តាំងពីពេលរសៀលក្នុងថ្ងៃទី ៦ និងក្នុងថ្ងៃទី ៧-
៨-៩ និង ថ្ងៃទី ១០ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៥២ បើកឱ្យ
ប្រជាជន និង ព្រះភិក្ខុ-សាមណេរចូលក្នុងវត្តព្រះកែវមរកត
ធ្វើសក្តារបូជា តាមពេលម៉ោងដូចមានខាងក្រោមនេះ ។

ពេលព្រឹក ពីម៉ោង ៧ ដល់ម៉ោង ៨ សម្រាប់ព្រះ
សង្ឃ ពីម៉ោង ៨ ដល់ម៉ោង ១២ សម្រាប់ប្រជាជន ។

ពេលរសៀល ពីម៉ោង ១៤ ដល់ម៉ោង ១៥ និង
៣០ នាទី សម្រាប់ព្រះសង្ឃ ពីម៉ោង ១៥ និង ៣០ នាទី
ដល់ម៉ោង ២២ សម្រាប់ប្រជាជនជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

ក្នុងឱកាសទទួលព្រះបរមសារិរិកធាតុ គេសង្កេត
 ឃើញថាប្រជាជនខ្មែរ ក្នុងក្រុង និង ខេត្តក្រៅ បានសម្តែង
 សេចក្តីស្មោះសច្ច៍ពោះជំនឿជាកេរ្តិ៍ ដំណែលនៃដួនតាខ្មែរ នាំ
 គ្នាមកប្រជុំយ៉ាងណែនណាន់តាន់តាប់គ្រប់ផ្លូវ ស្ទើរតែរក
 កន្លែងបើកបរយានពុំបាន ហើយដោយគ្មានគេហស្ថាន និង
 ទទួលឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ប្រជាជនខ្លះក៏ស្វិទទួលទានដំណេក
 និង វាលស្មៅតាមចិញ្ចើមផ្លូវ ឱ្យតែបានក្រាបថ្វាយបង្គំ
 ធ្វើសក្ការបូជាព្រះបរមធាតុ នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ និង ព្រះ
 អគ្គសារីរិកទាំងគូ ។ ពិធីនេះ បាននាំឱ្យក្រោមមេឃទាំង
 មូលឃើញច្បាស់ថា សទ្ធិដទៃពុំអាចនឹងទំលាយទំនប់យ៉ាងមាំ
 គឺព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលចាក់បូសជាយូរអង្វែងណាស់មក
 ហើយនោះទេ ។

របៀបដង្ហែត្រឡប់ទៅឥណ្ឌា

ទី ៣- ថ្ងៃ សៅរ៍ ៨ រោច ខែ អស្សុជ គឺថ្ងៃ ១១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៥២ ម៉ោង ៧ ព្រឹក ព្រះករុណាអម្ចាស់ ជីវិតលើត្បូង សម្តេចព្រះសង្ឃនាយកទាំងពីរគណៈ និមន្ត ព្រះសារិរិកធាតុ និងព្រះអរហន្តធាតុ ទៅតម្កល់លើបុស្សុក រថយន្តហើយដង្ហែចេញទៅកាន់ស្ថានីយ៍អាកាសយានពោធិ៍- ចិនតុងដោយក្បួនហែ ដូចកាលដង្ហែចូលមកក្នុងព្រះរាជធានី នោះដែរ ។

ម៉ោង ៨ ដល់ទៅស្ថានីយ៍អាកាសយាន លើកព្រះ បរមធាតុទៅតម្កល់លើបវរាសនៈ ក្នុងព្រះពន្លាដដែល ។ សម្តេចព្រះសង្ឃនាយកគណៈមហានិកាយ ថ្លែងសេចក្តីតោ រពថ្វាយព្រះពុទ្ធដំណើរ ពុទ្ធបរិស័ទបន្តិសាធុការ ៣ ដង យ៉ាងខ្លាំងព្រមៗគ្នា ។ រួចហើយនិមន្តព្រះសារិរិកធាតុ

និង ព្រះអរហន្តធាតុឡើងទៅដម្កល់លើយន្តហោះ វេលា
អាកាសយានហោះឡើងផុតពីប្រថពី ពុទ្ធបរិស័ទដែលមាន
ព្រះករុណាជាប្រមុខបន្ទន់កាយគោរពព្រមៗគ្នា ។

លុះអាកាសយានហោះចេញផុត ទស្សនវិស័យហើយ
ព្រះករុណាទ្រង់ស្តេចត្រឡប់មកព្រះរាជធានីវិញ ។

(ដកចេញពីកម្ពុជសុរិយា លេខ ២៤ ក្បាល ២ ឆ្នាំ ១៩៥២ ពីទំព័រ ៧៨៥-៧៩៦)

បុណ្យពារត៍កណ្តាលសាសនា

ក្រោយមកប្រទេសកម្ពុជាយើង បានចាត់ចែងសម្ពោធនៃ
ពុទ្ធសាសនាយុកាលគម្រប់ ២៥០០ នៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញជា
បុណ្យធំអស្ចារ្យ សមតាមឆន្ទៈនិងជំនឿរបស់ពុទ្ធសាស-
និកជននៅកម្ពុជរដ្ឋទាំងមូល ។ បុណ្យនេះជាបុណ្យផ្លូវការ
របស់កម្ពុជរដ្ឋ, រាជរដ្ឋាភិបាលចាត់ចែងធ្វើក្នុងព្រះបរមរាជ្យ-
បត្តិម្តីនៃព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិតលើត្បូង,សម្តេចព្រះមហា

ក្សត្រិយានី, សម្តេចព្រះឧបយុវរាជ និងសេចក្តីទំនុកបំរុង
នៃសម្តេចសង្ឃនាយកទាំងពីរគណៈ ធ្វើអស់ចិរវេលា ៧ថ្ងៃ
គឺតាំងផ្ដើមដំបូងនៅថ្ងៃ ១^{១៤} ៦ ឆ្នាំរកានព្រស័ក ពុទ្ធ-
សករាជ ២៥០០ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១២ ខែ ឧសភា គ្រិស្ត-
សករាជ ១៩៥៧ ដល់ថ្ងៃ ៧^១ ៦ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១៨ ខែ
ឆ្នាំ នឹងសករាជដដែល ជាថ្ងៃបង្ហើយបុណ្យ ។

បុណ្យនេះ ធ្វើជា ២ ផ្នែកគឺ ៖

១-បុណ្យ ព.ស. ២៥០០,

២-បុណ្យឆ្លងព្រះសក្យមុនីចេតិយបញ្ចុះព្រះបរមសា-
រិកធាតុ ។

បុណ្យទាំងពីរផ្នែកនេះ ប្រជុំធ្វើនៅព្រះសក្យមុនីចេ-
តិយ ត្រង់មុខស្ថានីយរាជអយស្ម័យយាន ក្រុងភ្នំពេញ ។

ព្រះចេតិយនេះដែលបានជានាមថា "ព្រះសក្យមុនី

ចេតិយ” ព្រោះជាព្រះចេតិយស្ថាបនាឡើងទុកជាទីរលឹកដល់
 ថ្ងៃដែលព្រះបរមសារិកធាតុនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ និងព្រះអរហន្ត-
 ធាតុនៃអគ្គសារិកទាំងគូ បាននិមន្តពីប្រទេសឥណ្ឌូមកប្រ
 ថាប់នៅក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ អស់វេលា ៧ ថ្ងៃ ពី ថ្ងៃ
 អាទិត្យទី ៥ ដល់ថ្ងៃសៅរ៍ទី ១១ ខែតុលា ព.ស. ២៤៩៥
 គ.ស. ១៩៥២ ទើបបាននិមន្តយាងត្រឡប់ទៅប្រទេសឥណ្ឌូ
 វិញ ។ កាលទ្រង់និមន្តប្រថាប់ ៧ ថ្ងៃនោះ ពុទ្ធបរិស័ទនៅ
 ប្រទេសខ្មែរយើង ទាំងព្រះរាជា ទាំងប្រជារាស្ត្រទូទៅទាំង
 ប្រទេសមានសេចក្តីជ្រះថ្លាមហិមាកក្រើករំពើក អស់ទាំង
 ស្រុកតូចស្រុកធំនិគមជនបទនានា ។

តាមនៅក្នុងអារម្ភកថា របស់គណៈកម្មការរៀបចំវិធី
 បុណ្យពាក់កណ្តាលសាសនាបានបញ្ជាក់ថា ព្រះបរមសារិក-
 ធាតុបានទទួលមកពីប្រទេសឥណ្ឌូនោះជាព្រះបរមសារិក-

ព្រះធាតុតម្កល់នៅក្នុងសក្យមុនិចេតិយបានពីសិរីលង្កា .១២០.

ធាតុ ដែលខ្លឹមកហើយក៏សងត្រឡប់ឱ្យទៅប្រទេសឥណ្ឌូ
វិញ ចុះព្រះបរមសារិរិកធាតុ ដែលតម្កល់នៅក្នុងព្រះសក្យ-
មុនិចេតិយនោះបានមកពីណាវិញ ? តាមនៅក្នុងកម្ពុជ-
សុរិយា ឆ្នាំ ទី ៣១ លេខ ៥ ខែ ឧសភា ព.ស. ២៥០២ គ.ស.
១៩៥៩ ត្រង់ទំព័រ៥៨៧-៥៨៨ ព្រះអាចារ្យ ចាប-ពិន លោក
សរសេរទុកថា ៖

ក្នុង ព.ស. ២៤៩៩ គ.ស. ១៩៥៦ ប្រទេសកម្ពុជា
បានសាងព្រះចេតិយ ១ នៅមុខស្ថានីយរាជាអយស័យាន
ក្រុងភ្នំពេញ ជាទីប្រតិស្ឋានព្រះបរមសារិរិកធាតុនៃព្រះ
សក្យមុនិសម្ពុទ្ធ ដែលសម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ ទ្រង់បាន
មកពីប្រទេសសិរីលង្កា រាជការបានធ្វើបុណ្យឆ្លងព្រះចេតិយ
នេះជាមហោឡារិក ហៅថា "មូល្យ ព.ស. ២៥០០" រួច
ហើយ ។

តាមពាក្យពោលរបស់អាចារ្យ ចាប-ពិន ដែលមាន
 ជីវិតរស់នៅក្នុងកំឡុងពេលនោះ ជាអ្នករៀបចំកម្មវិធីបុណ្យ
 ពាក់កណ្តាលសាសនានោះ ថាជាព្រះបរមសារីរិកធាតុដែល
 បានមកពីប្រទេសសិរីលង្កាហើយក៏ធ្វើបុណ្យឆ្លងពាក់កណ្តាល
 សាសនា ព.ស. ២៥០០ តម្កល់ទុកក្នុងព្រះសក្យមុនីចេតិយ
 ក្រុងភ្នំពេញ ។

ខាងក្រោយមកឃើញថា ព្រះបរមសារីរិកធាតុដែល
 តម្កល់ នៅក្នុងព្រះសក្យមុនីចេតិយមុខស្ថានីយ៍ដោយស្ម័យយាន
 ដូចជាមិនសមគួរ ទើបព្រះករុណាជាម្ចាស់ជីវិតតម្កល់លើត្បូង
 ទ្រង់សព្វព្រះរាជហឫទ័យមានព្រះបំណងនឹងសាងព្រះសក្យ-
 មុនីចេតិយថ្មីលើភ្នំអដ្ឋវស្សឬភ្នំព្រះរាជទ្រព្យឡើងដោយរៀប
 ចំគណៈកម្មការសាងសង់ឡើងមាន ៖

សម្តេច ជា ស៊ីម ប្រធាន ព្រឹទ្ធសភា

សម្តេចក្រុមព្រះ នរោត្តម រណឫទ្ធិ ព្រះប្រធានរដ្ឋសភា
សម្តេច ហ៊ុន សែន នាយករដ្ឋមន្ត្រី

ក/ អ្នកម៉ៅការសាងសង់ : ក្រុមហ៊ុន ខួន ជីលី អ៊ីមតាតា

ខ/ ក្រុមរៀបចំបំពាក់ក្បាច់រចនា

១- អ្នកឧកញ៉ាចៅហ្វាវ៉ាង គង់ សំអុល ឧបនាយក-
រដ្ឋមន្ត្រី និងរដ្ឋមន្ត្រីព្រះបរមរាជវាំង ប្រធានក្រុមបំពាក់
ក្បាច់ និង ជាទីប្រឹក្សាបច្ចេកទេស

២- ឯកឧត្តម ជូ ខឿន រដ្ឋលេខាធិការ ទទួលការ
ងារអភិរក្សព្រះបរមរាជវាំង អនុប្រធាន

៣- លោក ស៊ឹម សារ៉ែ សាស្ត្រាចារ្យ នៃ មហា-
វិទ្យាល័យសិល្បៈសូនរូប ផ្នែកជាងទង សមាជិកទទួលការងារ
ផ្នែកឆត្ររូត

៤- លោក វី សារឿន សាស្ត្រាចារ្យ នៃ មហា-
វិទ្យាល័យសិល្បៈសូនរូប ផ្នែកចំលាក់ សមាជិកទទួលការងារ
ផ្នែកតួអង្គរាង កណ្តឹង

៥- លោក យួន ប៊ុនណា សាស្ត្រាចារ្យ នៃ មហា-
វិទ្យាល័យសិល្បៈសូនរូប ផ្នែកគំនូរចំលាក់ សមាជិកទទួលការ
ងារផ្នែកបស្ច័ង្ក

៦- លោក ហ៊ុំ សារ៉ែន សាស្ត្រាចារ្យ នៃ មហា-
វិទ្យាល័យសិល្បៈសូនរូប ផ្នែកគំនូរបុរាណ អនុប្រធាននា-
យកដ្ឋាន អភិរក្ស សមាជិកទទួលការងារ ផ្នែកឃ្លើន ក្បាច់
ក្បាលសសរ និងលាបពណ៌

៧- លោក យួរ សំអែល សាស្ត្រាចារ្យ នៃ មហា-
វិទ្យាល័យសូនរូប ផ្នែកស្ថាបត្យកម្មបុរាណ ប្រធាននាយក-
ដ្ឋាន អភិរក្ស សមាជិក ទទួលការងារ ផ្នែកក្បាច់ជើងទៀន

ព្រះរាជអគ្គមហេសី មុនិនាថសីហនុទ្រង់បញ្ចុះបឋមសិលា .១២៤.

បង្កាន់ដៃ ចំលាក់រូបមូល ទ្វារក្បាច់ឈើ និង អភិរម្យទិស ។

កាលរៀបចំគណៈកម្មការរួចស្រេចហើយ សម្តេច ព្រះ
រាជអគ្គមហេសី មុនិនាថ សីហនុ ទ្រង់ជាតំណាងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់
ព្រះគរុណាជាអម្ចាស់ជីវិតកម្ពុជលើភ្នំ ព្រះអង្គយាងបញ្ចុះ
បឋមសិលាសាងសង់ ព្រះសក្យមុនិចេតិយនៅលើខ្ពង់ភ្នំព្រះរាជ
ទ្រព្យ (ភ្នំ ឧត្តុង្គ) នៅថ្ងៃទី ៨ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ។

លុះមកដល់ថ្ងៃ ៩ កើត ខែ មិគសិរ ឆ្នាំ មមី ចត្វាស័ក
ព.ស.២៥៤៦ ព្រះសង្ឃព្រមទាំងពុទ្ធបរិស័ទបាននាំគ្នាធ្វើសក្ការៈ
គោរពបូជាព្រះបរមសារិរិកធាតុអស់ ៧ យប់ ៧ ថ្ងៃ យ៉ាង
មហោឡារិកតត្រឹកតត្រេងដើម្បីបញ្ជាក់ នូវភាពនៃខ្លួនជាពុទ្ធ-
សាសនិកជនអ្នកជ្រះថ្លាក្នុងព្រះរតនត្រៃ ។ លុះដល់ព្រឹកឡើង
ត្រូវនឹងថ្ងៃ ១៥ កើត ខែ មិគសិរ ឆ្នាំ មមី ចត្វាស័ក ព.ស.
២៥៤៦ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១៩ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០២ បានដង្ហែ

ព្រះបរមសារីរិកធាតុពីសក្យមុនីចាស់ ឆ្ពោះទៅកាន់សក្យមុនីថ្មី
ឯភ្នំព្រះរាជទ្រព្យឬភ្នំអដ្ឋរស្ស ដោយមាន ៖

-សម្តេចព្រះសុមេធាធិបតី នេត វង្ស សង្ឃរាជ គណៈ
មហានិកាយ

-សម្តេច ប៊ូ គ្រី សង្ឃរាជ គណៈធម្មយុត្តិក

-ព្រះថេរានុត្តរគ្រប់ព្រះអង្គ ទូទាំងព្រះរាជាណាចក្រ

កម្ពុជា

- សម្តេចព្រះ នរោត្តម សីហនុ ព្រមទាំងអគ្គមហេសី

- សម្តេច ហ៊ុន សែន ព្រមទាំងលោកជំទាវ

- សម្តេចក្រុមព្រះ នរោត្តម ណេបូឌី និងព្រះបរិយាយ

- សម្តេច ជា ស៊ីម ព្រមទាំងលោកជំទាវ

- នឹងឯកឧត្តម លោកជំទាវ ជាច្រើនរូបទៀត

ក្នុងដង្ហែបានធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅ កាន់ភ្នំព្រះរាជទ្រព្យ

សន្និម ១ ក៏បានដល់ភ្នំព្រះរាជទ្រព្យ ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ជីវិត
លើត្បូង ក៏ទ្រង់បានតម្កល់នូវព្រះបរមសារិរិកធាតុលើភ្នំព្រះរាជ
ទ្រព្យចំពោះមុខពុទ្ធបរិស័ទ ដែលមកពីខេត្តនានាកុះករណែន
ណាន់តាន់តាប់មានមុខស្រស់បស់ញញឹមញញែមរកឧបមា មិន
បានឡើយ ។ ព្រះបរមសារិរិកធាតុបានយកទៅតម្កល់ទុកនៅ
លើភ្នំព្រះរាជទ្រព្យ សម្រាប់ជាទិសក្តារៈគោរពបូជារបស់ពុទ្ធ-
បរិស័ទ នៅថ្ងៃ ១៥ កើត ខែ មិគសិរ ឆ្នាំ មមី ចត្វាស័ក ព.ស.
២៥៤៦ ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ១៩ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០២ ។

ក្រោយពីធ្វើពិធីតម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុហើយ ពុទ្ធ-
បរិស័ទមិនអស់ចិត្តឡើយ ក៏នៅធ្វើបុណ្យអស់ ៣ យប់ ៣ ថ្ងៃ
ថែមទៀត នេះជាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយនៃប្រទេសកម្ពុជាដែលបាន
ធ្វើបុណ្យយ៉ាងឱឡារិកជាទីបំផុតក្នុងការបូជាព្រះបរមសារិរិក-
ធាតុនៃព្រះភគវន្តសម្មាសម្ពុទ្ធជាអម្ចាស់ ។

ព្រះបរមសាវ្រិកធាតុនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាអម្ចាស់ មិន
 មែនមានតែនៅក្នុងព្រះសក្យមុនិលើភ្នំអដ្ឋរស្សតែម្យ៉ាងនោះទេ
 សូម្បីនៅក្នុងទីវត្តដទៃ ឬអាស្រមដទៃក៏បានទទួលចំណែកព្រះ
 បរមសាវ្រិកធាតុខ្លះមកពីប្រទេសឥណ្ឌៀ ឬប្រទេសសិរិលង្កា
 តាមរយៈព្រះសង្ឃទៅសិក្សា នៅក្នុងប្រទេសឥណ្ឌៀឬប្រទេស
 សិរិលង្កាតែម្តង ឬតាមរយៈលោកអ្នកមានស័ក្តខ្ពង់ខ្ពស់បាន
 ទទួលមកហើយប្រគេនទៅតាមវត្តឬអាស្រមនោះ ។ តែ
 ទោះបីជាព្រះបរមសាវ្រិកធាតុមិនមែនជាផ្លូវការក្នុងប្រទេស ក៏
 ដោយក៏គួរយើងគោរពបូជាឱ្យបានយ៉ាងល្អ ឱ្យសមខ្លួនជាពុទ្ធ-
 សាសនិកជនអ្នកស្រលាញ់ព្រះពុទ្ធសាសនា ។

ពោលពីព្រះបរមសាវ្រិកធាតុក្នុង

ព្រះរាជានាវត្រ កម្ពុជា

ចប់ដោយខ្លួន

ពណ៌នាព្រះបរមសារីរិកធាតុចំណែកដង្កូវឡើង

យើងបានដឹងមកហើយថា ព្រះបរមសារីរិកធាតុនៃព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគនោះ មិនបែកចេញមាន ៧ចំណែក គឺព្រះចង្កូម
កែវ ៤ ឆ្អឹងដងកាំបិត ២ និង ឆ្អឹងថ្ងាស ១ ទៀត ត្រូវជា ៧ គត់
ចុះព្រះធាតុទាំងនោះនៅទីណាខ្លះ ? សំនួរនេះដូចជាស្កុកស្កាញ
បន្តិចតែយើងពិចារណាមើល ក្រែងជួបគ្រឿងសាធារណៈខ្លះគ្រាន់
ពិចារណា ។

- ១. ព្រះចង្កូមកែវស្តាំខាងលើស្ថិតនៅក្នុងស្ថានតាវត្តិង្ស
- ២. ព្រះចង្កូមកែវស្តាំខាងក្រោមស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសសិ-
រិលង្កា
- ៣. ព្រះចង្កូមកែវឆ្វេងខាងក្រោមស្ថិតនៅពិភពនាគ
- ៤. ព្រះចង្កូមកែវឆ្វេងខាងលើស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសចិន ។
- ៥. ព្រះអក្ខរធាតុ ដងកាំបិតខាងស្តាំស្ថិតនៅក្នុងប្រទេស
សិរិលង្កា ។

៦. ព្រះអក្ខរកធាតុ ដងកាំបិតខាងឆ្វេងស្ថិតនៅក្នុងព្រហ្ម-
លោក ។

៧. ឧណ្ហិសធាតុ (ឆ្អឹងថ្ងាស) តម្រាខ្លះថា ស្ថិតនៅក្នុង
ប្រទេសសិរីលង្កា. ខ្លះថា ស្ថិតនៅក្នុងទុស្ស្យចេតិយ

នាស្ថានព្រហ្មលោក ។

៨. ព្រះទន្តធាតុ ព្រះកេសធាតុ និងព្រះលោមធាតុ
ទេវតានាំទៅកាន់ចក្រវាឡនីមួយ ១ ។

៩. ព្រះបរមសារិរិកធាតុចំនួន ១៦ នាឡិ ដែលព្រះ
អសោកបានជីកមកពីទីធាតុនិធាន បានផ្សព្វផ្សាយទូទាំងពិភព
លោករហូតបានចំណែកមកដល់ប្រទេសយើងខ្លះ ។

សួរថា តើប្រទេសចិនបានទទួលព្រះចង្កូមកែវឆ្វេងខាងលើពី
ណាដែរ ? តាមប្រភពមកក្នុងព្រះត្រៃបិដកបានបញ្ជាក់ថា ព្រះ
ចង្កូមកែវឆ្វេងខាងក្រោមធ្លាក់ទៅក្នុងដែនគន្ធាររដ្ឋ ដែលអ្នក
គន្ធាររដ្ឋតែងតែគោរពបូជា ។ នៅក្នុងដែនគន្ធាររដ្ឋសម័យមុន

ជាអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាថេរវាទយ៉ាងមាំមាំ លុះមកដល់
 ខាងក្រោយក៏បានទទួលព្រះពុទ្ធសាសនាបែបមហាយានកាន់តែ
 រុងរឿងខ្លាំងលើសថេរវាទទៀត ដោយមានការជួយឧបត្ថម្ភពី
 សំណាក់ព្រះបាទកនិស្តៈ ។ ក្នុងព.ស.៦២១-៦៤៨ ព្រះបាទ
 កនិស្តៈនៃរាជវង្សកុសាលាៈ ជាស្តេចគ្រប់គ្រងដែនដីធំទូលំ
 ទូលាយភាគខាងជើង គឺ សិន្ទុ បញ្ចាប កសិរៈ និងអាហ្វកានិ-
 ស្ថាន ទ្រង់តាំងរាជធានីនៅទីក្រុងបុរុសបុរៈ ទ្រង់កសាងវត្ត
 អារាមនិងស្តូបជាច្រើនហើយព្រះអង្គឧបត្ថម្ភឱ្យធ្វើសង្គាយនាទី
 ៤ ខាងប៉ែកមហាយានឡើងនឹងទ្រង់កសាងព្រះស្តូបស្អាតវិចិត្រ
 ក្រៃលែងបញ្ចុះព្រះបរមសារិរិកធាតុក្នុងក្រុងបុរុសបុរៈ ។

កាល ព.ស.២៤៥២ អ្នកបោរណគតិជីកជួបបុរាណវត្ថុ
 ក្នុងស្តូបបុរាណមួយត្រង់តំបន់សាហ៍សិកិ ទេហ៍រី មានឆ្អឹងព្រះ
 ធាតុនៅក្នុងប្រអប់កែវ ៣ គ្រាប់ ក្នុងកោដ្ឋមានសមានអក្សរ
 ចារឹកជាអក្សរខរោសដ្ឋី ដែលប្រើក្នុងប្រទេសឥណ្ឌូខាងជើង

១៣១. សិលាចារឹកបញ្ជាក់ពីព្រះធាតុសម័យព្រះបាទកនិស្តៈ

ក្នុងវេលានោះ មានអក្សរពីរបន្ទាត់ ថា (១) **អចរិយនំ**
សុរស្តិនវាទិនំ ប្រតិគ្រហេ និង (២) ថា **កនិស្តៈ** ប្រែថា
សូមឱ្យអាចារ្យសរវាសតិកវាទិនប្រោសទទួលយកនិងកនិស្តៈ ។
ត្រង់តួកោដ្ឋមាន ២ បន្ទាត់ថា (១) **មេយធរោ សុរសត្តវនំ**
ហិទ សុហរថំ ភវតុ , និង (២) **មស អតិសស នវក្រមិ**
កនិសកស វិហរេ មហសេនស សង្ខារាមេ ប្រែថា
សូមថ្វាយនេះ ចូរជាប្រយោជន៍ យ៉ាងល្អដល់សត្វទាំងពួងនិង
មហាន្តេក(ទាស)ឈ្មោះ អតិសស ជាជាងកសាងរបស់ព្រះ
បាទកនិស្តៈ នៅក្នុងសំណាក់សង្ឃជាសង្ខារាមរបស់ព្រះមហា-
សេនៈ ។

រដ្ឋបាលឥណ្ឌូបានប្រគល់ព្រះធាតុនោះ ឱ្យប្រទេសភូមា
រក្សាទុកក្នុងវត្តមួយ ក្នុងក្រុងមណ្ឌលេ ប្រទេសភូមារហូត
ឥឡូវនេះ ។

ព្រះសង្ឃចិនធ្វើដំណើរទៅដែនគន្ធារទទួលព្រះចង្កូមកែវ .១៣២.

កាល ព.ស.១០៦១ -១០៦៤ លោកចិន សុន-យុននិង លោកចិនហួយចេង បានធ្វើដំណើរទៅប្រទេសឥណ្ឌូហើយ សរសេរហេតុការណ៍ទុកថា បានទៅនមស្សការព្រះធាតុផ្សេងៗ គឺ ឧណ្ហិសធាតុ (ឆ្អឹងថ្លាស) ដងកាំបិត ព្រះចង្កូមកែវ និងព្រះ កេសកេតុ ត្រង់ក្រុងបុរុសបុរៈនិងបានទៅមើលស្នូបលោវិន- យោត ដែលព្រះបាទកនិស្តៈទ្រង់សាងសង់ឡើង ។

ខ្ញុំបានស្រាវជ្រាវទៅឃើញថា ព្រះចង្កូមកែវដែលស្ថិត នៅក្នុងគន្ធាររដ្ឋនោះត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងខោតន (khotan) ប្រទេស ចិនបច្ចុប្បន្នស្ថិតនៅក្នុងហ្សិនជឿង(Counrty of xinjiang) ក្នុងរវាងសតវត្សរ៍ទី ៥ (គ.ស.៤២៤-៤៩៨,ព.ស.៩៦៧- ១០៣៧ មានព្រះភិក្ខុសង្ឃចិនខាងត្បូងនៃរាជវង្សជី (Qi dynasty) ព្រះនាមហ្វា-ហ្ស៊ាន (Fa-xian) បានអារាធនាព្រះ ចង្កូមកែវទៅកាន់ខោតនហើយត្រឡប់ពីនោះទៅណានជីងដែលជា រាជធានី ជី (Qi capital) ។ តាមការបង្រួបបង្រួមប្រទេស

ចិនរាជវង្ស ស៊ី (Sui) ព្រះចង្កូមកែវបានទៅកាន់ទីក្រុងថ្មី
ឈាង-អាស ។ ហើយមានការផ្លាស់ប្តូរកន្លែងចុះឡើងតាមរាជ-
វង្ស ។ រហូតព្រះចង្កូមកែវ (The buddha's Tooth-Relic)
បានទៅស្ថិតនៅក្នុងវត្ត ហ្សា-ហ្សៀន (Zhao-xian Pagada) ឬ
ឈ្មោះថា លិង-គួង (The Ling-guang Monastery) នៅក្នុង
ខេត្តប៊ីជីង (Beijing) ក្នុងខែ ៨ ឆ្នាំទី ៧ នៃហ្សៀង-យង
(Xian-yong) (ប្រហែលឆ្នាំចិនទេដឹង?) ក្នុងគ.ស.១០៧១ ។
បច្ចុប្បន្ននេះព្រះចង្កូមកែវឆ្លងខាងលើស្ថិតនៅក្នុងវត្តលិង-គួង
ខេត្តប៊ីជីងប្រទេសចិន ដែលគេកសាងកោដ្ឋ មាន ១៥០ គ.ក.
ដាំដោយពេជ្ររចនាវិចិត្រ ដោយក្បួនក្បាច់ផ្សេង ៗ តាមបែប
ប្រទេសចិនពីបុរាណ^(១) ។

នៅក្នុងប្រទេសភូមាជាប្រទេសដែលបានទទួលព្រះធាតុ
មុនគេតាំងពីព្រះពុទ្ធព្រះអង្គគង់ព្រះធរមាននៅម្ល៉េះ ។ នៅក្នុង
វិនយបិដក លេខ ៦ ទំព័រ ១១ បានពោលថា ៖

(១) (ដកស្រង់ចេញពីឯកសារប្រទេសចិនឈ្មោះ THE BUDDHA'S TOOTH-RELIC PAGODA)
ជាឯកសារសសេរជាភាសាចិន និងភាសាអង់គ្លេស

សម័យនោះឯង មានពាលិជពីរនាក់ (ជាបងប្អូននឹងគ្នា) ឈ្មោះតបុស្សៈ ១ ភស្និកៈ ១ ជាអ្នកដើរផ្លូវឆ្ងាយ ចេញពីឧក្កល- ជនបទ សំដៅទៅកាន់ប្រទេសនោះ ។ តាមនៅក្នុងអង្គកថា សមន្តប្បាសាទិកា ពាលិជពីរនាក់បងប្អូននេះ ចេញពីឧក្កលជ- នបទ ដើម្បីទៅលក់ដូរនៅក្នុងមជ្ឈិមប្រទេស ដែលជាប្រទេស ព្រះអង្គគង់ប្រថាប់ ។ ខាងក្រោយមកគាត់ក៏បានយកសដូរ ផងនិងសដូរដុំ ចូលទៅថ្វាយព្រះដ៏មានព្រះភាគអរហន្តសម្មា- សម្ពុទ្ធ ហើយក៏ថ្វាយខ្លួនជាឧបាសកក្នុងសាលានៃព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ ។ នៅក្នុងគម្ពីរសមន្តប្បាសាទិកា ៣/១២ បញ្ជាក់ ថា **តេ ធនំ ឧបាសកភាវំ បដិវេទេត្វា ភតវន្តំ អាហំសុ កស្សិទានិ ភន្តេ អម្ពេហិ អជ្ជំ បដ្ឋាយ អភិវាទនប្បច្ចុប្បដ្ឋានំ កាតព្វន្តិ ។ អថ ភតវា សីសំ បរាមសតិ . កេសា ហត្ថេ លត្តិសុ ។ តេ តេសំ អទាសិ ឥមេ តុម្ពេ បរិហរថាតិ ។ តេ កេស- ធាតុយោ លភិត្វា អមតេនេវ អភិសិត្តា ហដ្ឋតុដ្ឋា ភតវន្តំ**

វិទិត្យា បក្កមីសុ ។ តបុស្សៈនិងភស្តិកៈនោះ កាលប្រកាស
ខ្លួនជាឧបាសកយ៉ាងនេះហើយ បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តាំងពីថ្ងៃនេះតទៅ ខ្ញុំព្រះអង្គ
គប្បីធ្វើអភិវាទនកម្មនិងបច្ចុប្បដ្ឋានកម្ម ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគដូចម្តេច ? ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ចាប់ព្រះ
កេសា ហើយព្រះកេសាក៏ជាប់នឹងព្រះហស្តព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ហើយព្រះអង្គទ្រង់ប្រទានព្រះកេសាទាំងនោះដល់នាយពាណិជ
ទាំងពីរនាក់នោះ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា អ្នកចូររក្សានូវព្រះ
កេសធាតុនេះទុកចុះ ។ នាយពាណិជទាំងពីរនាក់នោះ បាន
ទទួលព្រះកេសធាតុប្រហែលនឹងខ្លួនបានអភិសេកដោយអមត-
ធម៌ មានចិត្តត្រេកអររីករាយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ច្រៀសចេញទៅ ។

តាមពង្សាវតារមន-ភូមាពោលថា នាយពាណិជតបុស្សៈ
និងភស្តិកៈជាជនជាតិមន ស្ថិតនៅក្នុងក្រុងឧក្កលៈដែលជា

បឋមឧបាសកបានទទួលព្រះកេសធាតុ ព្រះកេសធាតុពីព្រះដី
មានព្រះភាគជាព្រះបរមគ្រូទុកជាទីគោរពបូជា កាលដែលព្រះ
អង្គទើបទ្រង់ត្រាស់ដឹង ។ ហើយបានវិលត្រឡប់មកតាម
សមុទ្រត្រូវនាគដណ្តើមយកបានខ្លះ តែក្រោយមកសាមណេរ-
សោណុត្តរៈ បានទៅយកមកពីប្រភពនាគហើយយកមកតម្កល់
ទុកក្នុងកោះលង្កាសព្វថ្ងៃ ។ ព្រះកេសធាតុនៅសល់ប៉ុន្មាន
នាយពាណិជ្ជក៏នាំយកទៅកសាងព្រះចេតិយឡើង ដែលមាន
ឈ្មោះថា សិដ្ឋត្តរចេតិយក្នុងក្រុងឧក្កលៈប្រទេសមន សព្វថ្ងៃ
ស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសភូមា ដែលព្រះចេតិយនោះ ឥឡូវឈ្មោះថា
ស្មេតាគនចេតិយ ស្ថិតនៅក្នុងក្រុងយ៉ាងកុង ។

ព្រះកេសធាតុនេះហើយ ដែលខ្មែរយើងជាជិតខាងគ្នា
ជាមួយមនឬជាជាតិរួមគ្នាបានចំណែកព្រះកេសធាតុខ្លះ ដែល
មានក្នុងសម័យព្រះបាទរុទ្រវរ្ម័ន ព.ស. ១០៥៧-១០៩៣ ដូច
ខ្ញុំពោលខាងដើមរួចហើយ ។

១៣៧. ប្រទេសថៃមានព្រះចេតិយតម្កល់ព្រះធាតុច្រើនកន្លែង

ចំណែកព្រះបរមសារិរិកធាតុ ក្នុងប្រទេសថៃវិញមាន
ប្រភពមកជាច្រើន ដូចមានសំដែងនៅក្នុងគម្ពីរជិនកាលមាលី-
បករណ៍ សង្កឹតិយវង្ស ចាមទេវី ជាដើម ហើយនៅក្នុងប្រទេស
ថៃនិយម កសាងព្រះចេតិយតម្កល់ព្រះបរមសារិរិកធាតុច្រើន
កន្លែងដូចព្រះធាតុនៅបាងលាំភូន ឆៀងហ្គៃ ជាដើម ។ តែខ្ញុំ
មិនពណ៌នាព្រះធាតុទាំងនោះ នាំឱ្យវែងឆ្ងាយពេកនិងក្រាស់ក្នុង
សៀវភៅនេះ ។

ធាតុអន្តរធាន

នៅក្នុងបំផុតនៃព្រះពុទ្ធសាសនាតទៅខាងមុខ ព្រះបរ-
មសារិរិកធាតុមានការអន្តរធានដូចនៅក្នុងគម្ពីរ (សុមង្គលវិលា
សិនី ៣/៨៨ , សម្មោហវិនោទនី អដ្ឋ.វិភង្គ ២/៤៦៣ និងគម្ពីរ
សារត្តទីបនីដីកា ១/២១៧) បានសំដែងថា ៖

មែនពិតបរិនិព្វានមាន ៣ យ៉ាងគឺ គិលេសបរិនិព្វាន ១
 ខន្ធបរិនិព្វាន ១ ធាតុបរិនិព្វាន ១ . ក៏បរិនិព្វានទាំងនោះ គប្បី
 ជ្រាបទាក់ទងជាមួយព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់យើងយ៉ាងនេះ
 គិលេសបរិនិព្វានរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ បានមាន
 ហើយត្រង់ពោធិបល្ល័ង្ក . ឯខន្ធបរិនិព្វានមានមកហើយក្នុងក្រុង
 កុសិនារា. ចំណែកធាតុបរិនិព្វាននឹងមានក្នុងអនាគត បាន
 ឮមកថា ក្នុងកាលព្រះសាសនាវិនាសចុះ ព្រះធាតុទាំងឡាយ
 នៅក្នុងតាម្កបណ្ឌិទ្ធិបនេះ នឹងនិមន្តទៅប្រជុំគ្នាត្រង់មហាចេតិយ
 (សុវណ្ណមាលិកចេតិយ) បន្ទាប់មកទៅកាន់រាជាយតនចេ-
 តិយក្នុងនាគទ្វីប . បន្ទាប់ពីនោះ និមន្តទៅកាន់មហាពោធិបល្ល័ង្ក
 ព្រះធាតុទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងនាគពិភពក្តី ទេវលោកក្តី
 ព្រហ្មលោកក្តី ក៏និមន្តមកកាន់ពោធិបល្ល័ង្កដូចគ្នា ។ ព្រះធាតុ
 សូម្បីប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ មិនបានវិនាសខូចបាត់បង់ទៅណាឡើយ
 (តាំងពីព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បរិនិព្វាន រហូតព្រះធាតុអន្តរ-

ធាន) ។ ព្រះធាតុមកជួបជុំគ្នាហើយក៏បង្កើតជាគំនរឡើងលើ
 មហាពោធិបល្ល័ងដូចជាដុំមាសមួយដុំហើយ (**រាសិក្ខតា សុវ-**
វណ្ណក្ខន្ធា វិយ ឯកគ្សនា ហុត្វា) បញ្ចេញឆ្មារឡើងផ្សាយ
 ទៅមួយម៉ឺនលោកធាតុ លំដាប់នោះ ទេវតាទាំងឡាយមួយម៉ឺន
 ចក្រវាឡក៏មកជួបជុំគ្នា ហើយធ្វើភាវៈនៃករុណាដ៏ធំក្រៃលែង
 ជាងថ្ងៃ ដែលព្រះទសពលបរិនិព្វានថា ថ្ងៃនេះព្រះសាស្តានឹង
 ទ្រង់បរិនិព្វាន ថ្ងៃនេះព្រះសាស្តានឹងវិនាស នេះជាការឃើញ
 ជាទីចុងបំផុតរបស់ពួកយើងហើយ ។ រៀបរយទេវតាជាអនាគាមី
 និងព្រះខីណាស្រពចេញ ទេវតាដ៏សេសមិនអាចទ្រទ្រង់នូវភាវៈ
 នៃខ្លួនបានឡើយ ។ ពេលនោះគេជោធាតុក៏តាំងឡើងក្នុងព្រះ
 ធាតុទាំងឡាយ ឆេះឡើងទៅរហូតដល់ព្រហ្មលោក, កាលព្រះ
 ធាតុសូម្បីត្រឹមប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃនៅមាន ព្រះធាតុឈ្មោះថានៅមាន
 តែកាលណាក្លើងឆេះនោះឯង ព្រះធាតុទាំងឡាយដល់នូវការ
 វិនាសអស់ ក្លើងក៏ឈប់ឆេះព្រះធាតុ ឈ្មោះថា **ឆន្ទៈធាន** ។

កាលដែលព្រះធាតុ សំដែងអានុភាពធំយ៉ាងនេះ ព្រះសាសនា ទើបឈ្មោះថា អន្តរធាន ពីលោកយើងនេះ ។

ចំណែកនៅក្នុងគម្ពីរ (មនោរថបូរណី អដ្ឋ.អង្គត្ថ.ឯក- និបាត ១/៨២ , មោហវិច្ឆេទនី ទំព័រ ៣៤០ , សារត្ថសង្គហៈ ត្រង់បញ្ជានន្តរកថា ទំព័រ ៨៧ សំដែងថា ៖

ឈ្មោះថា អន្តរធាននៃព្រះធាតុគប្បីជ្រាបដូច្នោះ ៖

បរិនិព្វាន មាន ៣ យ៉ាង គឺ កិលេសបរិនិព្វាន ការបរិនិព្វាននៃ កិលេស , ខន្ធបរិនិព្វាន ការបរិនិព្វាននៃខន្ធ , ឆាតុបរិនិព្វាន ការ បរិនិព្វាននៃព្រះធាតុ ។ បណ្តាបរិនិព្វាន ៣ យ៉ាងនោះ កិលេស បរិនិព្វាន បានមានហើយត្រង់ពោធិបល្ល័ង្ក ។ ខន្ធបរិនិព្វាន បានមានហើយត្រង់កុសិនារា . ធាតុបរិនិព្វាននឹងមានក្នុងអនា- គត ។ តើព្រះធាតុបរិនិព្វាននោះមានមកយ៉ាងណា? គឺថា កាល ព្រះធាតុមិនបានទទួលសក្ការៈនិង សេចក្តីគោរពកោតក្រែងក្នុង

ទីនោះ ៗ ក៏ទៅកាន់ទីដែលមានសក្ការៈ និងសេចក្តីគោរពកោត
 ក្រែង ដោយកម្លាំងអធិដ្ឋានរបស់ព្រះដ៏មានភាគ ។ កាល
 កន្លងទៅសក្ការៈ និង សេចក្តីគោរពកោតក្រែងមិនមានក្នុងទី
 ទាំងពួង ។ វេលាព្រះសាសនាវិនាសខ្សោយចុះ ព្រះធាតុទាំង
 ឡាយក្នុងតាម្កបណ្ឌិទ្ធិបនេះ នឹងនិមន្តមកប្រជុំគ្នាហើយ ស្តេច
 យាងទៅកាន់មហាចេតិយ ចេញពីមហាចេតិយ ទៅកាន់
 នាគទ្វីប បន្ទាប់ពីនោះទៅកាន់ពោធិបស្ន័ង ។ ព្រះធាតុទាំង
 ឡាយក៏មកពិនាគពិភព អំពីទេវលោក និងអំពីព្រហ្មលោកមក
 កាន់ពោធិបស្ន័ងទាំងអស់ ។ ព្រះធាតុរបស់ព្រះមានព្រះភាគសូម្បី
 ប៉ុនគ្រាប់ស្តែកមិនវិនាសបាត់ក្នុងរវាង (៥០០០ ឆ្នាំដែរ) ។
 ព្រះធាតុទាំងឡាយមកប្រជុំគ្នាលើមហាពោធិបស្ន័ងហើយ រួម
 ជាព្រះពុទ្ធរូប សំដែងពុទ្ធសិរិះប្រថាប់គង់សមាធិក្នុងពោធិម-
 ណ្ឌូលស្ថាន ហើយមានមហាបុរិសលក្ខណៈ ៣២ ប្រការ និង
 អនុព្យញ្ជនៈ ៨០ ព្រះរស្មីប្រមាណ ១ ព្យាម (ព្រះធាតុសំដែង

ពាជិហារីយ៍នេះ) មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់បរិបូណ៌ដូចព្រះអង្គ
 ទ្រង់គង់ព្រះធរមាននៅ ។ ក្នុងថ្ងៃនោះទ្រង់ធ្វើពាជិហារីយ៍ ដូច
 ក្នុងថ្ងៃទ្រង់សំដែងយមកប្បាជិហារីយ៍ ។ ក្នុងកាលណោះ
 មនុស្សសូម្បីត្រឹមមួយនាក់ក៏មិនមានក្នុងទីនោះឡើយ មានតែ
 ទេវតាមួយម៉ឺនចក្រវាឡមកប្រជុំគ្នាក្នុងទីនោះទាំងអស់ នាំគ្នា
 យំសោកកន្ទក់កន្ទេញថា ថ្ងៃនេះព្រះទសពលព្រះអង្គទ្រង់បរិ-
 និព្វានហើយ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនេះទៅនឹងមានតែសេចក្តីងងឹត ។
 លំដាប់នោះ តេជោធាតុក៏ឆេះឡើងអំពីសិរិវះធ្វើឱ្យព្រះសិរិវះ
 នោះដល់នូវសេចក្តីបញ្ចត្តមិនបាន ។ ក៏អណ្តាតភ្លើងឆេះឡើង
 រហូតដល់ព្រហ្មលោក កាលព្រះធាតុឆេះអស់ហើយអណ្តាត
 ភ្លើងក៏វិនាសបាត់ទៅ ។ ព្រះធាតុព្រះបរមសាស្តាសំដែងអានុ-
 ភាពដ៏ធំយ៉ាងនេះហើយ ក៏អន្តរធានទៅ ។ ក្នុងកាលណោះ
 ពួកទេវតាធ្វើសក្ការៈដោយរបស់ក្រអូប ផ្កាលើ និងតន្ត្រីទិព្វ
 ជាដើម ដូចជាថ្ងៃដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បរិនិព្វានហើយ

ធ្វើប្រទក្សិណ ៣ ដង ថ្វាយបង្គំហើយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគដ៏ចំរើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គនឹងបានឃើញនូវព្រះពុទ្ធជា
 ម្ចាស់ដែលត្រាស់ដឹងក្នុងអនាគតទៀតចុះ ហើយក៏ត្រឡប់ទៅ
 កាន់ទីនៅរបស់ខ្លួន ។ នេះឈ្មោះថា អន្តរធាននៃព្រះធាតុ ។

ចប់ធាតុអន្តរធាន

ដោយសង្ខេប

ធាតុបូជនីយកថា

មហាគោតមោ ជិនវរោ	កុសិនារម្មី និព្វតោ
ធាតុវិញ្ញាវកំ អាសិ	តេសុ តេសុ បទេសតោ
ឯកោ អជាតសត្តស្ស	ឯកោ វេសាលិយា បុរេ
ឯកោ កបិលវត្ថុស្មី	ឯកោ ច អល្លកប្បកេ ។
ឯកោ ច រាមគាមម្មី	ឯកោ ច វេដ្ឋទីបកេ
ឯកោ ចាវេយ្យកេ មល្លេ	ឯកោ ច កោសិនារកេ ។

ព្រះមហាគោតមជាព្រះជិនស្រីប្រសើរទ្រង់និព្វាន
 ក្នុងនគរកុសិនារាព្រះធាតុផ្សាយទៅក្នុងប្រទេសនោះ ។
 តាមចំណែកគឺព្រះធាតុមួយចំណែកបានទៅព្រះបាទ
 អជាតសត្ត មួយចំណែក បានទៅក្រុងវេសាលី
 មួយចំណែក បានទៅក្រុងកបិលវត្ថុស្មី មួយចំណែក
 បានទៅដែនអល្លកប្បកៈ មួយចំណែក បានទៅក្រុង
 រាមគ្រាម មួយចំណែក បានទៅក្រុង វេដ្ឋទីបកៈ
 មួយចំណែក បានទៅក្រុងចាវេយ្យកមល្លៈ ឯព្រះធាតុ
 មួយចំណែកទៀត បានទៅអ្នកក្រុងកុសិនារា ។

តុម្ពស្ស ចូបំ ការេសិ	ព្រាហ្មណោ ទោណស្សវយោ
អង្ការចូបំ ការេសុំ	មោវិយា តុម្ពមានសា ។
អដ្ឋ សារិរិកា ចូបា	នវមោ តុម្ពចេតិយោ
អង្ការចូបោ ទសមោ	កទាយេវ បតិដ្ឋិកោ ។

ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះទោណៈ បានធ្វើសូបបព្ភះតុម្ព (នាទិ)
 ពួកមោវិយជន មានចិត្តជ្រះថ្លា បានធ្វើសូបបព្ភះ
 អង្ការ (ផ្សង) ។ ព្រះសូបបព្ភះព្រះសារិរិកធាតុមាន
 ៨ បើរាប់តុម្ពចេតិយមួយផងជា ៩ បើគិតទាំងសូប
 បព្ភះព្រះអង្ការមួយទៀងត្រូវជា ១០ ដែលមហាជន
 ស្ថាបនាទុក ក្នុងកាលនោះ ។

ឧណ្ឌិសំ ចតស្សោ ទាថា	អច្ចកា ទ្វេ ច ធាតុយោ
អសម្ពិទ្ធា ឥមា សត្ត	សេសា ភិទ្ធា វ ធាតុយោ

ព្រះធាតុ ៧ យ៉ាងគឺ ព្រះឧណ្ឌិសធាតុ ១ ព្រះទាថធាតុ ៤
 និងដងកាំបិត ២ មិនបានបែកជាចំណែកទេ ព្រះធាតុដ៏
 សេសបែកជាចំណែកតូច ១ ។

មហន្តា មុត្តមញ្ញា ច	មជ្ឈិមា ភិទ្ធតណ្តលា
ខុទ្ទកា សាសបមញ្ញា ច	នានាវណ្ណា ច ធាតុយោ

ព្រះធាតុខ្នាតធំប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាល
ប៉ុនគ្រាប់អង្ករចាក់ ព្រះធាតុខ្នាតតូចប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃ មានពណ៌
ផ្សេង ១ គ្នា ។

មហន្តា សុវណ្ណវណ្ណា ច មុត្តវណ្ណា ច មជ្ឈិមា
ខុទ្ទកា មកុលវណ្ណា ច សោឡស ទោណមត្តិកា ។

ព្រះធាតុខ្នាតធំមានពណ៌ដូចមាស ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាល
មានពណ៌ដូចកែវមុត្តា និងព្រះធាតុខ្នាតតូចមានពណ៌ដូច
ផ្កាម្លិះ រួមទាំងអស់មានប្រមាណ ១៦ នាឡិ ស្មើមួយ
ទោណ ។

មហន្តា បញ្ច នាឡិយោ នាឡិយោ បញ្ច មជ្ឈិមា
ខុទ្ទកា ច នាឡិ ចេវ ឯតា សព្វាចិ ធាតុយោ ។

ព្រះធាតុសូម្បីទាំងអស់នេះគឺ ព្រះធាតុខ្នាតធំ មានចំនួន
៥ នាឡិ ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាល មានចំនួន ៥ នាឡិ
ព្រះធាតុខ្នាតតូច មានចំនួន ៦ នាឡិ ប៉ុណ្ណោះ ។

ឧណ្ហិសំ សិហឡេ ទិបេ ព្រហ្មណោកេ ច វាមកំ
សិហឡេ ទប្បិណក្ខត្ត សព្វាបេតា បតិដ្ឋិតា ។

ព្រះឧណ្ហិសធាតុស្ថិតនៅក្នុងសិហឡេទ្វីប ដងកាំបិតស្នា

ខាងច្រើនស្ថិតនៅក្នុងព្រហ្មលោក ដងកាំបិតស្នាខាងស្តាំ
ស្ថិតនៅក្នុងសីហាឡទ្វីប ។

ឯកា ទាថា តិទសបុរេ ឯកា នាគបុរេ អហុ

ឯកា កន្ធារវិសយេ ឯកា កាលិដ្ឋរាជិនោ ។

ចក្កាឡិសសមា ទន្តា កេសា លោមា ច សព្វសោ

ទេវា ហរិសុំ ឯកេកំ ចក្កវាឡបរម្យរា ។

ព្រះចង្កូម ១ កម្ពស់ក្នុងឋានត្រៃត្រិះង ព្រះចង្កូម ១

កម្ពស់នៅក្នុងនាគបុរី ព្រះចង្កូម ១ នៅក្នុងដែន

គន្ធារៈ ព្រះចង្កូម ១ នៅក្នុងដែនកាលិដ្ឋរាជ ។

ព្រះទន្តទាំង ៤០ គត់ ព្រះកេសា និង ព្រះលោមា

ទាំងអស់ពួកទេវតារៀងខ្លួន បាននាំទៅមួយ ៗ កាន់

ចក្រវាឡទីទៃ ៗ ។

វជិរាយំ រាគវពោ បញ្ឆោ ទណ្ឌោ ច ចិវរំ

និវាសនំ កុលយរេ ចត្តរណំ សិល្បយេ ។

បាត្រ ឈើច្រត់ និងចិវររបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគកម្ពស់

ទុកក្នុងដែនវជិរ ស្រង់កម្ពស់ទុកនៅក្នុងផ្ទះនៃត្រកូល

គ្រឿងកម្រាលកម្ពស់ទុកក្នុងក្រុងឈ្មោះ សិលៈ ។

ទុកនៅក្នុងឥន្ទបត្ថបុរី ។

បរិក្ខារា អវសេសា ជនបទន្តរោ តថា

បរិក្ខារាណិ មុនិនា ហេស្សន្តិ មនុជា តថា ។

កាលនោះគ្រឿងបរិក្ខារដ៏សេសទាំងឡាយ តម្កល់ទុក

ក្នុងជនបទជាទីបំផុត ពួកមនុស្សតែងបូជាគ្រឿង

បរិក្ខារទាំងឡាយ ដែលព្រះមុនីទ្រង់ប្រើប្រាស់ ។

ធាតុវិញារកំ អាសិ គោតមស្ស មហេសិនោ

ចាណិនំ អនុកម្មាយ អាហុ ចោរណកំ តថាសី ។

ការផ្សាយទៅនៃព្រះធាតុរបស់ព្រះមហេសី ព្រះនាម

គោតម ក្នុងកាលនោះ ជាប្រពៃណីពីបុរាណ (នៃព្រះ

ពុទ្ធទាំងឡាយ) សម្រាប់ទុកអនុគ្រោះ ស្រោចស្រង់

សត្វទាំងឡាយ ជាខាងក្រោយ ។

(សុត្ត. ខុទ្ទកនិកាយ ពុទ្ធវិស លេខ ៧៧ ទំព័រ ២៣៦-២៣៨)

ចម្លងធម្មបទដ្ឋកថា

ពុទ្ធសារិនិកវិភាគតថា
 អដ្ឋទោណំ ចច្ចុមពោ សរិវ
 សត្តទោណំ ជម្ពុទិបេ មហេត្តិ
 ឯកច្ច ទោណំ បុរិសវុត្តមស្ស
 រាមគាមេ នាគរាជា មហេត្តិ ។

ព្រះសារីរធាតុ របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មាន
 ចក្ខុ មាន ចំនួន ៨ ទោណៈ ព្រះសារីរធាតុ
 ៧ ទោណៈ ជនទាំងឡាយធ្វើសក្ការៈបូជាក្នុង
 ជម្ពុទិប ព្រះសារីរធាតុរបស់ព្រះសម្ពុទ្ធជា
 បុរសដ៏ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ទោណៈទៀត
 ពួកនាគរាជធ្វើសក្ការៈបូជាក្នុងរាមគ្រាម ។

ឯកា ហិ ទាថា ពិទិវេហិ បូជិតា
 ឯកា បន គន្ធារាបុរេ មហិយ្យតិ
 កាលិដ្ឋរញ្ញោ វិជិតេ បុនេកំ
 ឯកំ បុន នាគរាជា មហេត្តិ ។

ព្រះទាថា (ចង្កូម) ១ ពួកទេវតានាំយកទៅបូជា ព្រះទាថា ១
 ទៀត ពួកជនធ្វើសក្ការៈបូជាក្នុងគន្ធារាបុរិ ព្រះទាថា ១ ទៅពួក

ជនធ្វើសក្ការៈបូជា ក្នុងដែនរបស់ស្តេចកាលិង្គ ព្រះទាហ៍ ១ ទៀត
ពួកនាគរាជនាំទៅធ្វើសក្ការៈ បូជា ។

តស្សេវ តេជេន អយំ វសុន្ធរា

អាយាគសេដ្ឋេហិ មហិ អលង្កតា

ឯវំ ឥមំ ចច្ចុមពោ សវិរំ

សុសគ្គតំ សគ្គតសគ្គតេហិ ។

ហេតុតែតេជះ នៃព្រះសារីរិកធាតុរបស់ព្រះមានព្រះ
ភាគនោះឯង មហាប្រថពីនេះ ក៏បានប្រដាប់ដោយគ្រឿង
បូជាពិសេស ឯព្រះសារីរធាតុ របស់ព្រះសម្តេចមានចក្ខុនេះ
គឺពួកសត្វដែលធ្លាប់ធ្វើនូវគ្រឿងសក្ការៈដំលើសលុបទាំងឡាយ
បានធ្វើសក្ការៈ ដោយល្អហើយយ៉ាងនេះ ។

ទេវិន្ធនាគិន្ធនវិន្ធបូជិតោ

មនុស្សិន្ធសេដ្ឋេហិ កថេវ បូជិតោ

តំ តំ វន្តថ បល្លលិកា រាវិទ្ធា

ពុទ្ធា ហវេ កប្បសតេហិ ទុល្យភាតិ ។

ស្តេចទេវតា ស្តេចនាគ និងស្តេចមនុស្ស បានបូជា
ហើយ ចំពោះព្រះសម្តេចជាម្ចាស់ ទាំងពួកមនុស្សអ្នកប្រសើរ

ព្រះទន្ត ព្រះលោមា កេសា ទេវតានាំយកទៅទីទៃ .១៥២.

ក៏បានធ្វើបូជាព្រះអង្គហើយដូច្នោះដែរ ព្រោះហេតុនោះ អ្នក
ទាំងឡាយ ចូរផ្តងអណ្ណលីឡើង ថ្វាយបង្គំ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់
នោះចុះ ព្រោះថាព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទាំងឡាយ ជាបុគ្គលរក
បានក្រ ដោយរយនៃកប្បទាំងឡាយ ។

ចក្កាឡិសសមា ទន្តា

កេសា លោមា ច សព្វសោ

ទេវា ហរិសុ ឯកេកំ

ចក្កវាឡបរម្យរាគី ។

ព្រះទន្តទាំង ៤០ គត់ក្តី កេសាក្តី

ព្រះលោមាក្តី ទាំងអស់ ពួកទេវតា

ដែលនៅក្នុងចក្រវាឡត ១ គ្នានាំយក

ទៅមួយ ១ ម្នាក់ ។

(សុត្ត.ទីយ. មហា. ១៦/៣៤៩.៣៥០)

បឋមពុទ្ធសារិកចិគ្គាគកថា

ព្រះចេតិយ

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ខ្ញុំសូមរៀបរាប់អំពីពាក្យថា **“ចេតិយ”** ដើម្បីប្រគេនដល់ព្រះតេជគុណ ញាតិញោមគ្រាន់បានមានសទ្ធា ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាក្រែកលែងថែមទៀត ។

ពាក្យថា **“ចេតិយ”** នេះ នៅក្នុងគម្ពីរសារត្តទីបនីដិកា (សារត្ត.១/១៦៤) ថា **ចយិត្យំ បូជេត្យត្តិ ចេតិយំ. ឥដ្ឋកាទីហិ ចិត្តា វា ចេតិយំ** វត្ថុឈ្មោះថា **“ចេតិយ”** ព្រោះអត្ថថា គួរលើកតម្កើង គឺគួរបូជារបស់ទេវតានិងមនុស្ស ទាំងឡាយ. ម្យ៉ាងទៀត ឈ្មោះថា **“ចេតិយ”** ព្រោះគេសាងឡើង ដោយវត្ថុទាំងឡាយមានឥដ្ឋជាដើម ។

ចំណែកក្នុងគម្ពីរបរមត្តជោតិកា(ខុទ្ទកបាវដ្ឋកថា១/១៩៧) ថា **ចយិត្យត្តិ ចេតិយំ. បូជេត្យត្តិ វត្ថុ ហោតិ . ចិត្តា វា ចេតិយំ** វត្ថុឈ្មោះថា **“ចេតិយ”** ព្រោះអត្ថថា គួរលើកតម្កើង

លោកអធិប្បាយថា គួរបូជារបស់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ឈ្មោះថា "ចេតិយ" ព្រោះវិចិត្រហើយ ។

ក្នុងបរមត្ថជោតិកានេះ លោកពោលបន្ថែមទៀតថា
**ពម្មនេតំ តិវិធំ ហោតិ បរិហាគចេតិយំ ឧទ្ធិស្សកចេតិយំ
សធាតុចេតិយន្តិ ។ ពត្ថ ពោធិវុច្ឆោ បរិហាគចេតិយំ . ពុទ្ធបដិមា
ឧទ្ធិស្សកចេតិយំ, ធាតុគណ្ណា ថូបា សធាតុចេតិយំ នាម ។**

ក៏ចេតិយនោះ មាន ៣ យ៉ាង គឺ បរិភោគចេតិយ១
ឧទ្ធិស្សកចេតិយ១ សធាតុចេតិយ១ ។ បណ្តាចេតិយទាំងនោះ
ដើមពោធិព្រឹក្ស ឈ្មោះថា បរិភោគចេតិយ, ព្រះពុទ្ធបដិមា
ឈ្មោះថា ឧទ្ធិស្សកចេតិយ ព្រះសង្ឃដែលបញ្ចុះព្រះធាតុទុក
ខាងក្នុង ឈ្មោះថា សធាតុចេតិយ ។

ចំណែកសារត្ថទីបនីដីកា (សារត្ថ.១/២១៥) ថា ៖
**បរិកុត្តបករណាភិ និទហិក្ខា គតំ ចេតិយំ បរិហាគចេតិយន្តិ
ឧដ្ឋុំ ។ តិវិធល្លិ ចេតិយំ វទន្តិ បរិហាគចេតិយំ ធាតុចេតិយំ**

**ធម្មចេតិយគ្គី ។ ពត្ត បរិហោគចេតិយំ វុត្តនយមេវ ។ ធាតុចេតិយំ
បន ធាតុយោ និទហិវា កតំ ។ បដិច្ចសមុប្បាទាទិលិខិតចោត្តកំ
និទហិវា កតំ បន ធម្មចេតិយំ នាម ។**

ព្រះចេតិយដែលគេធ្វើតម្កល់ទុកនូវវត្ថុប្រើប្រាស់(របស់ព្រះសម្មា-
សម្ពុទ្ធ) បណ្ឌិតគប្បីជ្រាបថា "ជាបរិភោគចេតិយ" ។ អាចារ្យ
ទាំងឡាយពោលថា ចេតិយមាន ៣ យ៉ាង គឺ បរិភោគចេតិយ ១
ធាតុចេតិយ ១ ធម្មចេតិយ ១ ។ បណ្តាចេតិយទាំងឡាយនោះ
បរិភោគចេតិយមានន័យដូចយើងពោលហើយ ចេតិយដែលគេធ្វើ
តម្កល់នូវព្រះធាតុទាំងឡាយ ឈ្មោះថា ធាតុចេតិយ ។ ក៏ចេតិយ
ដែលគេធ្វើតម្កល់នូវសាស្ត្រាស្តីកវិត្ត ដែលសរសេរធម៌ មានបដិច្ច-
សមុប្បាទជាដើម(សព្វថ្ងៃបានដល់ធម្មបណ្ណាល័យតម្កល់ព្រះត្រៃ-
បិដក) ឈ្មោះថា ធម្មចេតិយ ។

**សារិរកំ បរិហោគិកំ ឧត្តិស្សកគ្គី ឯវម្បិ តិប្បហោទំ
ចេតិយំ វគ្គី ។ អយំ បន ហោទោ បដិមារូបស្សបិ**

ឧទ្ទិស្ស្រចេតិយេនេវ សង្កហិតញា សុដ្ឋកវំ យុជ្ជតិ ។

អាចារ្យទាំងឡាយពោលថា ចេតិយ មាន ៣ ប្រភេទ គឺ សារិកធាតុចេតិយ ១ បរិភោគចេតិយ ១ ឧទ្ទិស្ស្រចេតិយ ១ ។ ក៏ចេតិយ ៣ ប្រភេទនោះ សមជាង(ចេតិយប្រភេទមុន) ព្រោះ រួមបដិមារូប គឺ ព្រះពុទ្ធបដិមាដោយឧទ្ទិស្ស្រចេតិយផង ។

សរុបសេចក្តីចេតិយ មាន ៤ ប្រភេទ គឺ ៖

១- បរិភោគចេតិយ បានដល់ ចេតិយ ដែលបញ្ចុះបរិក្ខារ ប្រើប្រាស់ មានបាត្រ ចីវរ និងដើមពោធិព្រឹក្សជាដើម ។

២- ធាតុចេតិយ បានដល់ ចេតិយ ដែលបញ្ចុះព្រះបរម- សារិកធាតុរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ឬព្រះអរហន្តធាតុ ។

៣- ធម្មចេតិយ បានដល់ ចេតិយ ដែលតម្កល់នូវសាស្ត្រា- ស្តីកិរិត្ត គឺតម្កល់តម្កើរព្រះត្រៃបិដក ។

៤- ឧទ្ទិស្ស្រចេតិយ បានដល់ ព្រះពុទ្ធរូបដែលសាងឡើង តំណាងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

ចេតិយទាំង៤ប្រភេទនេះ ជាតំណាងព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ដែលទ្រង់បរិនិព្វានទៅហើយ ជាវត្ថុគួរគោរពបូជា នមស្សការ ជំនួសព្រះអង្គ ហើយរមែងបានបុណ្យកុសលជាច្រើន រាប់ប្រមាណ មិនបាន ។ នៅក្នុងអបទាន បានសំដែងប្រវត្តិព្រះថេរៈ ព្រះថេរី ជាច្រើន ដែលក្នុងអតីតជាតិ លោកទាំងនោះ បានបូជានូវព្រះ ចេតិយ ដោយវត្ថុទាំងឡាយ មានផ្កាជាដើម ដល់មកក្នុងសាសនា ព្រះជិនស្រីរបស់យើង លោកទាំងនោះ បានស្តាប់ធម៌ សម្រេចជា ព្រះអរហន្តខ្លះ អនាគាមីខ្លះ សកទាគាមីខ្លះ សោតាបន្តខ្លះ នេះជាអានិសង្សនៃការបូជា ព្រះចេតិយ ។ កាលបើសាធុជន ឃើញអានិសង្សនៃការបូជាព្រះចេតិយថា នាំមកនូវអានិសង្ស ដ៏ច្រើនហើយ តើគួរស្ងៀមនៅមិនបូជាព្រះចេតិយបានទេ ។ នៅក្នុងខុទ្ទកបាវៈនិទិកណ្ឌសូត្រព្រះអង្គត្រាស់ថា ចេតិយ ជាស្ថាន ទីដ៏ប្រសើរ សម្រាប់កប់កំណប់ទ្រព្យគឺបុណ្យកុសល ។

នៅក្នុងអដ្ឋកថា ធម្មបទ និង អដ្ឋកថាវិមានវត្ថុ បានពោល

ដល់ការសាងចេតិយ ក្នុងវេលាដែលព្រះកស្សបសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់
បរិនិព្វានហើយ ។

ក្នុងមហាវគ្គមានពោលដល់ការសាង ព្រះចេតិយរបស់
ព្រះវិបស្សីសម្មាសម្ពុទ្ធ , ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ការបូជាផ្កាឈូកដល់
ព្រះចេតិយថា មានប្រយោជន៍ធំដល់អ្នកបូជា ។

ក្នុងគម្ពីរទីយនិកាយមហាវគ្គ (១៦) មានពោលដល់ការ
សាងព្រះចេតិយ១០ កន្លែងសម្រាប់ជាគ្រឿងបូជារបស់ទេវតានិង
មនុស្សទាំងឡាយអស់កាលយូរអង្វែង ។

នៅក្នុងគម្ពីរមិលិន្ទប្បញ្ញាបករណ៍ (មិលិន្ទ.៣៤៨) ត្រង់
អនុមានបញ្ជាក់កណ្តាព្រះនាគសេនពោលឧបមាដល់ ព្រះចេតិយថា
ដូចជាជ្រូករលក់ទំនិញរបស់ទាំងពួង ជាវត្ថុប្រសើរអាចឱ្យសម្បត្តិ
ទាំងពួង ដូចតទៅ ៖

ស្តេចមិលិន្ទសួរព្រះនាគសេនថា **វារុណ នាគសេន កតម៌
ពុទ្ធស្ស ភគវពោ សព្វាបណ៍ ។** បពិត្រព្រះនាគសេនដ៏ចម្រើន

តើអ្វីជាហោងលក់ទំនិញទាំងពួងរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ? ព្រះនាគ-
 សេនឆ្លើយតបនឹងស្តេចមិលិន្ទថា **សព្វាបណំ ខោ មហារាជ**
ភគវពោ នវង្គំ ពុទ្ធវចនំ សារិកានិ បរិភោគិកានិ ចេតិយានិ
សង្សរតនញ ។ល។ ឥទំ វុច្ឆតិ មហារាជ "ភគវពោ
សព្វាបណំ"ត្តិ បពិត្រមហារាជព្រះពុទ្ធវចនៈប្រកបដោយអង្គ ៩
 ព្រះបរមសារិកធាតុ ព្រះចេតិយ ជាគ្រឿងប្រើប្រាស់នៃព្រះដី
 មានព្រះភាគ រួមទាំងព្រះសង្សរតនៈ ជាហោងលក់ទំនិញទាំងពួង
 របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះដីមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ដាក់លក់ជាតិសម្បត្តិ ភោគសម្បត្តិ អាយុសម្បត្តិ អាណាគ្យ-
 សម្បត្តិ វណ្ណសម្បត្តិ បញ្ញាសម្បត្តិ មានុសិកសម្បត្តិ ទិព្វសម្បត្តិ
 និងនិព្វានសម្បត្តិ ក្នុងហោងលក់ទំនិញទាំងពួងនោះ ។ បុគ្គលឯណា
 ចង់បាននូវសម្បត្តិនោះៗ គ្រាន់តែចំណាយនូវដើមទុន គឺកម្ម
 នឹងអាចទិញនូវសម្បត្តិនោះៗ តាមសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួនបាន ។
 បុគ្គលខ្លះទិញសម្បត្តិនោះៗ ដោយការសមាទានសីល, បុគ្គលខ្លះ

ទិញសម្បត្តិទាំងនោះៗ ដោយការក្សាឧបោសថ យ៉ាងណា មហាបពិត្រ ពួកគេរមែងបាននូវសម្បត្តិផ្សេងៗ ព្រោះអាស្រ័យ ដើមទុនគឺកម្មសូម្បីបន្តិចបន្តួច ។ បពិត្រមហាវាជ ដូចជាទីផ្សារ លក់លូសណែកបាយ សណែករាជមាស អ្នកទិញអាចទិញ លូសណែកបាយ សណែករាជមាស ដោយប្រើអង្ករ សណែកបាយ សណែករាជមាសដូរក៏បាន ឬអាចទិញដោយដើមទុន គឺកម្មសូម្បីបន្តិចក៏បាន យ៉ាងណា មហាបពិត្រ អាត្មាពោលថា ពួកគេតែងបានសម្បត្តិផ្សេងៗ ព្រោះអាស្រ័យ ដើមទុនគឺកម្មសូម្បីបន្តិចបន្តួច ក៏ដូច្នោះដែរ ។

កិណិញា សទ្ធាមូលេន សមិទ្ធា ហោថ ភិច្ឆវេ ។

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សូមពួកលោកចូរទិញនូវសម្បត្តិទាំងនោះ និងជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយដើមទុន គឺសទ្ធាចុះ ។

ក្នុងគម្ពីរមិលិន្ទប្បញ្ញាបករណ៍នេះ ព្រះនាគសេនបានដោះស្រាយនឹងស្តេចមិលិន្ទថា ព្រះបរមសារិរិកធាតុក្តី ព្រះចេតិយក្តី

.១៦១. បុគ្គលបូជាព្រះចេតិយប្រាថ្នាបានសម្បត្តិទាំងពួង

ជាគ្រឿងប្រើប្រាស់របស់ព្រះអង្គ មានចីវរនិងដើមពោធិព្រឹក្សជាដើម និងព្រះពុទ្ធវចនៈគឺព្រះត្រៃបិដក ។ វត្ថុទាំងនេះ តែងនាំមកនូវប្រយោជន៍ទាំងពួងតាមសេចក្តីត្រូវការរបស់សព្វសត្វ ។ បុគ្គលណាចង់បានសម្បត្តិយ៉ាងណាមួយ គឺ មានជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ មានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន មានអាយុវែង មិនមានរោគ មានពណ៌សម្បុរល្អ សម្បត្តិមនុស្ស សម្បត្តិ ទេវតា និង សម្បត្តិដ៏វិសេសគឺព្រះនិព្វាន បុគ្គលនោះបានបូជា ព្រះចេតិយ ដោយវត្ថុទាំងឡាយ មានគ្រឿងក្រអូបជាដើម រមែងបានសម្បត្តិទាំងនោះ ដោយពិត ។

សួរថា បានព្រោះហេតុអ្វី ?

ព្រោះបានបូជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាអគ្គបុគ្គលជាទក្ខិណោយ្យបុគ្គល ជាបូជារហបុគ្គលក្នុងលោកនិងដោយកុសលចេតនាជ្រះថ្លាចំពោះព្រះអង្គ ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញសូមបូជានូវវត្ថុទាំងឡាយ មានគ្រឿងក្រអូបជាដើមនេះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ កុសលកម្មដែលបានធ្វើពេលនោះ ជាវិបាកនាំមកនូវផល

គឺការបាននូវសម្បត្តិទាំងពួង តាមសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ។

**យេ លោកិយសម្បត្តិ ច លោកុត្តរសម្បត្តិ ច
កស្វាហិ សព្វំ ឥន្ទត្តិ សេដ្ឋំ ចេតិយំ បូជេយ្យំ ។**

ព្រោះហេតុនោះឯង បុគ្គលណា ប្រាថ្នានូវសម្បត្តិទាំងពួង គឺលោកិយសម្បត្តិនិងលោកុត្តរសម្បត្តិ បុគ្គលនោះតប្បិបូជានូវ ព្រះចេតិយដ៏ប្រសើរចុះ ។

ទោសនៃការមិនទៅកាន់ព្រះចេតិយ ឈ្មោះថា មិនគោរព ព្រះពុទ្ធ នៅក្នុងអង្គកថា លោកសំដែងច្រើនកន្លែងអំពី ទោសនៃ ការមិនទៅកាន់ព្រះចេតិយថា "មិនគោរពព្រះពុទ្ធ" មានគម្ពីរ សម័ន្តប្បាសាទិកា (សមន្ត.៣/៤៣៦) និងក្នុងគម្ពីរសារត្ថប្បកា- សិនី (សំ.អដ្ឋ.២/២២៧) ជាដើមថា ៖

**យោ ពុទ្ធេ ធរមាណេ ឧបដ្ឋានំ ន ឥន្ទតិ, បរិនិព្វតេ
ចេតិយដ្ឋានំ ពោធិដ្ឋានំ ន ឥន្ទតិ, ចេតិយំ វា ពោធិ វា ន
វន្ទតិ . ចេតិយង្គណេ សធម្មោ សឧបាហានោ ចរតិ .**

ឧក្ខេពស្ស ពុទ្ធ គារវោតិ វេទិកញោ ។

កាលព្រះពុទ្ធច្រង់ព្រះធរមាននៅឡើយ បុគ្គលណា មិនទៅ
កាន់ទីឧបដ្ឋាកព្រះអង្គ , ពេលព្រះអង្គទ្រង់បរិនិព្វានទៅហើយ
បុគ្គលណា មិនទៅកាន់ទីព្រះចេតិយ កន្លែងដើមពោធិព្រឹក្ស
បុគ្គលណា មិនថ្វាយបង្គំព្រះចេតិយក្តី, មិនថ្វាយបង្គំដើមពោធិ-
ព្រឹក្សក្តី,បុគ្គលណា បាំងឆត្រពាក់ស្បែកជើង ដើរលើលានចេតិយ,
បណ្ឌិតគប្បីជ្រាបថា សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះពុទ្ធរបស់បុគ្គលនោះ
មិនមានបន្តិចទាល់តែសោះ ។

តាមសេចក្តីក្នុងអដ្ឋកថា លោកបញ្ជាក់នេះ សឿយឃើញថា
ព្រះចេតិយក្តី ដើមពោធិព្រឹក្សក្តី ទុកតំណាងព្រះពុទ្ធ ស្មើនឹងព្រះ
អង្គតង់នៅសព្វថ្ងៃ យើងគួរទៅកាន់ទីព្រះចេតិយដើមពោធិព្រឹក្ស
ឱ្យបានជានិច្ចជាកាល ដើម្បីនមស្សការបូជា ថ្វាយបង្គំ កុំបីខាន ។

**ពុទ្ធ គារវំ ករោតិ យោ ចេតិយំ វា ពោធិំ វា
សោ សព្វកាលេ វទ្ទេយ្យ ឯកស្ស សុវត្តិ ហោតិ ។**

បុគ្គលណាធ្វើនូវសេចក្តីគោរពក្នុងព្រះពុទ្ធ បុគ្គលនោះគប្បី
ថ្វាយបង្គំនូវព្រះចេតិយ និង ដើមពោធិព្រឹក្សឱ្យបានសព្វ ៗ កាល
សិរីសួស្តីនឹងមានដល់បុគ្គល (អ្នកថ្វាយបង្គំព្រះចេតិយជាដើម)
នោះ ជានិច្ចជាកាលដែរ ។

បុគ្គលអ្នកទំលាយចេតិយ មានទោសស្មើអនន្តរិយកម្ម

នៅក្នុងគម្ពីរ មនោរថបូរណី (អំ.អដ្ឋ.២/១៩១) និងគម្ពីរ
បបញ្ចសូទនី (ម.អដ្ឋ.៣/៧៧) និងគម្ពីរសម្មោហវិនោទនី (អដ្ឋ-
កថាវិភង្គ ១/៤៥៧) បានសំដែងទោសនៃបុគ្គលបៀតបៀន
ព្រះសាវ្រិកធាតុ ព្រះចេតិយ និងដើមពោធិព្រឹក្ស មានបាលីថា ៖

**អថ យេ ច បរិនិព្វតេ តថាគតេ ចេតិយំ វិនុត្តិ.
ពោធិំ វិនុត្តិ. ធាតុម្ហិ នបក្កមត្តិ. ពេសំ កី ហោតីតិ ។
ភារិយំ កម្មំ ហោតិ អនន្តរិយសទិសំ ។**

សួរថា តមកកាលព្រះតថាគត ទ្រង់បរិនិព្វានទៅហើយ
បុគ្គលណា ទំលាយព្រះចេតិយ ទំលាយដើមពោធិព្រឹក្ស ប្រទូស្តរាយ

នឹងព្រះបរមសារិរិកធាតុ តើកម្មអ្វីតែងមានដល់បុគ្គលនោះ ?

ឆ្លើយថា (កាលបុគ្គលនោះធ្វើ ដូច្នោះ) ជាកម្មធ្ងន់ស្មើ
ដោយអនន្តរិយកម្ម ។

**សធាតុកំ បន ចូបំ វា បដិមំ វា ពាធមានំ ពោធិសា-
នំ ធិន្ទិពុំ វដ្តតិ ។ សចេបិ ពត្ត ឥលីនា សកុណា ចេតិយេ
វច្ចំ បាពេត្តិ . ធិន្ទិពុំ វដ្តតិយេវ ។ បរិភោគចេតិយតោ ហិ
សរិរចេតិយំ មហន្តតវំ ។ តែបើកាត់នូវមែកដើមពោធិព្រឹក្ស
ដែលបៀតបៀននូវស្លូប ដែលតម្កល់នូវព្រះសារិរិកធាតុក្តី ព្រះ
ពុទ្ធបដិមាក្តី ក៏គួរ ។ ប្រសិនបើសត្វស្លាប(មានចាប់ជាដើម)ដែល
នៅលើដើមពោធិព្រឹក្សនោះ ជុះអាចម៍ដាក់ព្រះចេតិយ កាត់ដើម
ពោធិព្រឹក្សនោះចេញក៏គួរ ។ ព្រោះសារិរិកចេតិយ គឺ ព្រះបរម-
សារិរិកធាតុ សំខាន់ជាងបរិភោគចេតិយ (ដើមពោធិព្រឹក្ស) ។**

**ចេតិយវត្ថុ ភិទ្ធិញា គព្ពត្តំ ពោធិមូលម្យិ ធិន្ទិញា ហរិពុំ
វដ្តតិ ។ យា បន ពោធិសាខា ពោធិយវំ ពាធិ, តំ**

**គេហរក្ខត្តំ ធិន្ទិតុំ ន លព្ពតិ . ពោធិអត្ថំ ហិ គេហំ. ន
គេហត្ថំ ពោធិ ។** សូម្បីកាត់នូវឫសដើមពោធិព្រឹក្ស ដែលដុះ
ចាក់ទំលាយព្រះចេតិយ ក៏គួរ ។ ចំណែកមែកដើមពោធិព្រឹក្សណា
បៀតបៀននូវផ្ទះនៃដើមពោធិព្រឹក្ស នឹងកាត់នូវមែកពោធិព្រឹក្ស
នោះចេញ ដើម្បីរក្សាផ្ទះមិនគួរ . ព្រោះថាផ្ទះធ្វើដើម្បីប្រយោជន៍
ដល់ដើមពោធិព្រឹក្ស មិនមែនដើមពោធិព្រឹក្សនោះ ប្រយោជន៍
ដល់ផ្ទះទេ ។

**អាសនយរេថិ ឯសេវ នយោ ។ យស្សិ បន
អាសយនយរេ ធាតុ និទហិញា ហោតិ . ពស្ស រក្ខត្តាយ
ពោធិសាខំ ធិន្ទិតុំ វដ្តតិ ។ ពោធិជន្មត្ថំ និករណសាខំ វា
បតិជ្ជានំ វា ធិន្ទិតុំ វដ្តតិយេវ ។** សូម្បីក្នុងផ្ទះអាសនៈ
ក៏មានន័យដូចគ្នា ។ ក៏ព្រះបរមសាវ្រីកធាតុ តម្កល់ក្នុងផ្ទះអាសនៈ
ណា នឹងកាត់មែកដើមពោធិព្រឹក្ស ដើម្បីរក្សានូវផ្ទះអាសនៈនោះ
គួរ ។ នឹងកាត់ចេញនូវមែក ដែលឱនចុះក្តី ដែលស្តុយក្តី ដើម្បីទំនុក

បំរុងនូវដើមពោធិព្រឹក្ស គួរមែនពិត ។

ភគវពោ សិរិរយូជិជន្តនេ វិយ បុញ្ញម្បិ ហោតិ ។

(ការរក្សាដើមពោធិព្រឹក្សនេះ) បុណ្យក៏បានដូចការបដិបត្តិ
ព្រះសិរិរៈនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

នៅក្នុងគម្ពីរ ឧបវិបល្លាសដិកា ឈ្មោះ សិនត្ថប្បកាសិនិ
(៣/៣៥១) ខែពន្យល់ថា ៖

សិរិរយូជិជន្តនេ វិយាតិ សព្វរូបកាយយូជិជន្តនេ វិយ

បទថា **សិរិរយូជិជន្តនេ វិយ** សេចក្តីថា បុគ្គលកាលរក្សានូវ
ដើមពោធិព្រឹក្ស រមែងបានបុណ្យដូចការបដិបត្តិរូបកាយនៃព្រះ
សាស្តា ។

នៅក្នុងគម្ពីរខុទ្ទកនិកាយ ខុទ្ទកបារៈ (៥២/១៦) ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់បង្ហាញ ការកប់កំណប់ទ្រព្យដ៏ប្រសើរថា ៖

យស្ស ទានេន សីលេន សញ្ញមេន ទមេន ច
និធិ សុនិហិតោ ហោតិ ឥត្តិយា បុរិសស្ស វា

ចេតិយម្ហិ ច សង្ខេ វា	បុគ្គលេ អភិថីសុ វា
មាតវិ ចិតវិ វាចិ	អថោ ជេដ្ឋម្ហិ ភាតវិ
ឯសោ និធិ សុនិហិតោ	អជេយ្យោ អនុគាមិកោ
ចហាយ គមនីយេសុ	ឯតំ អាទាយ គព្ពតិ
អសាធារណចញ្ចេសំ	អថោរហរណោ និធិ

កំណប់ទ្រព្យដែលស្រ្តីឬបុរសណា បានកប់ទុក
 ល្អហើយ ដោយទាន សីល ដោយការសង្រួម
 និងដោយការទូន្មានខ្លួនក្នុងចេតិយឬក្នុងសង្ឃ
 ឬក្នុងបុគ្គល ឬក្នុងភ្ញៀវ ឬមួយក្នុងមាតា ក្នុង
 បិតា ឬថា ក្នុងបងប្រុស-ស្រីដែលជាចម្បង
 កំណប់ទ្រព្យនុ៎ះ ចាត់ជាកំណប់ទ្រព្យ ដែល
 កប់ទុកប្រពៃហើយ នរណាៗ មិនតប្បីផ្ទាត់
 បាន ជាកំណប់ទ្រព្យ ដែលជាប់តាមខ្លួនទៅ
 កាលភោគៈទាំងឡាយ ដែលខ្លួនត្រូវលះបង់

ហើយទៅ ខ្លួនរមែងកាត់យកនូវកំណប់ គឺ
 បុណ្យនុ៎ះទៅ កំណប់ទ្រព្យគឺ បុណ្យមិនទូទៅ
 ដល់ពួកជនដទៃ ជាបស់ដែលចោរលួចទៅ
 មិនបាន ។

កយិរាថ ធីរោ បុញ្ញានិ យោ និធិ អនុគាមិកោ
 ឯស ទេវមនុស្សានំ សព្វកាមទទោ និធិ
 យំ យំ ទេវាភិបត្តេន្តិ សព្វមេតេន លព្ពតិ ។

កំណប់ទ្រព្យ គឺ បុណ្យណា ជាប់តាមខ្លួនទៅបាន
 អ្នកប្រាជ្ញ គួរធ្វើនូវកំណប់ទ្រព្យ គឺបុណ្យនុ៎ះ ឱ្យ
 នូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាងដល់ទេវតានិងមនុស្ស
 ទាំងឡាយ ពួកទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ
 ប្រាថ្នាណាស់ នូវផលណា ៗ ផលទាំងពួងនោះ ៗ
 រមែងបានដោយកំណប់ទ្រព្យ គឺបុណ្យនុ៎ះ ។

សុវណ្ណតា សុសរតា សុសណ្ណានំ សុរុបតា

អធិបត្ថំ បរិវារោ សព្វមេតេន លព្ពតិ
ភាពជាអ្នកមានសម្បត្តិរដូវផង មានសំលេងពីរោះ
ទ្រង់ទ្រាយល្អ រូបល្អ ជាអធិបតី មានយសបរិវារ
ផលទាំងអស់ រមែងបានដោយកំណប់ទ្រព្យ គឺ
បុណ្យនុ៎ះឯង ។

ចប់ភ្លោះចេតិយដោយសខ្ទេច

ពិធីពុទ្ធាភិសេក

ពុទ្ធាភិសេកនេះ ជាការនិយមរាប់អានរបស់ជនជាតិខ្មែរ យើងគ្រប់កន្លែង ដែលមានកម្មពិធីបុណ្យព្រះពុទ្ធរូប ឬ ឆ្លងព្រះ ចេតិយ មិនអាចលះបង់បាន ដោយយល់ឃើញថា ព្រះពុទ្ធរូប ដែលបានសាងឡើងហើយ បើមិនធ្វើពុទ្ធាភិសេកទេ មិនឡើងជា ព្រះពុទ្ធឡើយ មិនគួរនឹងនមស្សការថ្វាយបង្គំឡើយ ។ តាមពិត ទៅព្រះពុទ្ធរូប ដែលកសាងហើយស្រេច ក៏បានឈ្មោះថា "ឧទ្ធិស្សូតចេតិយ" តំណាងព្រះអង្គទៅហើយ ទោះបីអភិសេកក្តី មិនអភិសេកក្តី នោះមិនសំខាន់ឡើយ យើងជាពុទ្ធបរិស័ទគួរ បង្ហោនចិត្ត គោរពព្រះពុទ្ធរូបឱ្យដូចព្រះអង្គគង់ព្រះធរមាននៅ ។ ប្រពៃណី ធ្វើពុទ្ធាភិសេក មិនមែនមានតាំងពីសម័យពុទ្ធកាលទេ តែបានឧប្បត្តិឡើងរវាង ព.ស. ២១២២ ក្នុងខណៈដែលមាន ប្រពៃណី ឬជាផ្កាយនព្វគ្រោះ គ្រង់ក្រុងឆៀងហៃ ក្នុងខណៈនោះ ព្រះចៅគ្រប់គ្រងនគរ និងព្រះសង្ឃបានប្រឹក្សាគ្នា ធ្វើពិធីបូជាព្រះ

ពុទ្ធន័អង្គ ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរប្រពៃណីបូជាផ្កាយនព្វគ្រោះនោះ ។

ក្នុងការបូជាផ្កាយនព្វគ្រោះ ដូចពោលមកនេះ ព្រះសង្ឃ ធ្វើពុទ្ធាភិសេក ដោយស្វាធារ្យប្រពន្ធចងក្រុង មានពាក្យថា **អនេកវាតិសំសារំ** ជាដើម ក្រៅពីនោះ សូម្បីការកសាងព្រះ ចេតិយនិងព្រះពុទ្ធរូប ក៏និមន្តព្រះសង្ឃ ធ្វើពុទ្ធាភិសេកនេះដែរ រហូតជាប្រពៃណីដរាបដល់យើងសព្វថ្ងៃ ។

ប្រពៃណីធ្វើពុទ្ធាភិសេក ក្នុងស្រុកខ្មែរយើងនេះ ដោយធ្វើតៗ គ្នាមកក៏ក្លាយទៅជារបៀបព្រហ្មញ្ញសាសនាខ្លះ ក្លាយទៅជាសេព អាគមន៍តាថាយន្តខ្លះក៏មាន ធ្វើឱ្យច្របូកច្របល់គ្នា រករឿងត្រូវ មិនឃើញទៅហើយ កន្លែងខ្លះ យកខ្សែអំបោះទាក់មកពីព្រះពុទ្ធ រូបថាស់មកតភ្ជាប់កព្រះពុទ្ធធិ ដែលអាចារ្យរុំអំបោះជុំវិញព្រះពុទ្ធ រូប កាន់សេពអាគមន៍អូមអាយផ្សេងៗ ទៅតាមទំនៀមទំលាប់ តៗគ្នាមានធ្វើពិធីសូត្រយ៉ាក^(១) ជាដើម ។ ការដែលខ្ញុំឃើញរឿង ច្របូកច្របល់យ៉ាងនេះ ក៏កើតសេចក្តីសង្វេគណាស់ ដោយធ្វើ

១. មកពីក្លាយពីពាក្យ យោគ

សេចក្តីគោរពក្នុងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ខ្ញុំក៏បានចាប់ផ្តើមសរសេរអំពី
ពិធីពុទ្ធាភិសេកដែលត្រឹមត្រូវតាមព្រះពុទ្ធសាសនាដោយអាស្រ័យ
តាមច្បាប់បេរោណាចារ្យពោលទុកមក ។

ពុទ្ធាភិសេក

- មុនដំបូងពុទ្ធបរិសទ៍ គប្បីតាំង នមោ ៣ ដង ព្រមជា
មួយព្រះសង្ឃថា ៖

នមោ គស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

សូត្រពុទ្ធការកធម៌

- ឥតិបិ ខានបារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ ខានឧបបារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ ខានបរមត្ថបារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា ។
- ឥតិបិ សីលបារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ សីលឧបបារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ សីលបរមត្ថចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា ។

ឥតិចិ នេត្តម្ភចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ នេត្តម្ភឧបចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ នេត្តម្ភបរមត្ថចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា ។

ឥតិចិ បញ្ញាចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ បញ្ញាឧបចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ បញ្ញាបរមត្ថចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា ។

ឥតិចិ វិរិយចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ វិរិយឧបចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ វិរិយបរមត្ថចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា ។

ឥតិចិ ខន្តិចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ ខន្តិឧបចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

ឥតិចិ ខន្តិបរមត្ថចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា ។

ឥតិចិ សច្ចចារឹសម្បន្នោ សោ ភគវា

- ឥតិបិ សច្ចឧបចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ សច្ចបរមត្ថចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា ។
- ឥតិបិ អធិដ្ឋានចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ អធិដ្ឋានឧបចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ អធិដ្ឋានបរមត្ថចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា ។
- ឥតិបិ មេត្តាចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ មេត្តាឧបចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ មេត្តាបរមត្ថចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា ។
- ឥតិបិ ឧបេត្តាចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ ឧបេត្តាឧបចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា
- ឥតិបិ ឧបេត្តាបរមត្ថចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា ។
- ឥតិបិ សមតីសចារមីសម្បន្នោ សោ ភគវា ។

ចប់កុន្ទកាកោដិ

រតនមាលា ^(១)

<p>ឥ. ឥដ្ឋោ សព្វញ្ញតញ្ញាលំ
ឥដ្ឋំ ធម្មំ អនុប្បត្តោ</p>	<p>ឥត្តត្ថោ អាសវច្ចយំ
ឥទ្ធិមន្តំ នមាមិហំ។</p>
<p>តិ. តិណ្ណោ យោ វដ្ឋុច្ឆន្តា
តិស្សោ ភូមិ អតិក្កត្តោ</p>	<p>តិណ្ណំ លោកានំ ឧត្តមោ
តិណ្ណំ និយំ នមាមិហំ។</p>
<p>បិ. បិយោ ទេវមនុស្សានំ
បិយោ នាគសុបណ្ណានំ</p>	<p>បិយោ ព្រហ្មានំ ឧត្តមោ
បូនិទ្រិយំ នមាមិហំ។</p>
<p>សោ. សោកា វិរតចិញ្ចោ យោ
សោកបត្តេ បមោទេត្តោ</p>	<p>សោកមាតោ សទេវកេ
សោកវណ្ណំ នមាមិហំ។</p>

(១) រតនមាលានេះ ដែលបោះពុម្ពចេញទៅដោយ ភ្នំពេញ ធ្លាប់បានធ្វើមកហើយ សូម្បីនៅក្រៅប្រទេសយើង មាន ប្រទេសថៃជាដើម ក៏បានប្រើច្បាប់សូត្ររតនមាលានេះដែរ ។ ប្រសិនបើមានពេលវេលាវែង យើងអាចនាំគ្នា សូត្ររតនមាលានេះ ដើម្បីជាជួយមង្គល បើពេលឱកាសតិចទេ មិនសូត្រក៏បានដែរ ។ រតនមាលានេះ នៅក្នុង សម័យដើម ខ្មែរយើងហៅថា ឥតិបិសោរតនមាលា ព្រះសង្ឃស្មើតែគ្រប់វគ្គ តែមួយកមកសូត្រស្វាឡាយ គ្រប់ៗកន្លែង ឬយកមកប្រើជាអាគមន៍តាថា ផ្សេងៗទៀតផង ។ នៅក្នុងប្រទេសខ្មែរស្ថិតនៅក្រោមអាណា- និតមរបស់បារាំង ពួកបារាំងបានប្រមូលយកឯកសាររតនមាលានេះ នៅចុងក្រុងជាស្បែករោមមួយច្បាប់ ឱ្យ ឈ្មោះថា ឥតិបិសោរតនមាលា ។ តែខ្ញុំមិនបានជ្រាបថា តាថានេះ តែងដោយព្រះថេរណោ ក្នុងសម័យណា ក្នុងប្រទេសណាឡើយ តែតាថានេះគួរតែងក្នុងសម័យជាមួយគ្នានឹងតាថាជិនបញ្ចវ ឬ ពុទ្ធរមែបូជា នោះឯង ព្រោះឆន្ទតាថានេះ ជាស្នាដៃរបស់ព្រះថេរណោស្ថិតនៅក្នុងបិដក អដ្ឋកថា ដីកាមិនខានទេ ។

ក.	ភជិតា យេន សធម្មា
ភយេ សត្តេ បហាសេន្តោ	ភគ្គបាបេន តាទិនា
ភយសន្តំ នមាមិហំ។
គ.	គមិពោ យេន សធម្មា
គត្តមាទោ សិវំ រម្មំ	គមាបិពោ សទេវតំ
គមយ្យធម្មំ នមាមិហំ។
ឃ.	វាវា និច្ចមិ យោ តណ្ហា
វាននិព្វាបនត្តកាយ	វាចំ ភាសតិ ឧត្តមំ
វាយមន្តំ នមាមិហំ។
អ.	អនសាសកសក្កានំ
អនន្តគុណសម្បន្តោ	អសាសំ ទេតិ យោ ជិនោ
អន្តគាមី នមាមិហំ។
រ.	រពោ និព្វានសម្បត្តេ
រម្មាបេតិធសត្តេ យោ	រពោ សោ សត្តមោចនេ
រណចាគំ នមាមិហំ។
ហំ.	ហព្វតេ ចាបកេ ធម្មេ
ហំសមាទំ មហាវិរំ	ហំសាបេតិ បរិ ជនំ
ហតចាបំ នមាមិហំ។
ស.	សង្ខាតាសង្ខាតេ ធម្មេ
សំសារំ សិវិយាដេតិ	សម្មាទេសេសិ ចាណិនំ
សសម្ពុទ្ធិំ នមាមិហំ។

ម្នា.	មាតាវ ចាលិកោ សត្តេ	មានត្ថទ្ធេ បមទ្ធិនោ
	មានិកោ ទេវសង្ខេហិ	មានយាតំ នមាមិហំ។
ស.	សក្កយំ ចារមី សម្មា	សក្កិញា សុខំ អត្តនោ
	សង្ខារានំ ខយំ កក្ខា	សន្តតាមី នមាមិហំ។
អ្ក.	ពុជ្ឈិញា ចតុសច្ចានិ	ពុជ្ឈាបេតិ មហាជនំ
	ពុជ្ឈាបេត្តំ សិវំ មគ្គំ	ពុទ្ធសេដ្ឋំ នមាមិហំ។
ទ្វោ.	ទ្វោតិ វាគេ ច ទោសេ ច	ទ្វោតិ មោហេ ច ចាលិនំ
	ទ្វោកាសាវំ មហាវិវំ	ទ្វោតកិលេសំ នមាមិហំ។
វិ.	វិវិច្ឆេវ អសទ្ធម្មា	វិចិញា ធម្មទេសនំ
	វិវេកេ បិតចិញ្ចោ យោ	វិទិតត្តំ នមាមិហំ។
ជ្ជា.	ជាតិធម្មោ ជរាធម្មោ	ជាតិអន្តោ បកាសិកោ
	ជាតិសេដ្ឋេន ពុទ្ធន	ជាតិមោត្ថំ នមាមិហំ។
ច.	ចយត្តេ បុញ្ញសម្ភារេ	ចយេតិ សុខសម្បទំ
	ចជត្តំ ចាបកម្មានិ	ចជាបេត្តំ នមាមិហំ។

រ.	រមិតំ យេន និព្វានំ	រក្ខិតំ លោកសម្បទំ
	រដោទោសាទិកិលេសេហិ	រហិតំ តំ នមាមិហំ។
ណ.	ណមិកោ ទេវព្រហ្មហិ	ណរទេវេហិ សព្វទា
	ណទន្តោ សីហនាទំ យោ	ណទន្តំ តំ នមាមិហំ។
ស.	សង្ខារេ កិរិធេ លោកេ	សព្វានាតិ អនិច្ចកោ
	សម្មា និព្វានសម្បត្តោ	សម្បស្សន្តំ នមាមិហំ។
ម្ស.	បកតេ ពោធិសម្ភារេ	បសត្តោ សោ សទេវកេ
	បញ្ញាយ អសាមោ ហោតិ	បសន្តំ តំ នមាមិហំ។
ន្នោ.	នោ ទេតិ និរយំ គន្តំ	នោ ច ចាប់ អការយិ
	នោ សមោ អត្ថិ បញ្ញាយ	នោនធម្មំ នមាមិហំ។
សុ.	សុន្ទរោ វរុបេន្ទ	សុស្សរោ ធម្មភាសនេ
	សុខុទ្ធសំ ទិសាបេតិ	សុគតំ តំ នមាមិហំ។
គ.	គត្តន្តោ លោកិយធម្មំ	គត្តន្តោ អមតំ បទំ
	គកោ សោ សត្តមោចេតុំ	គតញ្ញាណំ នមាមិហំ។

កោ.	កោសេន្តោ វរធម្មេន	កោសដ្ឋានេ សិវេ វរេ
	កោសំ ពកាសិ ជន្តនំ	កោសចិក្កំ នមាមិហំ។
លោ.	លោភេ ជហតិ សម្ពុទ្ធោ	លោកសេដ្ឋោ គុណាករោ
	លោភេ សត្តេ ជហាបេតិ	លោកសន្តំ នមាមិហំ។
ក.	កន្តោ យោ សព្វ សក្កានំ	កត្វា ទុច្ចត្វយំ ជិនោ
	កថេន្តោ មធុរំ ធម្មំ	កថាសណ្ឌំ នមាមិហំ។
វ.	វិនយំ យោ បកាសេតិ	វិទ្ធិសេត្វា តយោ ភវេ
	វិសេសញ្ញាណសម្បន្តោ	វិប្បសន្តំ នមាមិហំ។
ទូ.	ទូសេ សត្តេ បហាសេន្តោ	ទូរដ្ឋានំ បកាសេតិ
	ទូរំ និព្វានំ អាគម្ម	ទូសាហានំ នមាមិហំ។
អ.	អន្តំ ជាតិជរាទិនំ	អកសិ ទិបទុត្តមោ
	អនេកុស្សាហាចិក្កេន	អស្សាសេន្តំ នមាមិហំ។
នុ.	នុទេតិ រាគចិក្កានិ	នុទាបេតិ បរំ ជនំ
	នុន អត្ថំ មនុស្សានំ	នុកាសន្តំ នមាមិហំ។

ក.	កនោតិ កុសលំ កម្មំ កណ្ណាយ វិចរន្តានំ	កនោតិ ធម្មទេសនំ កណ្ណាយាដំ នមាមិហំ។
កេ.	កោសេន្តេ នេវកោបេតិ កោសានំ ភគអាទិនំ	កោសេហោវ នកុជ្ឈតិ កោសសន្តំ នមាមិហំ។
ច.	ចុណត្ថំ អត្តនោ ចាបំ ចុញ្ញវន្តស្ស រាជស្ស	ចូរេត្តំ ទសចារមី ចុត្តភូតំ នមាមិហំ។
វិ.	វិបុរាគាទិភូតំវ វិត្ថំ កម្មំ ន កាវេត្វា	វិទ្ធឯយា បដិហញ្ញតិ វិយវំសំ នមាមិហំ។
ស.	សម្បន្នោ វរសិលេន សយម្ភញ្ញាណសម្បន្នោ	សមាធិ បវរោ ជិនោ សណ្ណាវាចំ នមាមិហំ។
ទ.	ទន្តោ សោ សកចិញ្ចានិ ទទន្តោ អមតំ ខេមំ	ទមិញ្ជាចិ សទេវកំ ទន្តិគ្រិយំ នមាមិហំ។
ម.	មហុស្សរាហេន សម្ភុទ្ធោ មហិតំ នរទេវេហិ	មហត្ថំ ញាណំ អាគមិ មនោសុទ្ធិំ នមាមិហំ។

សា.	សារំ ទេតិធសត្តានំ	សារេតិ អមតំ បទំ
	សារថិ វិយ សារេតិ	សារធម្មំ នមាមិហំ។
រ.	រម្មការិយសទ្ធម្មេ	រម្មាបេតិ សសារកំ
	រម្មេ ថានេ វសាបេន្តំ	រណហន្តំ នមាមិហំ។
ថិ.	ថិកោ សោ វរនិព្វានេ	ថិរេ ថានេ សសារកោ
	ថិវំ ថានំ បកាសេតិ	ថិតធម្មំ នមាមិហំ។
ស.	សទ្ធម្មំ ទេសយិព្វាន	សន្តំ និព្វានបាបកំ
	សមាហិតំ សសារកំ	សន្តចិត្តំ នមាមិហំ។
ញា.	ថានំ និព្វានសង្ខាតំ	ថាមេនាធិ គកោ មុនិ
	ថានេសគ្គសិវេរម្មេ	ថាបេន្តំ នមាមិហំ។
ទេ.	ទេត្តោ សោ សគ្គនិព្វានំ	ទេវមនុស្សបាណិនំ
	ទេន្តំ ធម្មវំ ទានំ	ទេវសេដ្ឋំ នមាមិហំ។
វ.	វន្តរាគំ វន្តទោសំ	វន្តមោហំ អនាសវំ
	វន្តិតំ ទេវប្រហេហិ	វំ ពុទ្ធិ នមាមិហំ។

ម.	មហាក វិរិយេនាថិ មនុស្សទេវព្រហ្មហិ	មហន្តំ បារមី អកា មហិតំ នមាមិហំ។
នុ.	នុនធម្មំ បកាសេន្តោ នុន ទុក្ខាធិបន្នានំ	នុទនក្ខាយ បាបកំ នុទាបិតំ នមាមិហំ។
ស្យា.	សាវកានំ នុសាសេតិ សារធម្មំ មនុស្សានំ	សារធម្មេ ច បាណិនំ សាសិតំ តំ នមាមិហំ។
នំ.	នន្ទន្តោ វរសទ្ធម្មេ នន្ទរូតេហិ ទេវេហិ	នន្ទាបេតិ មហាមុនិ នន្ទនិយំ នមាមិហំ។
ពុ.	ពុជ្ឈិញារិយសច្ចានិ ពុទ្ធភ្លាណេហិ សម្មន្តំ	ពុជ្ឈាបេតិ សទេវកំ ពុទ្ធសម្មា នមាមិហំ។
ទ្វេ.	ទ្វេវិតព្វំ មហាវិរោ ទ្វេវិញា បាណិនំ បាបំ	ទ្វេវន្តោ ផលអក្កនោ ទ្វេតកិលេសំ នមាមិហំ។
ភ.	ភយម អបន្តសក្កានំ ភវេ សព្វេ អតិក្កន្តោ	ភយំ ហាបេតិ នាយកោ ភយសន្តំ នមាមិហំ។

គ.	គធិតោ យេន សធម្មោ
គណ្ណនិយំ វរធម្មំ	គតញ្ញាលោន ចាណិនំ
គណ្ណាបេន្តំ នមាមិហំ។
វា.	វាថិ តំ វរំ ធម្មំ
វាសិតំ បវរេ ធម្មេ	វានមុខាយា ភិច្ឆនំ
វានហានំ នមាមិហំ។
តិ.	តិណ្ណោ សោ សព្វចាបេហិ
តិវេ និព្វានសំខាតេ	តិណ្ណោ សន្តា បតិដ្ឋិតោ
តិច្ឆញ្ញាណំ នមាមិហំ។

(ចប់ព្រះពុទ្ធគុណ ៥៦ តែត្រឹមប៉ុណ្ណោះ) ។

ស្វា.	ស្វាគតន តំ សិវំ រម្មំ
ស្វាហុនេយ្យំ បុញ្ញចេត្តំ	ស្វាហុនេយ្យំ ធម្មសន្តំ
ស្វាសភំថិ នមាមិហំ។
ច្វា.	ខាទន្តោ សោ សព្វគិជ្ឈំ
ខាយិតំ តិវិធំ លោកំ	ខាយិតំ មធ្មរំ ធម្មំ
ខាយិតន តំ នមាមិហំ។
តោ.	កោសេន្តោ សព្វសក្កានំ
កោសថិក្កំ សមិជ្ឈន្តំ	កោសេតិ ធម្មទេសនំ
កោសិតំ តំ នមាមិហំ។
ភ.	ភក្ករាគោ ភក្កទោសោ	ភក្កមោហោ អនុត្តរោ

	ភក្ខកិលេសោ សក្កានំ	ភគវន្តំ នមាមិហំ។
គ.	គក្ខត្តោ រម្មកេ សិវេ គក្ខត្តោ ប្រហូចវិយំ	គមាបិកោ សទេវកេ គក្ខត្តំ តំ នមាមិហំ។
វ.	វន្តរាគំ វន្តទោសំ វន្តពាលមិច្ឆាទិដ្ឋំ	វន្តមោហំ វន្តបាបំ វមន្តំ តំ នមាមិហំ។
កា.	កាវេតិ សព្វសក្កានំ កាវេតំ មោច្ចសំសារំ	កាវេសិ ឱរមំ តិវំ កាវេន្តំ តំ នមាមិហំ។
ធរ.	ធរមាទេបិ សម្ពុទ្ធោ ធរយេយ្យ អមតំ បទំ	ធរម្ពទេសំ និរន្តរំ ធរវេន្តំ តំ នមាមិហំ។
ម្លោ.	ម្លោហញ្ញ ច ទមកោ សក្កេ ម្លោហជិតោ ធម្មចារិ	ម្លោហជិតេ អការយិ ម្លោហជិតំ នមាមិហំ។
ស.	សព្វសក្កេ កមោនុទោ សព្វសក្កា ហិតំ ករោ	សព្វសោកេ វិនាសកោ សព្វសន្តំ នមាមិហំ។
ត្ថិ.	តិដ្ឋេ ធម្មេ អនុប្បត្តោ	តិដ្ឋិតំ នារាគាលុត្តោ

	ទិដ្ឋិ ទ្វាសដ្ឋិ ធិន្ទន្តោ	ទិដ្ឋសនតំ នមាមិហំ។
ដ្ឋិ.	បីតិសីលសមាចារេ	បីតិកេរសធុតង្កេ
	បីតិធម្មេ បតិដ្ឋិតំ	បីតធម្មំ នមាមិហំ។
កោ.	កោកានំ វាគបស្សិកោ	កោធំ មេ បដិហញ្ញតិ
	កោកានំ បូជីកោ លោកេ	កោកានំ តំ នមាមិហំ។
អ.	អន្តោ សេដ្ឋោ វរោ ធម្មេ	អន្តបុញ្ញោបិពុជ្ឈតិ
	អន្តធម្មំ សុនិបុណំ	អន្តកន តំ នមាមិហំ។
កា.	ការេន្តោ សោ សិវេ រដ្ឋេ	ការយេ ធម្មចារិយេ
	កាតព្វេ សុសិច្ឆាកាមេ	ការេន្តន តំ នមាមិហំ។
លិ.	លិក្ខោ យោ សព្វទុក្ខេសុ	លិខិតេ បិដកត្ថយេ
	លីម្បិតេបិ សុវណ្ណេន	លិខន្តំ តំ នមាមិហំ។
កោ.	កោ បុគ្គលោ សទិសោ មំ	កោ ធម្មំ អភិបូជយិ
	កោ វន្តតិ ធម្មរសំ	កោសល្យំ តំ នមាមិហំ។
ឯ.	ឯសតិ ពុទ្ធវចនំ	ឯសតិ ធម្មមន្តមំ

	ឯសតិ សន្តមោតូក្ខ	ឯសន្តំ តំ នមាមិហំ។
ប.	បក្កន្តោ ពោធិសម្ភារេ	បសដ្ឋោ សោ សទេវកេ
	បញ្ញាយ អសមោ ហោតិ	បសន្នោ តំ នមាមិហំ។
ស្សិ.	សិលេន សុគតិ យន្តិ	សិលេន ភោគសម្បទា
	សិលេន និព្វតិ យន្តិ	សិលធរំ នមាមិហំ។
កោ.	កោ យោ អន្តប្បញ្ញោ បុព្វេ	កោធជហេ អធិគន្ធិ
	កោ ធម្មត្ថ វិជានាតិ	កោធសន្តំ នមាមិហំ។
ឱ.	ឱនកោ សព្វកិលេសំ	ឱនកោ សព្វមលត្ថ
	ឱនកោ ទិដ្ឋិជាលត្ថ	ឱនកោ តំ នមាមិហំ។
ប.	បញ្ញាយ សេដ្ឋោ លោកស្សី	បញ្ញា អប្បដិបុគ្គលោ
	បញ្ញាយ អសមោ ហោតិ	បសន្នោ តំ នមាមិហំ។
ន.	នរាណហិតំ ទេវំ	នរាទេវេហិ បូជិតំ
	នរានំ កាមបង្កេហិ	នមាមិ សុគតំ ជិនំ ។
យិ.	យិជណកេ សព្វសក្កានំ	យិជណតំ ទេវព្រហ្មនេហិ

	យិជណិស្សតិ ចាណិនំ	យិជនតំ នមាមិហំ ។
កោ.	កោធំ ជហតិ ចាបកំ	កោធនំ ធននាស្សតិ
	កោធំ ជហេ សុខប្បុត្តិ	កោធនុទំ នមាមិហំ។
ប.	បញ្ចាភិញ្ញារតា បជា	បជហិតា ចាបកាយោ
	បប្បោតិ សោ តិវេបុល្លំ	បជោតន្តំ នមាមិហំ។
ច.	ចរិក្ខា ព្រហ្មចរិយំ	ចជន្តំ សុវិហព្វតិ
	ចជន្តំ សព្វទានេន	ចជន្តំ តំ នមាមិហំ។
ធុ.	ធុណោតិ កុសលកម្មំ	ធុណោតិ សព្វវិវិយំ
	ធុណោតិ សីលសមាធិ	ធុន្តវាយំ នមាមិហំ ។
វេ.	វេរោចានន ន ពន្ធន្តិ	វេរំ ពេសំ បសម្មតិ
	វេរាវេរិ និវារណិ	វេរសន្តំ នមាមិហំ។
ឌ.	ឌិយាយុកោ ពហុប្បញ្ញោ	ឌិយរត្តោ មហាសារោ
	ឌិយកោគេន បញ្ជេន	ឌិយរត្តំ នមាមិហំ។
ត.	តកោ ទុច្ឆោ បមុញ្ញត្តោ	តកោ មោចេតិ ចាណិនោ

	តពោ រាគាទិកិលេសា	តពោ មោហា នមាមិហំ។
ព្វា.	រោត្តោ ទេវសង្ខាយោតិ	រោគសេដ្ឋោ ច ចាកពោ
	រោគានិ បរិបុណ្ណានិ	រោគសន្តំ នមាមិហំ។
វ.	វិរតិ សព្វទុច្ចស្វា	វិរយា នាថិ ទុល្លភា
	វិរយា សុខសម្បន្នា	វិរយេន តំ នមាមិហំ។
ញ.	ញុតញ្ញាណេហិ សម្បន្តំ	ញុតយោគំ ច សម្បតិ
	ញុតញ្ញាណទស្សនព្វ	ញុតយោគំ នមាមិហំ។
ហិ.	ហិស្សន្តិ សព្វទោសានិ	ហិស្សន្តិ សព្វរាយានិ
	ហិស្សន្តិ មោហំ សត្តានិ	ហិស្សន្តំ តំ នមាមិហំ។
តិ.	តិណ្ណោ យោ វដ្តទុច្ចម្ហា	តិណ្ណំ លោកានមុត្តមោ
	តិស្សោ ភូមិ អតិក្កន្តោ	តិណ្ណឱយំ នមាមិហំ។
(ចប់ព្រះធម្មគុណទាំង៣៨ ត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ)		
សុ.	សុទ្ធសីលេន សម្បន្តោ	សុទ្ធចិញ្ចោ បិយោ សដ្ឋោ
	សុន្ទរោ សាសនំ ធរោ	សុន្ទរិបិ នមាមិហំ។

ប.	បដិសម្ពិទ្ធា ច កស្ស	បសដ្ឋោ សោ អនុត្តរោ
	បញ្ញាអនុត្តរោ លោកេ	បសដ្ឋំ ចិ នមាមិហំ។
ដ.	តិក្ខិបរាជិតោ សត្វា	តិក្ខាធិរាជសាសនេ
	ដិក្ខិយា ពុទ្ធវចនេ	តិក្ខុត្ថំ តំ នមាមិហំ។
ប.	បសដ្ឋោ ធម្មគម្ពីរោ	បញ្ញវន្តោ អលំកកោ
	បស្សន្តោ អត្ថធម្មព្វ	បសដ្ឋំចិ នមាមិហំ។
ន្មោ.	នោ ទេតិ កុសលំ កម្មំ	នោ ច ចាបំ អការយិ
	នោ ន តំ ពុជ្ឈិតំ ធម្មំ	នោ ទិស្សត្ថំ នមាមិហំ។
ភ.	ភគ្គរាគោ ភគ្គទោសោ	ភគ្គមោហោ ច ចាណិនំ
	ភគ្គកិលេសោ សក្កានំ	ភព្វនតំ នមាមិហំ។
គ.	គត្តន្តោ លោកិយំ ធម្មំ	គត្តន្តោ លោកុត្តវិចិ
	គត្ត ទេវ កិលេសេហិ	គមិតំ តំ នមាមិហំ។
វ.	វណ្ណេតិ កុសលំ កម្មំ	វណ្ណេតិ សីលសម្បត្តិ
	វណ្ណេតិ សីលរថិតំ	វណ្ណវត្ថំ នមាមិហំ។

កោ.	កោសេន្តោ មទេវមនុស្សេ	កោសេន្តោ ធម្មំ ទេសយិ
	កោសេតិ ទុដ្ឋចិញ្ចានិ	កោសេន្តំ តំ នមាមិហំ។
សា.	សាសនំ សុបដិវ្ពន្តំ	សាសនំ តំ សិវំ រម្មំ
	សាសនំ អនុសសេយ្យំ	សាសនំ តំ នមាមិហំ។
វ.	វន្តរាគំ វន្តទោសំ	វន្តមោហំ ទិដ្ឋិវ្ពន្តំ
	វន្តន្តំ សព្វចាចានិ	វន្តកិលេសំ នមាមិហំ។
ក.	ករោន្តំ សីលសមាធិ	ករោន្តំ ផលមុត្តមំ
	ករោន្តំ កម្មដ្ឋានានិ	ករោន្តំ តំ នមាមិហំ។
សំ.	សំសារេ សំសារន្តោ សោ	សំសារេ សេវិមព្យិ សោ
	សំសារទុច្ឆកោ មោចេ	សំសដ្ឋំចិ នមាមិហំ។
យោ.	យោរទុច្ឆច្ចយំ កក្ខា	យោសាចេតិ សុរនរ
	យោសយិក្ខា តិចិដកំ	យោរន្តំ តំ នមាមិហំ។

(ចប់ព្រះសង្ឃគុណ ១៤ តែត្រឹមប៉ុណ្ណោះ)

ជ័យឧត្តោសនស័ព្ទ

បន្ទាប់មក ព្រះសង្ឃអ្នកដឹកនាំវិធីពុទ្ធាភិសេក គប្បីបន្ត
ពាក្យឱ្យញាតិញោមថាតាមដូច្នោះ ៖

**ជយោ ហិ ពុទ្ធស្ស សិរិមតោ អយំ
មារស្ស ច បាចិមតោ បរាជយោ
ព្រះពុទ្ធដ៏មានសិរិ ទ្រង់ឈ្នះមារហើយ
មារមានចិត្តបាបចាញ់ព្រះអង្គហើយ ។**

គាថាខ្ញុំដកស្រង់ចេញពីគម្ពីរ អង្គកថា អបទាន ឈ្មោះ
វិសុទ្ធជនវិលាសិនី ត្រង់អវិទូវេនិទានកថា (១/ ៩៥) និងគម្ពីរ
អង្គកថាជាតក ឯកនិបាតត្រង់អវិទូវេនិទានកថា (១/១១១)
និងគម្ពីរបឋមសម្ពោធិ ត្រង់អភិសម្ពោធិបរិវត្ត ទំព័រ ១០៣ ។

ពាក្យជ័យឧត្តោសនស័ព្ទនេះ គួរសូត្រដង ព្រោះក្នុងកាល
នោះ អ្នកពោលជ័យឧត្តោសនស័ព្ទនេះ មាន៤ក្រុម គឺ ពួកនាគ
ក្រុមទី ១, ពួកគ្រុឌ ក្រុមទី ២, ពួកទេវតា ក្រុមទី ៣, ពួកព្រហ្ម

ក្រុមទី៤, ដូច្នោះគួរយើង ពោលជយឧត្តោសនសីព្វនេះ ឱ្យបាន៤
ដងដែរ ។

សព្វពុទ្ធានាវិជហិតឧទាន

បន្ទាប់មក ព្រះសង្ឃចាប់ស្វាធាយឧទានតាថានេះ ដែល
ព្រះពុទ្ធត្រប់ព្រះអង្គ ទ្រង់មិនលះបង់ ដូច្នោះ ៖

អនេកជាតិសំសារំ	សន្ធាវិសុំ អនិព្វិសំ
គហការំ គវេសន្តោ	ឧច្ឆា ជាតិ បុនប្បុនំ ។
គហការាភ ទិដ្ឋោសិ	បុន គេហំ ន កហសិ
សព្វា តេ ផាសុកា ភត្តា	គហក្ខមំ វិសង្កតំ
វិសង្ការគតំ ចិក្កំ	កណ្ណានំ ខយមជ្ឈកា^(១) ។

បន្ទាប់មកទៀត ព្រះសង្ឃតប្បិសូត្រ បដិច្ចសមុប្បាទ
អនុលោម បដិលោម ដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរ ខុទ្ទកនិកាយ ឧទាន
ពោធិវគ្គ ត្រង់បឋមពោធិសូត្រ ទុតិយពោធិសូត្រ តតិយពោធិ-
សូត្រ(៥២/១១៣-១១៧) និងមានក្នុងគម្ពីរវិនយបិដក មហាវគ្គ

(១) ខុ.ធ. ៥២/៥៤.ធម្មបទដ្ឋកថា ៥/១៧៩ អដ្ឋកថា ជាតក ធា. ១/១១៣ អដ្ឋ.អបទាន ១/៩៧

អដ្ឋ.ពុទ្ធវិស្ស ១/៤១៨ បឋមសម្តោធិ ១/១០៥. ១/២០៣ សមន្ត. ១/២៧

(៦/១) ដូចតទៅ ៖

១/ បដិច្ចសមុប្បាទានុលោម

អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារ, សង្ខារប្បច្ចយា វិញ្ញាណំ,
 វិញ្ញាណប្បច្ចយា នាមរូបំ, នាមរូបប្បច្ចយា សឡាយកនំ,
 សឡាយកនប្បច្ចយា ជស្សោ, ជស្សប្បច្ចយា វេទនា,
 វេទនាបច្ចយា កណ្ណា, កណ្ណាបច្ចយា ឧបាទានំ, ឧបាទាន-
 ប្បច្ចយា ភវេ, ភវប្បច្ចយា ជាតិ, ជាតិប្បច្ចយា ជរាមរណំ,
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សចាយាសា សម្មវត្តិ ឯវមេកស្ស
 កេវលស្ស ទុក្ខត្រស្ស សមុទយោ ហោតិ ។

យទា ហវេ ចាតុភវត្តិ ធម្មា
 អាតាបិនោ ឈាយកោ ព្រាហ្មណស្ស
 ឥថស្ស កង្ខា វបយត្តិ សព្វា
 យកោ បជានាតិ សហេតុធម្មំ ។

២/ បដិច្ចសមុប្បាទបដិលោម

អវិជ្ជានិរោធិ សង្ខារនិរោធិ, សង្ខារនិរោធិ
 វិញ្ញាណនិរោធិ, វិញ្ញាណនិរោធិ នាមរូបនិរោធិ,
 នាមរូបនិរោធិ សឡាយកននិរោធិ, សឡាយកននិរោធិ
 ផស្សនិរោធិ, ផស្សនិរោធិ វេទនានិរោធិ, វេទនា-
 និរោធិ តណ្ហានិរោធិ, តណ្ហានិរោធិ ឧបាទាននិរោធិ,
 ឧបាទាននិរោធិ ភវនិរោធិ, ភវនិរោធិ ជាតិនិរោធិ,
 ជាតិនិរោធិ ជរាមរណំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សបាយាសា
 និរុជ្ឈន្តិ, ឯវមេតស្ស កេវលស្ស ទុក្ខច្ចន្ធស្ស និរោធិ
 ហោតិ ។

យទា ហវេ ចាតុភវន្តិ ធម្មា
 អាតាបិនោ ឈាយកោ ព្រាហ្មណស្ស
 អថស្ស កង្ខា វបយន្តិ សព្វា
 យកោ ខយំ បច្ចយានំ អវេទិ ។

៣/បដិច្ចសមុប្បាទានុលោមបដិលោម

អវិជ្ជាបច្ចុយា សង្ខារ, សង្ខារបច្ចុយា វិញ្ញាណំ,
 វិញ្ញាណបច្ចុយា នាមរូបំ, នាមរូបបច្ចុយា សឡាយតនំ,
 សឡាយតនបច្ចុយា ផស្សៈ, ផស្សៈបច្ចុយា វេទនា,
 វេទនាបច្ចុយា តណ្ហា, តណ្ហាបច្ចុយា ឧបាទានំ, ឧបាទាន-
 បច្ចុយា ភវេ, ភវបច្ចុយា ជាតិ, ជាតិបច្ចុយា ជរាមរណំ,
 សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សបាយាសា សម្មវត្តិ ឯវមេតស្ស
 កេវលស្ស ទុក្ខច្ចន្ធស្ស សមុទយោ ហោតិ ។

អវិជ្ជាយ ត្រេវ អសេសវិវាគនិរោធិ សង្ខារនិរោធិ,
 សង្ខារនិរោធិ វិញ្ញាណនិរោធិ, វិញ្ញាណនិរោធិ នាមរូប-
 និរោធិ, នាមរូបនិរោធិ សឡាយតននិរោធិ, សឡាយ-
 តននិរោធិ ផស្សៈនិរោធិ, ផស្សៈនិរោធិ វេទនានិរោធិ,
 វេទនានិរោធិ តណ្ហានិរោធិ, តណ្ហានិរោធិ
 ឧបាទាននិរោធិ, ឧបាទាននិរោធិ ភវនិរោធិ,

ភវនិរោធា ជាតិនិរោធា, ជាតិនិរោធា ជរាមរណំ,
សោកបរិទេវទុច្ចទោមនស្សបាយាសា និរុជ្ឈន្តិ, ធរមេតស្ស
កេវលស្ស ទុច្ចត្តន្ធស្ស និរោធា ហោតិ ។

យទា ហវេ បាតុភវន្តិ ធម្មា

អាតាបិនោ ឈាយតោ ព្រាហ្មណស្ស

វិច្ឆបយំ តិដ្ឋតិ មារសេនំ

សុរិយោវ ឱភាសយមន្តលិច្ចំ ។

ហេតុប្បច្ចយោ អារម្មណប្បច្ចយោ អធិបតីប្បច្ចយោ

អនន្តរប្បច្ចយោ សមនន្តរប្បច្ចយោ សហជាតប្បច្ចយោ

អញ្ញមញ្ញប្បច្ចយោ និស្សយប្បច្ចយោ ឧបនិស្សយប្បច្ចយោ

ចុរេជាតប្បច្ចយោ បច្ឆាជាតប្បច្ចយោ អាសេវនប្បច្ចយោ

កម្មប្បច្ចយោ វិបាកប្បច្ចយោ អាហារប្បច្ចយោ ឥន្រ្ទិយប្ប-

ច្ចយោ ឈានប្បច្ចយោ មន្តប្បច្ចយោ សម្បយុត្តប្បច្ចយោ

វិប្បយុត្តប្បច្ចយោ អត្ថិប្បច្ចយោ នត្ថិប្បច្ចយោ វិគតប្បច្ចយោ

អវិគតប្បច្ចយោ^(១) ។

យំកិញ្ចិ វិក្កំ ឥធ វា ហុរំ វា សន្តេសុ វា យំ រកនំ បណីតំ
ន នោ សមំ អភិ តថាគពេន ឥទម្បិ ពុទ្ធេ រកនំ បណីតំ
ឯពេន សច្ចេន សុវត្ថិ ហោតុ^(២) ។

យំកិញ្ចិ វិក្កំ ឥធ វា ហុរំ វា សន្តេសុ វា យំ រកនំ បណីតំ
ន នោ សមំ អភិ តថាគពេន ឥទម្បិ ធម្មេ រកនំ បណីតំ
ឯពេន សច្ចេន សុវត្ថិ ហោតុ ។

យំកិញ្ចិ វិក្កំ ឥធ វា ហុរំ វា សន្តេសុ វា យំ រកនំ បណីតំ
ន នោ សមំ អភិ តថាគពេន ឥទម្បិ សង្ខេ រកនំ បណីតំ
ឯពេន សច្ចេន សុវត្ថិ ហោតុ ។

កាលបើព្រះសង្ឃស្វាធារាបដិច្ចសមុប្បានយ៉ាងនេះហើយ
គួរស្វាធារាប ពុទ្ធជ័យមង្គលតាថា (ពាហុំ) ដែលជាតាថាពោល
ដល់ជ័យជំនះរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដង ហើយអាងសច្ចវាចា
នោះ មកគ្រប់គ្រងរក្សាឱ្យមានសិរស្ថស្ថិ ជ័យជំនះដែលព្រះអង្គ

(១) អភិធម្មបិដក ៩៤/១ (២) ខុ.ធ ៥២៧

ទ្រង់ឈ្នះនោះគឺ ឈ្នះមារ ឈ្នះអាឡវ័កយក្ស ឈ្នះដីវនាឡាតិរិ
 ឈ្នះចោរអង្គុលិមាល ឈ្នះនាងចិញ្ចាមាលាវិកា ឈ្នះសច្ចកនិគ្រន្ត
 ឈ្នះនន្ទោបន្ទនាគរាជ និងឈ្នះពកាព្រហ្ម ។ គាថានេះ មិនមាន
 ប្រាកដក្នុងបិដក អដ្ឋកថា ដីកាទេ តែអ្នកវិជ្ជាការខ្លះ សន្និដ្ឋានថា
 អ្នកប្រព័ន្ធគាថានេះ គឺ ព្រះមហាពុទ្ធសិរត្ថេរៈ អ្នករចនាគម្ពីរដីកា
 ពាហុ ក្នុងសម័យសម្តេចព្រះបរមត្រៃលោកនាថ និងប្រពន្ធក្នុង
 រវាង ព.ស.២០០៦ គាថានិយមសូត្របច្ចុប្បន្ន ៩ គាថា តែខ្ញុំរៀប
 រៀងតែ ៨ គាថា ព្រោះគាថាទី ៩ នេះ ទើបតែងឡើងបន្ថែមខាង
 ក្រោយ ដោយមិនមានប្រាកដក្នុងដីកាពាហុ ។ ខ្ញុំសរសេរគាថានេះ
 ដើម្បីឱ្យព្រះសង្ឃសូត្រក្នុងពិធីពុទ្ធាភិសេកនេះដែរ ព្រោះបោរា-
 ណាចារ្យទាំងឡាយ មិនបានលះបង់ចោល គួរខានមិនបាន ។
 ម្យ៉ាងទៀត គាថានេះ ជាសច្ចវាចាពោលអំពីជ័យជំនះព្រះអង្គ
 ដើម្បីបានសិរិសួស្តី ជ័យមង្គល ដូចពាក្យថា គន្លេងសា ភវតុ

តេ ជ័យមង្គលានិ វិជ័យមង្គល ចូរមានដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយ
តេជជយា ព្រះឈ្មោះមារ គ្រានោះហោង ជាដើម ។

ពុទ្ធជ័យមង្គលគាថា

- ១. ពាហុំ សហស្សមភិនិម្មិតសាវុធកុំ
គ្រីមេខលំ ឧទិតយោរសសេនមារិ
ទានាទិធម្មវិធិនា ជិតវា មុនិទ្ទោ
កន្តេជសា ភវតុ ពេ^(១) ជយមង្គលានិ ។
- ២. មារាភិរេកមភិយុជ្ឈិតសព្វរក្ខី
យោរម្យនាឡវកមក្ខមថទ្ធយក្ខំ
ខន្តី សុខន្តវិធិនា ជិតវា មុនិទ្ទោ
កន្តេជសា ភវតុ ពេ ជយមង្គលានិ ។
- ៣. នាឡាគីរី គជវំ អតិមព្ពរក្ខតំ
ទាវគ្គិចក្ខមសុនីវ សុទារណកុំ
មេព្ពម្ពុសេកវិធិនា ជិតវា មុនិទ្ទោ

(១) គ្រប់គាថាទាំង៨ បើសូត្រដើម្បីខ្លួនឯង ត្រូវផ្ទាល់ ពេ ជា មេ ទាំងអស់ ។

- តន្តេជសា ភវតុ ពេ ជយមង្គលានិ ។
៤. ឧត្តិក្កខត្តមតិហត្ថសុទារណន្តំ
 ធាវំ តិយោជនបថង្គលិមាលវន្តំ
 ឥទ្ធិភិសង្ខតមនោ ជិតវា មុនិន្ទោ
 តន្តេជសា ភវតុ ពេ ជយមង្គលានិ ។
៥. កក្កាន កដ្ឋមុទំ ឥវ គប្បិនិយា
 ចិត្តាយ ខុដ្ឋវចនំ ជនកាយមជ្ឈេ
 សន្តេន សោមវិជិនា ជិតវា មុនិន្ទោ
 តន្តេជសា ភវតុ ពេ ជយមង្គលានិ ។
៦. សច្ចំ វិហាយ មតិសច្ចកវាទកេតុំ
 វាទាភិរោបិតមនំ អតិអន្ធក្ខតំ
 បញ្ញាបទីបជលិតោ ជិតវា មុនិន្ទោ
 តន្តេជសា ភវតុ ពេ ជយមង្គលានិ ។
៧. នន្ទោបន្តកុជគំ វិពុធំ មហិទ្ធិ

បុព្ពេន ថេរកុជគេន ទមាបយន្តោ
ឥន្ទ្របទេសវិធិនា ជិតវា មុនិទ្ធោ
តន្តេជសា ភវតុ តេ ជយមង្គលានិ ។

៨. ទុក្ខាហទិដ្ឋកុជគេន សុខដ្ឋហត្ថំ
ព្រហ្មំ វិសុទ្ធិជុតិមិទ្ធិពកាភិធានំ
ញាណាគពេន វិធិនា ជិតវា មុនិទ្ធោ
តន្តេជសា ភវតុ តេ ជយមង្គលានិ ។

(ចប់)

ការវិនិច្ឆ័យបញ្ជូរ

កាថាជនបញ្ជូរ គឺ ក្រោះកែវរបស់ព្រះជិនស្រី កាថាជន-
 បញ្ជូរនេះពោលអារាធនាព្រះពុទ្ធ ព្រះសាវ័ក និងព្រះបរិត្តឱ្យមក
 ទ្រទ្រង់នៅក្នុងកាយ ដើម្បីគ្រប់គ្រងឱ្យមានសិរិសួស្តី ដូចក្រោះ
 កែវការពារភ័យ អ្នកតែងកាថានេះ មានប្រាកដក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ
 ភូមាគឺរឿងព្រះពុទ្ធនវមវិនិច្ឆ័យ ក្នុងវិនយសមូហវិនិច្ឆ័យ (២
 /៥០៥-៩ អក្សរភូមា) ពោលថា តែងត្រង់ក្រុងឆៀងហៃ^(១) ក្នុង
 រជ្ជសម័យព្រះបាទអនោរធាអ្នកគ្រប់គ្រងនគរឆៀងហៃ រជ្ជកាល
 ទី២០រវាង ព.ស.២១២១-២១៥០ ព្រោះក្នុងសម័យនោះ អ្នក
 ក្រុងឆៀងហៃ និយមបូជាផ្កាយនព្វគ្រោះ ព្រះបាទអនោរធា
 ទើបប្រឹក្សាជាមួយព្រះថេរៈ ក្នុងយុគនោះ ហើយបញ្ជាឱ្យអ្នកក្រុង
 ឆៀងហៃ សូត្រកាថាជនបញ្ជូរនិងកាថាដទៃៗ ជំនួសការបូជា
 ផ្កាយនព្វគ្រោះ ដែលមិនមែនជាពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះ-
 ពុទ្ធសាសនា ។ ខ្ញុំឃើញការបូជាពុទ្ធាភិសេកក្នុងប្រទេសខ្មែរយើង

(១) ក្រុងឆៀងហៃ គឺមុនជាប្រទេសផៀងមួយ ដែលជាប្រទេសជនជាតិឡានណា ដូចព្រះសិរិ
 មង្គលាចារ្យរចនាមង្គលត្ថទីនិស្សិតនៅក្នុងក្រុងឆៀងហៃ ជាជាតិឡានណា . ខាងក្រោយមកថៃ
 វាយដណ្តើមយកធ្វើជាប្រទេសរបស់ខ្លួនរហូតដល់សព្វថ្ងៃ ។

នេះ លាយឡំទៅដោយសាសនាព្រាហ្មណ៍ និងធ្វើពិធីបូជាផ្កាយ
នព្វគ្រោះ(ដែលខ្មែរយើងនិយមហៅថាលើករាសី គឺ រាប់ឆ្នាំជូត...
ខែមិគសិរ... ថ្ងៃអាទិត្យ... ដែលនិមន្តភិក្ខុឱ្យសូត្រទៅតាមខែឆ្នាំ
ឬហៅម្យ៉ាងទៀតថា យោងពគ្រោះ ដែលក្លាយពីពាក្យថា យោង
នព្វគ្រោះនោះ) ខ្ញុំស្រាវជ្រាវរកគាថា ដែលព្រះថេរៈ ស្ងាត់ជំនាញ
ក្នុងគម្ពីរដីកា មិនបានលះបង់ចោល តែងយកមកប្រើជំនួសពិធី
នព្វគ្រោះនោះ តើគាថាអ្វី ? ក៏រកឃើញ គាថាជិនបញ្ជូរនេះ ដែល
ព្រះថេរៈស្ងាត់ជំនាញក្នុងគម្ពីរទាំងឡាយ តែងយកមកសូត្រ ក្នុង
ពិធីទាំងឡាយ មានពុទ្ធាភិសេកជាដើម ។ ដូច្នេះ គាថាជិនបញ្ជូរ
នេះ យើងអាចយកមកសូត្រជំនួសការបូជាផ្កាយនព្វគ្រោះ ជំនួស
ពិធីផ្សេងៗ ដែលមិនត្រូវតាមព្រះពុទ្ធសាសនា គឺ យើងត្រូវលះ
បង់ចោលនូវអ្វីៗដែលមិនត្រឹមត្រូវ ហើយកាន់យកអ្វីៗ ដែលត្រឹម
ត្រូវវិញ ។

គាថាជិនបញ្ជូរ

១. ជយាសនាគតា ពុទ្ធា	ជេត្វា មារំ សវាហិនំ
ចកុសច្ចាមករសំ	យេ បិរិសុ នរាសភា ។
២. កណ្ណង្គរាទយោ ពុទ្ធា	អដ្ឋវិសតិ នាយកា
សព្វេ បតិដ្ឋិតា មយ្ហំ	មត្តកេ កេ មុនិស្សរា ។
៣. សិសេ បតិដ្ឋិតោ នោសិ	ពុទ្ធា ធម្មោ ត្វិលោចនេ
សង្ខោ បតិដ្ឋិតោ មយ្ហំ	ឧវេ សព្វគុណាករោ។
៤. ហទយេ មេ អនុរុទ្ធា	សារិបុព្ពោ ច ទត្វិណោ
កោណ្ណញ្ញោ បច្ឆា ភាគស្មី	មោគ្គល្យានោ ច វាមកេ ។
៥. ទត្វិណោ សវនេ មញ្ជំ	អាសុំ អាណន្តរាហុលា
កស្សបោ ច មហានាមោ	ឧរោសុំ វាមសោតកេ។
៦. កេសត្តេ បិដ្ឋិភាគស្មី	សុរិយោវ បរាង្គរោ
និសិន្ទោ សិរិសម្បន្ទោ	សោភិតោ មុនិបុង្គរោ។
៧. កុមារកស្សបោ នាម	មហេសិ ចិត្រវាចកោ

	សោ មយ្ហំ វទនេ និច្ចំ	បតិជ្ជាសិ គុណាករោ ។
៨.	បុណ្ណោ អង្គុលិមាលោ ច	ឧបាលិ នន្ទសិវលី
	ឥមេ បញ្ច មហាថេរា	នលាដេ តិលកា វិយ ។
៩.	តេហិ សេសា មហាថេរា	ជិតវន្តោ ជិនោរសា
	ជលន្តា សីលតេជេន	អង្គមង្គេសុ សណ្ឌិតា ។
១០.	រតនំ បុរតោ អាសិ	ទិច្ឆិណោ មេត្តសុត្តកំ
	ធនន្តំ បច្ឆតោ អាសិ	វាមេ អង្គុលិមាលកំ ។
១១.	ខន្ធមោរបរិក្កត្តា	អាដានាដិយសុត្តកំ
	អាភាសេ ធននំ អាសិ	សេសា ចាការលង្កតា។
១២.	ជិនានំ ពលសំយុត្តេ	ធម្មចាការលង្កតេ
	វសតោ មេ អភិច្ឆេន	សម្មាសម្ពុទ្ធបញ្ចវេ ។
១៣.	វាតបិក្កាទិសញ្ញាតា	ពាហិរជ្ឈត្តបទ្ធវា
	អសេសា វិនាសំ យន្ត	អនន្តគុណតេជសា ។
១៤.	ជិនបញ្ជូរមជ្ឈម្ហិ	វិហារន្តំ មហិតលេ

សទា ចាលេន្ត មំ សទេ តេ មហាបុរិសាសភា ។

១៥. ឥច្ឆេវច្ឆន្តកតោ សុរច្ឆោ

ជិនានុភារវេន ជិតុបទ្ធកោ

ធម្មានុភារវេន ជិតារិសង្កោ

សង្កានុភារវេន ជិតន្តរាយោ

សទ្ធម្មានុភារវចាលិតោ ចរាមិ ជិនបញ្ចវេ ។

ពុទ្ធនិទ្ទេស

ពុទ្ធា មេ នាថោ ធម្មោ មេ នាថោ សង្កោ មេ
នាថោ ។ ពុទ្ធា ឧប្បន្នោ ធម្មោ ឧប្បន្នោ សង្កោ
ឧប្បន្នោតិ និព្វានប្បច្ចយោ ហោតុ និច្ចំ មេ អាណាគតេ ។

ពុទ្ធា ច មជ្ឈិមេ សេដ្ឋោ សារីបុត្តោ ច ទត្តិណោ
បត្តិមេបិ ច អាណន្នោ ឧត្តវេ មោគ្គល្យានោ ច
កោណ្ឌញ្ញោ បុព្វភាគេ ច ពាយព្យេ ច គវម្មតិ
ឧបាលិ ហរតី ថានេ អាគនេយ្យេ ច កស្សបោ

រាហុលោ ចេវ វៀសានេ	សព្វេ កេ ពុទ្ធមង្គលា
យោ ញត្វា បូជិតោ លោកេ	និទុញោ និរុបទ្ធកោ
មហាកេដោ សទា ហោតុ	សព្វសោតិ ភវន្ត មេ ។

អកយបរិក្ខ^(១)

១. យន្តន្តិមិត្តំ អវមង្គលព្យ

យោ ចាមនាចោ សកុណស្ស សឡោ
 ចាបគ្គហោ ទុស្សបិណំ អកន្តំ
 ពុទ្ធានុភាវេន វិនាសមេន្ត ។

២. យន្តន្តិមិត្តំ អវមង្គលព្យ

យោ ចាមនាចោ សកុណស្ស សឡោ
 ចាបគ្គហោ ទុស្សបិណំ អកន្តំ
 ធម្មានុភាវេន វិនាសមេន្ត ។

៣. យន្តន្តិមិត្តំ អវមង្គលព្យ

(១) អកយបរិក្ខ គឺ ព្រះបរិក្ខដែលមិនមានភ័យ ជាព្រះបរិក្ខដែលបោរណាមារ្យប្រព័ន្ធច្បើង ដោយ
 អាមតុណ្ណព្រះរតនត្រ័យមកគ្រប់គ្រងរក្សាឱ្យមានសិរិសួស្តី. អ្នកប្រាជ្ញសន្និដ្ឋានថា រចនា ក្នុងសម័យ
 ជាមួយគោតិយបញ្ចវ ព្រោះភាពនេះ ពោលអាមសច្ចវាចា មកគ្រប់គ្រងរក្សាឱ្យមានសិរិសួស្តី
 និងផ្លាស់ផ្លូវពីពិចិត្តជាផ្កាយទ្វេគ្រោះនោះឯង ។

យោ ចាមនាពោ សកុណស្ស សឡោ

ចាបន្តហោ ទុស្សបិទំ អកត្តំ

សង្ខានុភាវេន វិនាសមេនុ ។

ជយបរិត្ត^(១)

- ១. មហាការុណិកោ នាថោ ហិកាយ សព្វចាណិទំ
 បូរេត្វា ចារមី សព្វា បញ្ឆោ សម្ពោធិមុត្តមំ
 ឯពេនសច្ចវជ្ជេន សោត្តិ មេ^(២) ហោតុ សព្វទា។
- ២. ជយន្តោ ពោធិយា មូលេ សក្យានំ នន្ទិវឌ្ឍនោ
 ឯវមេវ ជយោ ហោតុ ជយាមិ^(៣) ជយមង្គលេ
- ៣. អបរាជិតបល្លង្កេ សីសេ បបរិចោត្វវេ^(៤)
 អភិសេកេ សព្វពុទ្ធានំ អន្តប្បញ្ញោ បមោទតិ។
- ៤. សុនច្ចត្តំ សុមង្គលំ សុប្បភាតំ សុហុដ្ឋិតំ

(១) ជយបរិត្ត គឺ ព្រះបរិត្តពោលដោយជ័យជំនះរបស់ព្រះពុទ្ធ ហើយរោងសច្ចវាចានោះ មករក្សាគ្រប់ គ្រងឱ្យមានសិរីសួស្តី ភាថាទី១-៣ សំដែងជ័យជំនះរបស់ព្រះពុទ្ធ ជាភាថាដែលគោរពណាចារ្យប្រព័ន្ធផ្ទើង ភាថាទី៤-៦ ជាព្រះពុទ្ធវចនៈនាំមកពីអង្គការនិកាយ តិកមិបាត បុព្វណ្ណសូត្រ (៤១/៤៧៦) ។
 (២) សូត្រដើម្បីអ្នកដទៃថា ហោតុ តេ ជយមង្គលំ ។ (៣) សូត្រដើម្បីអ្នកដទៃផ្តាស់បាលីថា ឯវ ត្វំ វិជយោ ហោហិ ជយស្ស ជយមង្គលេ ដូច្នេះវិញ ។ (៤) ច្បាប់ខ្លះថា បុប្ផិបុក្ខលេ ។

សុខណោ សុមុហុក្កោ ច សុយិដ្ឋំ ព្រហ្មចារិសុ ។
 ៥. បទច្ចិណំ កាយកម្មំ វាចាកម្មំ បទច្ចិណំ
 បទច្ចិណំ មនោកម្មំ បណិធី តេ បទច្ចិណា
 បទច្ចិណានិ កក្ខាន លភន្តុត្ថេ បទច្ចិណោ ។
 ៦. តេ អក្កលទ្ធា សុខិតា វិរុឡា ពុទ្ធសាសនេ
 អរោគា សុខិតា ហោថ សហ សព្វេហិ ញាតិភិ។

សព្វមង្គលគាថា^(១)

១. ភវតុ សព្វមង្គលំ រច្ចន្ត សព្វទេវតា
 សព្វពុទ្ធានុភាវេន សទា សោត្តិ ភវន្ត មេ^(២) ។
 ២. ភវតុ សព្វមង្គលំ រច្ចន្ត សព្វទេវតា
 សព្វធម្មានុភាវេន សទា សោត្តិ ភវន្ត មេ។

(១) សព្វមង្គលគាថា គឺគាថាដែលពោលដល់មង្គលទាំងអស់ គាថានេះ អាណន្តគុណព្រះពុទ្ធ ព្រះធម៌ ព្រះសង្ឃ និងទេវតាទាំងឡាយ មកគ្រប់គ្រងរក្សាឱ្យមានសិរីសួស្តី ជាគាថាដែលបោរណាចារ្យប្រព័ន្ធផ្សេង ខាងក្រោយ ព្រោះមិនមានប្រាកដក្នុងព្រះសូត្រ ខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា គាថានេះបានទទួលការប្រព័ន្ធផ្សេងជាង៨០០ ឆ្នាំហើយ ព្រោះមានអាងក្នុងគម្ពីរសុទ្ធិតិ សុត្តន្តបិដក ទំព័រ ១២៨ សូត្រទី ៥០៨ ដែលរចនាដោយ ព្រះចេវៈ នាមថា អត្តវង្សា ក្នុងមរម្មប្រទេស គឺ ប្រទេសភូមា ព.ស.១៧០០ ។

(២) សូត្រឱ្យអ្នកដទៃថា សទា សោត្តិ ភវន្ត តេ។

ពុទ្ធសាសនា) ដោយឧបាយដ៏វិសេស ។

៣. សាសនស្ស ច លោកស្ស វុឌ្ឍិ ភវតុ សព្វទា

សាសនឃ្មិ ច លោកញ ទេវា រច្ចន្ត សព្វទា ។

សូមឱ្យសេចក្តីចំរើនកើតមានដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាផង ដល់សត្វលោកផង ឱ្យបានសព្វៗកាលទៅ សូមទេវតាទាំងឡាយអភិបាលរក្សានូវព្រះពុទ្ធសាសនាផង នូវសត្វលោកផង ឱ្យបានសព្វៗ កាលតរៀងទៅ ។

៤. សទ្ធិ ហោន្ត សុទិ សព្វេ បរិវារេហិ អត្តនោ

អនិយា សុមនា ហោន្ត សហ សព្វេហិ ញាតិភិ។

សព្វសត្វទាំងអស់ព្រមទាំងបរិវារទាំងឡាយរបស់ខ្លួន សូមឱ្យមានសេចក្តីសុខស្រួល សូមឱ្យជាអ្នកឥតមានទុក្ខភ័យ ជាអ្នកមានចិត្តល្អ ព្រមទាំងជនជាញាតិសន្តានទាំងអស់គ្នា ។

**៥. រាជពោ វា ចោរពោ វា មនុស្សពោ វា អមនុស្សពោ
វា អគ្គិពោ វា ឧទកពោ វា បិសាចពោ វា ខាណ្យកពោ វា**

កណ្តកពោ វា នក្ខត្តពោ វា ជនបទរោគពោ វា អសទ្ធម្មពោ
 វា អសទ្ធិដ្ឋិពោ វា អសប្បវិសពោ វា ចណ្ណហត្ថិអស្សមិគ.
 គោណាកុក្ករអហិវិទ្ធិមណិសប្បទិបិអក្ខតរក្ខស្វករមហិសយក្ខ
 រក្ខសាទិហិ នានារាយពោ វា នានារោគពោ វា នានាឧប.
 ទ្ធវពោ វា អារក្ខំ គណ្ណន្ត ។

សូមសព្វសត្វចូរទទួលនូវការរក្សា គឺប្រាសចាកនូវអន្តរាយ
 ទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីព្រះរាជា ចោរ មនុស្ស អមនុស្ស ភ្លើង
 ទឹក បិសាច ដង្កត់ឈើ បន្ទា នក្ខត្តបូក្ស រោគរាតត្បាត សេចក្តី
 ប្រព្រឹត្តិរបស់មនុស្សចោកទាប សេចក្តីឃើញខុសនិងកើតអំពីភ័យ
 ផ្សេងៗ មានមនុស្សអាក្រក់ ដីរ សេះ ម្រិត គោ ឆ្កែ ពស់ ខ្នុយ
 ពស់សាហាវ ខ្លាដំបង ខ្លាឃុំ ខ្លាខិន ជ្រូក ក្របី យក្ខ អារក្សជា
 ដើមនិងកើតអំពីរោគផ្សេងៗ អំពីឧបទ្រពផ្សេងៗសព្វៗកាលចុះ ។

ពិធីពុទ្ធាភិសេក ចប់ដោយបរិបូណ៌

ធាតុចេតិយនមស្សការគាថា

១.មហាគោតមសមុទ្រោ	កុសិនារាយ និព្វតោ
ធាតុវិញ្ញាណំ កថា	ពេសុ ពេសុ វិសេសតោ
ខ្ញុំសូមបង្គំ ប្រណម្យអភិវាទ	សារិកធាតុ ព្រះមហាគោតម
ដែលទ្រង់និព្វាន ក្រោមសាលព្រឹក្សធំ	ជិតបុរិវម្យ ក្រុងកុសិនារា ។
កិរិយាផ្សាយនូវ ព្រះធាតុនានា	ផ្សេងៗ ពីគ្នា ក្នុងទីទាំងឡាយ
ខ្ញុំសូមបង្គំ ប្រណម្យក្រាបថ្វាយ	ព្រះធាតុទាំងឡាយ គ្រប់ទីនោះ ។
២. ឧណ្ហិសំ ចតស្សោ ទាថា	អក្ខកា ទ្វេ ច ធាតុយោ
អសម្ពិទ្ធា ឥមា សត្ត	សេសា ភិទ្ធា វ ធាតុយោ ។
ព្រះសារិកធាតុ ល្អស្អាតទាំងឡាយ	ដែលមិនបែកសោះ ប្រាំពីរព្រះអង្គ
គឺព្រះឧណ្ហិ- សៈធាតុបញ្ចង់ ^(១)	មានមួយព្រះអង្គ នៅគង់ល្អស្អាត
និងព្រះទាថា ^(២) សារិកធាតុ	ទាំង៤អង្គស្អាត គ្មានឃ្នាតបែកចេញ
ព្រះអក្ខកធាតុ ^(៣) នៅស្អាតពេញលេញ	គ្មានបែកបាក់ចេញ ទាំងពីរព្រះអង្គ
ព្រះសារិកធាតុ ភ្លឺស្អាតត្រចង់	ប្រាំពីរព្រះអង្គ គង់នៅទាំងអស់
ព្រះសារិកធាតុ ដ៏សេសពីនោះ	បែកចេញចំពោះ ចំណែកធំតូច ។
៣.មហន្តា មុត្តមត្តា ^(៤) ច	មជ្ឈិមា ភិទ្ធតណ្តលា

^១ អ្និងថ្ងាស ។ ^២ ព្រះចម្លុះកែវ ។ ^៣ អ្និងដងកាំបិត ។ ^៤ កន្លែងខ្លះ មុត្តមាសាវ. ខ្លះថា ភិទ្ធមុត្តា ។

ខុទ្ទកា មកុលវណ្ណា ច	នានាវណ្ណា ច ធាតុយោ
ឯព្រះបរមធាតុ មានខ្នាតបីយ៉ាង	លោកបានពោលអាង ទុកជាលំដាប់
ព្រះធាតុខ្នាតធំ ទំហំប៉ុនគ្រាប់	សណ្តែកបាយកាប់ កាត់មួយកំណាត់
ព្រះធាតុខ្នាតកណ្តាល ដូចកាលគេកាត់	ប៉ុនមួយកំណាត់ នៃគ្រាប់អង្ករ
ព្រះធាតុខ្នាតតូច ល្អិតល្អបរវ	លោកបានព្យាករណ៍ ថាប៉ុនគ្រាប់ស្លែ ។

៤. មហន្តា សុវណ្ណវណ្ណា ច មុត្តវណ្ណា ច មជ្ឈិមា

ខុទ្ទកា មកុលវណ្ណា ច	សោឡស ទោណមត្តិកា
ព្រះសារិរិកធាតុ នៃព្រះភគវា	មានពណ៌ផ្សេងគ្នា ទាំងបីវិលាស
ព្រះធាតុខ្នាតធំ មានពណ៌ដូចមាស	ពន្លឺឱកាស វិសេសពេកក្តាត់ ។
ព្រះធាតុកណ្តាល វិលាសដូចរ៉តន៍	មុក្តាប្រាកដ ស្ទើរចាប់ច្រឡំ
ព្រះធាតុខ្នាតតូច ដូចផ្កាម្លិះសម	ពណ៌សស្រដា់ ក្រពុំស្រស់ស្អាត
សរុបព្រះធាតុ នៃព្រះសាស្តា	លោកបានពោលថា បើគិតតាមខ្នាត
ដប់ប្រាំមួយនាឡិ មិនបាត់បង់ខាត	យើងត្រូវតែឆ្លាត ដឹងថាមួយទោណ ។

៥. មហន្តា បព្វ នាឡិយោ នាឡិយោ បព្វ មជ្ឈិមា

ខុទ្ទកា ច នាឡិ ចេវ	ឯតា សព្វាបិ ធាតុយោ ។
ព្រះបរមធាតុ មុនិនាថសាស្តា	ទាំងអស់នោះណា បែកជាតូចធំ
លោកបានពោលទុក ថាមានទំហំ	មានតូចមានធំ មានខ្នាតកណ្តាល ។
ព្រះធាតុខ្នាតធំ ចំនួនប្រាំនាឡិ	ព្រះធាតុកណ្តាល ប្រាំនាឡិប្រាកដ

ព្រះធាតុខ្នាតតូច ប្រាំមួយនាឡិកា	តាមលោកកំណត់ បីយ៉ាងដូច្នោះ ។
៦. តថាគតស្ស ធាតុយោ	ឥមាណិ សុមង្គលានិ
កាយេន វា វាចាយ វា	អហំ វន្តាមិ មនសា ។
ឧត្តមមង្គលេន បន	ធាត្វានុភារេន ច
ឯកេន បណាមេន ច	សិរិយំ បប្បោមិ និព្វតិ ។
ខ្ញុំសូមបង្ខំ ប្រណាម្យទៅដល់	ព្រះធាតុមង្គល ទាំងឡាយនោះផង
ដោយកាយវាចា ចិត្តឥតសៅហ្មង	លើកហត្ថផ្គត់ផ្គង ឆ្ពោះតថាគត
ដោយអានុភាព ការថ្វាយបង្គំ	ព្រះធាតុឧត្តម មង្គលបរិសុទ្ធ
ខ្ញុំសូមបានរួច ទុក្ខឆាប់បំផុត	ដល់ស្ថានវិសុទ្ធ គឺនិព្វានហោង ។

ការនមស្សការព្រះបរមសារិរិកធាតុ

បពិត្រព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ	ស្មារតីបំផុតវិសុទ្ធច្រៃ
ទ្រង់ត្រាស់ដឹងព្យាណព្យាយាម	ធម៌ប្រពៃឥតមានហ្មង ។
ទោះបីទ្រង់និព្វាន	បាត់ពុំមានយូរកន្លង
នៅតែព្រះរូបស្នង	ឱ្យសត្វផងបឹងបូជា ។
យើងខ្ញុំសូមបង្ខំ	ឆ្ពោះព្រះបរមភគវា
សូមក្រាបថ្វាយវន្តា	ដោយសទ្ធាឆ្ពោះព្រះធាតុ ។

ដែលមានចំណែកផ្សេង

មួយចំពោះព្រះធាតុ

ព្រះចង្កូមកែវពិត

ដរាបដល់ឥឡូវ

ព្រះចង្កូមកែវទីមួយ

ស្ថិតក្នុងស្រីសង្ហា

ព្រះចង្កូមកែវទីពីរ

ស្ថិតនៅទាំងថ្ងៃយប់

ព្រះចង្កូមកែវទីបី

ស្ថិតនៅពុំសូន្យឈឹង

ព្រះចង្កូមទីបួន

ក្នុងពិភពនាគជាក់

ឯឆ្អឹងដងកាំបិត

ឆ្អឹងថ្នាសបង្រប់ជា

ស្ថិតនៅក្នុងស្រីសង្ហា

នេះអដ្ឋិសោភី

ឯចំពោះព្រះធាតុ

ពីរកន្លែងបែងចែកទៀត

មិនបែកឃ្នាតដូចតទៅ ។

ទ្រង់បានស្ថិតស្ថេរនិព្វានៅ

ទ្រង់ស្ថិតនៅផ្សេងៗគ្នា ។

ជនលើកស្នូយទុកវន្តា

មនុស្សទេព្តាតែងគោរព ។

នៃព្រះមុនីស្តេចចមភព

ក្នុងពិភពជាន់តាវត្តិង្ស ។

ជនប្រុសស្រីតប្បីដឹង

ដែនគួរដឹងគន្លាវៈ ។

នៅនឹងនួនឥតឧបសគ្គ

សូមការវៈសព្វវេលា ។

ពីរទៀតពិតឥតបែកគ្នា

បីបូកគ្នាជាប្រាំពីរ ។

គួរជ្រះថ្លាគ្រប់នាទី

មិនខ្ទេចខ្ទីប្រាំពីរនឹង ។

ដ៏សេសទៀតគួរជនដឹង

១) សព្វថ្ងៃស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសចិន

បែកផ្សេងចំណែកផ្សេង	មានខ្នាតនឹងបីយ៉ាងទៀត
មួយប៉ុនសណ្តែកបាយ	បែកឥតខ្ចាយរបាយឃ្នាត
បាក់ពាក់កណ្តាលទៀត	ពណ៌ដូចមានសុវណ្ណា ។
ពីរប៉ុនគ្រាប់អង្ករ	ពណ៌បវរកែវមុត្តា
បាក់ពាក់កណ្តាលណា	ជនជ្រះថ្លាគ្រប់វេលា ។
ចំណែកខ្នាតទីបី	ប៉ុនគ្រាប់ស្ពៃដូចៗគ្នា
បាក់ពាក់កណ្តាលជា	ព្រះធាតុពណ៌ដូចផ្កាម្លិះ ។
បើវាល់ព្រះធាតុពិត	តូចៗល្អិតទាំងអស់នេះ
ពេញមួយទោណពិសេស	ស្មើនឹងដប់ប្រាំមួយនាទី ។
យើងខ្ញុំសូមប្រណម្យ	ក្រាបបង្គំសព្វៗកាល
ដោយសទ្ធាដុះដាល	ដ៏វិសាលព្រះធាតុហោង ។

ថ្ងៃ សុក្រ ទី ១៥ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០៣

ចងជាគារក្រដាយ

នាយ វិបុល

ក្រុមជំនុំទំនៀមទំលាប់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

បូជាព្រះបរមសារីរិកធាតុ

មាយវស្សានិ សមុទ្រោ	ភគវា យោ តថាគតោ
សមសីក្សាយុកកាលេ	បរិនិព្វាយិ សោ មុនិ
តស្ស សារីរិកា ធាតុ	អម្ពាកំ បមុខេ បិតា
ឥធាគតោ ច សោ សត្វា	ធរមាណោ វ តិដ្ឋតិ
សក្ការេហាសិប្បជេម	តំ នមស្សាម សាទរំ
សាធុ នោ ភគវា នាថោ	សព្វល្អំ សន្តិទាយកោ
ឥមេ ទលិទ្ធុសក្ការេ	អនុកម្សាយ គណ្ណតុ
ទីយវត្ថំ ហិតាយេវ	សុខាយម្ពាក សព្វទា ។

ព្រះតថាគត ភគវន្តមុនីអង្គណា ទ្រង់បានត្រាស់ហើយ (បិតានៅ) អស់
 ៤៥ ឆ្នាំ ព្រះតថាគតអង្គនោះ ព្រះអង្គជាមហាមុនី ទ្រង់បរិនិព្វានហើយ
 ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គមានព្រះជន្មាយុ ៨០ គត់ (ឥឡូវ) ព្រះបរមសារីរិក-
 ធាតុនៃព្រះអង្គ មកប្រតិស្ឋានក្នុងទីចំពោះមុខនៃយើង ខ្ញុំព្រះអង្គ ហាក់ដូចជា
 ព្រះបរមសាស្ត្រាអង្គនោះ ទ្រង់គង់ព្រះធរមាននៅឡើយ ស្តេចយាងមកក្នុង
 ទីនេះ យើងខ្ញុំ សូមបូជាចំពោះព្រះអង្គដោយគ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយ សូម
 នមស្សការ ព្រះអង្គដោយគោរព សូមព្រះភគវន្តមុនីសព្វញ្ញពុទ្ធបរមលោកនាថ
 ដែលតែងតែប្រោសប្រទាន សន្តិសុខដល់សត្វលោក ទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស

ទទួលនូវគ្រឿងសក្ការៈទាំងឡាយ របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ឱ្យបានហិតប្រយោជន៍ និង សេចក្តីសុខ សព្វកាលវេលា យូរអង្វែងរៀងទៅហោង ! ។

អាទិសច្យបូជាព្រះពុទ្ធឬសាវ័ត

បូជារហេ បូជយពោ	ពុទ្ធោ យទិ ច សាវកេ
បបញ្ចសរេតិកុន្តេ	តិណ្ណសោកបរិច្ចវេ
តេ ពានិសេ បូជយពោ	និព្វតេ អកុពោភយេ
ន សក្កា បុញ្ញំ សង្ខាតុំ	តមេត្តមបិ ពេរេតិ ។

កាលបុគ្គលបូជាដល់បូជារហេបុគ្គលគឺព្រះពុទ្ធ
 ឬសាវ័ករបស់ព្រះពុទ្ធ ដែលកន្លងផុតបបញ្ចធម៌
 ដែលកន្លងផុតសេចក្តីសោកនិងខ្សឹកខ្សួល ឬ
 កាលបូជាដល់បូជារហេបុគ្គលទាំងនោះ ដែល
 ប្រកបដោយតាទិតុណា លោកមិនមានភ័យអំពី
 ទីណា សូម្បីនិព្វានទៅហើយ បុគ្គលណាមួយ
 មិនអាចរាប់បុណ្យថា បុណ្យនេះ មានប្រមាណ
 ប៉ុណ្ណោះបានឡើយ ។ ១៣ (ខុទ្ទក.ធម្ម. ៥២/៦២)

និកមនគាថា

យំ សិទ្ធិ ឥមិនា បុញ្ញំ	យញ្ញញ្ញំ បសុតំ មយា
ឯតេន បុញ្ញកម្មេន	សិយំ បប្បោមិ និព្វតិ
អប្បត្តោ យាវ និព្វានំ	ភវេយ្យំ ជាតិជាតិយំ
មហាបញ្ញាយ សម្បត្តោ	ជោតេយ្យំ ជិនសាសនំ
ឥមិនា រចនេន តុ	សព្វេ សត្តា សុខិ ហោន្តុ
កម្ពុជរដ្ឋវាសិនំ	សន្តិភារោ សទា ហោតុ

ដោយផលបុណ្យដែលសម្រេចពីការរចនានូវសៀវភៅ
នេះក្តី ដោយបុញ្ញកម្ម ដែលខ្ញុំបានសន្សំមកហើយក្តី
សូមឲ្យខ្ញុំបានសម្រេចនូវព្រះនិព្វានឆាប់ ៗ រហ័ស ។
ប្រសិនបើខ្ញុំមិនទាន់បានសម្រេចនូវព្រះនិព្វានដរាប
ណាក៏សូមឲ្យខ្ញុំជាអ្នកវេលាព្រមដោយមហាបញ្ញាអាច
ប្រកាសសាសនាព្រះជិនស្រីឲ្យរុងរឿងគ្រប់ៗជាតិ ។
ដោយការរចនាសៀវភៅនេះ សូមសព្វសត្វទាំងអស់
ប្រកបព្រះសេចក្តីសុខ សូមសន្តិភាពកើតមានគ្រប់ ៗ

កាលដល់ប្រជាជនអ្នករស់នៅក្នុងដែនកម្ពុជា ។ ១៣

- (១) អលសស្ស កុពោ សិប្បំ អសិប្បស្ស កុពោ ធនំ
- អធនស្ស កុពោ មិត្តំ អមិត្តស្ស កុពោ សុខំ
- អសុខស្ស កុពោ បុញ្ញំ អបុញ្ញស្ស កុពោ វរំ ។

មនុស្សខ្ជិលនឹងមានសិល្បសាស្ត្រគឺចំណេះវិជ្ជាពីណា
 មនុស្សមិនមានសិល្បសាស្ត្រនឹងរកទ្រព្យពីណាបាន
 មនុស្សមិនមានទ្រព្យ នឹងមានមិត្តសម្លាញ់ពីណា
 មនុស្សមិនមានមិត្តសម្លាញ់ នឹងបានសេចក្តីសុខពិ
 ណា មនុស្សមិនមានសេចក្តីសុខ នឹងមានបុណ្យពិ
 ណា មនុស្សមិនមានបុណ្យនឹងបានព្រះនិព្វានពីណា ។

- (២) សិប្បសមធនំ នត្តិ សិប្បំ ចោរា ន គណ្ណន្តិ
- ឥធន លោកេ សិប្បំ មិត្តំ បរលោកេ សុខាវហំ ។

ទ្រព្យទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ ស្មើដោយសិល្បសាស្ត្រ
 (ចំណេះវិជ្ជា) មិនមានឡើយ ត្បិតសិល្បសាស្ត្រចោរ
 លួចយកទៅមិនបានក្នុងលោកនេះ បានសិល្បសាស្ត្រ
 ជាមិត្តសម្លាញ់ ដល់ទៅក្នុងបរលោកនឹងនាំសេចក្តី
 សុខមកឱ្យ ។

នាមសប្បុរសជនចូលរួមធម្មទាននៅសហរដ្ឋអាមេរិក

- ឧបាសិកា ស៊ីន យក់ស្វយ ២០០ ដុល្លារ
- ១.ឧបាសិកា ឧត្តមា ពេជ្រអូន ១១៥ ដុល្លារ
- ២.ឧបាសិកា ខេងយស ភារ៉ូម៉ូន ១០០ ដុល្លារ
- ៣.ឧបាសិកា អៀង គឹមហួយ ១០០ ដុល្លារ
- ៤.លោក គូ និង នាងពិដោរ ១០០ ដុល្លារ
- ៥.លោក រតនា និង នាងសិនដា ១០០ដុល្លារ
- ៦.ឧបាសិកា ស្វយ កែត ១០០ ដុល្លារ
- ៧.ឧបាសិកា អេង លាន ៥០ ដុល្លារ
- ៨.ឧបាសិកា គូ ភាប ៥០ ដុល្លារ
- ៩.ឧបាសិកា ហង់ សំរុក ៥០ ដុល្លារ
- ១០.ឧបាសិកា ហួយ ៥០ ដុល្លារ
- ១១.ឧបាសិកា ពេជ្រចិន្ដាធីតា ឧ.សិ. ស្វក សុខន ២៥ ដុល្លារ
- ១២.ឧបាសិកា ឆាន ២០ ដុល្លារ

- ១៣.ឧបាសិកា ជិន ២០ ដុល្លារ
- ១៤.ឧបាសិកា បិន ចរា ២០ ដុល្លារ
- ១៥.ឧបាសិកា ខៀវ មឿន ២០ ដុល្លារ
- ១៦.លោកតា អស់ ២០ ដុល្លារ
- ១៧.នាង តី ២០ ដុល្លារ
- ១៨.ឧបាសិកា ហ៊ាន ២០ ដុល្លារ
- ១៩. សេរីសម្បត្តិព្រមទាំងគ្រួសារ ២០ ដុល្លារ
- ២០.ឧបាសិកា សំ យ៉ិន ២០ ដុល្លារ
- ២១.ឧបាសិកា អ៊ុំ ហៀង ២០ ដុល្លារ
- ២២. ឧបាសិកា យ៉ែន ២០ ដុល្លារ
- ២៣.ឧបាសិកា ហៃ ហ៊ាន ២០ ដុល្លារ
- ២៤.អ្នកស្រី អ៊ុំ គឹមឈួយ ១៥ ដុល្លារ
- ២៥ ឧបាសិកា សង ១៥ ដុល្លារ
- ២៦.ឧបាសិកា សិម សួរ ១៥ ដុល្លារ

- ២៧. ឧបាសិកា សុខ ថៃអេង ១៥ ដុល្លារ
- ២៨. ស៊ុន ឡាយ ១៥ ដុល្លារ
- ២៩. នុត សុផាត់ ១៥ ដុល្លារ
- ៣០. ស្ងៅច គិមច្ចច ១៥ ដុល្លារ
- ៣១. ឧបាសិកា ទួន ១៥ ដុល្លារ
- ៣២. ឧបាសិកា សុខ យ៉ាន ១០ ដុល្លារ
- ៣៣. នាង នោល (អូស្រ្តាលី) ១០ដុល្លារ
- ៣៤. ឧបាសិកា និច គី ១០ ដុល្លារ
- ៣៥. អាចារ្យ ចន និង អ្នកស្រី ១០ ដុល្លារ
- ៣៦. តា ឯម ១០ ដុល្លារ
- ៣៧. អារស៊ី ១០ ដុល្លារ
- ៣៨. ឧបាសិកា ប៉េស្តាលីន ១០ ដុល្លារ
- ៣៩. ឧបាសិកា អ៊ុម ១០ ដុល្លារ
- ៤០. ឧបាសិកា សេង ចាន់ ១០ ដុល្លារ

៤១.ឧបាសិកា ស៊ុន ៥ ដុល្លារ

៤២.ឧបាសិកា សម ៥ ដុល្លារ

៤៣.ឧបាសិកា សាស ៥ ដុល្លារ

៤៤.ឧបាសិកា យ៉ង់ ៥ ដុល្លារ

៤៥.ឧបាសិកា ធី ៥ ដុល្លារ

នាមសប្បុរសជនចូលរួមធម្មទាននៅក្នុងស្រុកខ្មែរ

- បណ្ឌិត គុល ផេង និងលោកជំទាវ គុល តឹមដល្លា ១០ម៉ឺន
- ឧបាសិកា ហាស សុខុម ២០០០០៛
- លោកជំទាវ ជូន ចំណាន និង លោក អ៊ឹម សី ១០០០០៛
- ឧបាសក ហែម ផាន និង ឧ.សិ. កែវ សារួន ១០០០០៛
- លោក ឆាំ សី និង អ្នកស្រី គង់ ចន្ទា ១០០០០៛
- លោក រុន វណ្ណៈ និង អ្នកស្រី សូត សុខុម ១០ ដុល្លារ

- លោក យូ ម៉េង (កំពង់សោម) ១០០ ដុល្លារ
- ៤៥.ឧ.បា. ប៊ុន នាង និងឧ.សិ. ក្រៀមស៊ីយ៉ា ៥០ ដុល្លារ
- ៤៦. ឧបាសក លីម ខុយ ឧ.សិ. សោ សាយការ ២០ ដុល្លារ
- ៤៧.ឧបាសក ដំ គុយ ឧបាសិកា សុទ ពៅ ១០ ដុល្លារ
- ៤៨.លោក ខ្ញីច ឡេង និងភរិយាព្រមទាំងបុត្រ ១០ ដុល្លារ
- ៤៩.ឧ.សិ. ជី នុត និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ ១០ ដុល្លារ
- ៥០.ជិន ហួននិងកូនចៅ ១០ ដុល្លារ
- ៥១.ឧបាសិកា តែ គឹម ហៅ ខេង (គល់ទទឹង) ១០ ដុល្លារ
- ៥២.ឧ.សិ. ហុង ចេង (គល់ទទឹង) ៥ ដុល្លារ
- ៥៣.ឧ.ស. ជា សំអឿន និង ភរិយាព្រមទាំងបុត្រ ៥ ដុល្លារ
- ៥៤.ឧ.សិ. នាង សុចន្ទី ៥ ដុល្លារ
- ៥៥.កញ្ញា អំ ចិជ្ជត ៥ ដុល្លារ
- ៥៦.កញ្ញា ទេពប៊ុនី ៥ ដុល្លារ
- ៥៧.លីម សារ៉េន ៥ ដុល្លារ
- ឧបាសក ឡាយ សុខុម ១០ដុល្លារ

- ៥៨. ឧ.សិ. អ៊ុន សីណា និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រ ៥ ដុល្លារ
- ៥៩. ឧ.សិ. ឃ្លួន សូត និងកូនចៅ ៥ ដុល្លារ
- ៦០. ឧ.សិ. សុខ លាងស្រោច ៥ ដុល្លារ
- ៦១. ម៉ៅ សុជាតិ ព្រមទាំងគ្រួសារ ៥ ដុល្លារ
- ៦២. ក្រុមច្បារអំពៅទី២ ៤ ដុល្លារ
- ៦៣. ឧ.សិ. គឹម សេង ព្រមទាំងបុត្រ ២ ដុល្លារ
- ៦៤. ឧ.សិ. ឡៅ ជិនអេង ព្រមទាំងបុត្រ ២ ដុល្លារ
- ៦៥. ឧ.សិ. ថោង ចំរើនបូនី ២ ដុល្លារ
- ៦៦. ឧ.សិ. ហួន រីន ព្រមទាំងបុត្រ ២ ដុល្លារ
- ៦៧. ឧ.សិ. ថា ឡូ ព្រមទាំងបុត្រ ២ ដុល្លារ
- ៦៨. ឧ.សិ. ថា សុជាត ២ ដុល្លារ
- ៦៩. ឧ.សិ. ហាច លាងឆាយ ព្រមទាំងបុត្រ ២ ដុល្លារ
- ៧០. អ្នកស្រី តែ ម៉ាសី ព្រមទាំងគ្រួសារ ២ ដុល្លារ
- ៧១. ឧ.ស. តែ ប៊ុនគង់ ២ ដុល្លារ

- ៧២. អ្នកស្រី តែ ប៊ុនចម្បង និងបុត្រ ២ ដុល្លារ
- ៧៣. លោក តែ គោរិត ព្រមទាំងគ្រួសារ ២ ដុល្លារ
- ៧៤. លោក តែ គោរិត ព្រមទាំងគ្រួសារ ២ ដុល្លារ
- ៧៥. ឧ.សិ. ដូង ចាន់ថន ព្រមទាំងបុត្រ ១ ដុល្លារ
- ៧៦. ឧ.សិ. ស្រី ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៧៧. ឧ.សិ. សួន សុផា ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៧៨. ឧ.សិ. ប័ក់ សុភាព ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៧៩. ឧ.សិ. យុត ត្រួត ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៨០. ឧ.សិ សុខ ហេង ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៨១. ឧ.សិ. ហ៊ុន សុផា ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៨២. ឧ.សិ. ពេជ្រ សុខន ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៨៣. ឧ.សិ. មួង ចាន់ ព្រមទាំងគ្រួសារ ១ ដុល្លារ
- ៨៤. ឧបាសក នួន យ៉ាត (ចំការលើ) ១០០០០៛
- ៨៥. សើរ សាឡើន ព្រមទាំងគ្រួសារ ១០០០០៛

៨៦.ឧ.សិ.មាស ឡាយស្រួលព្រមទាំងគ្រួសារ ១០០០០៛

៨៧.ឧ.សិ.ស្រី ឃ្វើន ព្រមទាំងគ្រួសារ ១០០០០៛

៨៨.ឧ.សិ.ខ្ញុំន ស៊ីណា និងស្វាមីព្រមទាំងបុត្រ ១០០០០៛

៨៩.ឧ.សិ. គូច ណាំយ៉ែន ព្រមទាំងកូនចៅ ៥០០០៛

៩០.បួនស្រីរបស់លោកយាយ គូច ណាំយ៉ែន ៥០០០៛

៩១.ឧ.សិ. ណែ អ៊ឹម (គល់ទទឹង) ៥០០០៛

៩២.លោក សឹម ទាវ ព្រមទាំងគ្រួសារ ១០ ដុល្លារ

៩៣.លោក កែត សាចុច ព្រមទាំងគ្រួសារ ៥ ដុល្លារ

៩៤.ឧ.សិ ម៉ែន ផន និង ឧ.សិ. ពៅ សារ៉ាន់ - សុខ សុចារឹក

២០០០០៛

៩៥.ឧ.សិ. អៀង ប្រុក ព្រមទាំងកូនចៅ ១០០០០៛

៩៦.ឧ.សិ. យ៉ាត អាត់ - អិត ឡើង - ដួង សោភា និងកូនចៅ

១០ ដុល្លារ

៩៧.លោក យត់ ច្រើន និង ឧ.សិ.អ៊ុន ណារ៉េត ៥ ដុល្លារ

៩៨.ឧ.សិ. សួរ គា ព្រមទាំងកូនចៅ ១០០០០៛

៩៩.ឧ.ស. អេង ហ៊ុយ និងភរិយាព្រមទាំងកូនចៅ ១០០០០៛

១០០.ឧ.ស. ហេង គឹម ព្រមទាំងកូនចៅ ៤០០០៛

១០១.ឧ.សិ. ម៉ឺន ស៊ឹម ព្រមទាំងកូនចៅ ៥០០០៛

១០២. ឧ.ស. ជិន ហូ ព្រមទាំងកូនចៅ ១២០០០៛

១០៣.ឧ.សិ. តាំង ស៊ឹម ៨០០០៛

១០៤.ឧ.សិ. អ៊ុត ថាវី ព្រមទាំងកូនចៅ ៤០០០៛

១០៥.ឧ.សិ. ឈួន សូ ព្រមទាំងកូនចៅ ៤០០០៛

១០៦.ឧ.សិ. ពោត ថា ព្រមទាំងកូន ៤០០០៛

១០៧.ឧ.សិ. គឹម ណារី ១ ដុល្លារ

១០៨.លោក ម៉ូ ស៊ិន និងភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅ ១២០០០៛

១០៩.លោក ចៀង ណាតូង និងភរិយា ១០០០០៛

១១០.លោកតាព្រីទ្វាចារ្យ យស ពៅ ២៣០០៛

១១១. អ្នកស្រី សី ណា និងស្វាមីព្រមទាំងកូន ៥០០០៛

១១២. អ្នកស្រី ភាយ ភី ព្រមទាំងកូន ៥ ដុល្លារ

១១៣. អ្នកស្រី យ៉ាង គឹមសេង ព្រមទាំងកូន ១ ដុល្លារ

១១៤. ឧ.សិ. សី ចាតហៀង ព្រមទាំងកូនចៅ ៥ ដុល្លារ

១១៥. ឧ.សិ. ហេង ហ៊ុន ព្រមទាំងកូនចៅ ៥ ដុល្លារ

១១៦. ឧ.សិ. ពៅ ហេង ព្រមទាំងកូនចៅ ៥ ដុល្លារ

១១៧. លោក តែច ស្នី ព្រមទាំងភរិយានិងកូន ៥ ដុល្លារ

១១៨. លោក តែច យុន ព្រមទាំងភរិយានិងកូន ១ ដុល្លារ

១១៩. លោក ហេង រដ្ឋា ព្រមទាំងភរិយានិងកូន ១ ដុល្លារ

១២០. លោក ម៉ៅ ហ្វូង ព្រមទាំងភរិយានិងកូន ២ ដុល្លារ

១២១. លោក ម៉ៅ ហៀង ព្រមទាំងភរិយានិងកូន ១ ដុល្លារ

១២២. លោក ម៉ួត ខេមរិន្ទ និងអ្នកស្រី ព្រាម សាវី និងកូន

៥ ដុល្លារ

១២៣. ឧ.សិ. ឆឹម សែន ៤០០០៛

១២៤. ឧ.សិ. ទី គឹមអេង ៨០០០៛

- ១២៥.ឧ.សិ. ហាស សារី និងកូន ៥០០០៛
- ១២៦.ឧ.សិ. សោម មុត និងកូន ១ ដុល្លារ
- ១២៧.ឧ.សិ. សោម ចេត ព្រមទាំងកូន ៤០០០៛
- ១២៨. ឧ.សិ. ធូ យីន ព្រមទាំងកូនចៅ ៣០០០៛
- ១២៩.ឧ.សិ. ស៊ី សុខហិរិ ១២០០០៛
- ១៣០.ឧ.ស.ស៊ុន សី និង ឧ.សិ.សា ស៊ុណាតនិងកូន ១០ ដុល្លារ
- ១៣១.លោក ហ៊ុំ ប៉ាន និង អ្នកស្រី ស៊ុន ណែង ១០ ដុល្លារ
- ១៣២.លោក កែវ ខុន និង អ្នកស្រី ពិន ហៀង ១០ ដុល្លារ
- ១៣៣.ឧ.សិ. យន ជៀក ៥ ដុល្លារ
- ១៣៤.ឧបាសិកា គឹម ចន្ទា ៥០០០៛
- ១៣៥.ឧបាសិកា គា ស៊ុន ៥០០០៛
- ១៣៦.ឧបាសិកា អ៊ុយ យ៉ង់ ៥០០០៛
- ១៣៧.ឧបាសិកា ទៀត សាន ៥០០០៛
- ១៣៨.ឧបាសិកា នុត អាង ៥០០០៛

១៣៩.ឧបាសិកា អ៊ូ តាំងតិត ៤០០០៛

១៤០.ឧបាសិកា ហឿង ៥០០០៛

១៤១.ឧបាសិកា អ៊ូច សាវណ ៥០០០៛

១៤២.ពុទ្ធបរិស័ទ គួលគោត ៤៦០០០៛

១៤៣.លោកស៊ី សុផលនិង អឿ សុធារី ព្រមទាំងកូន ១០០០០៛

១៤៤.លោក តាំង គីមខួន និងភរិយា ១ ដុល្លារ

១៤៥.លោក តាំង គីមវី និងភរិយា ១ ដុល្លារ

១៤៦.អ្នកស្រី តាំង គីមអេង និងស្វាមី ១ ដុល្លារ

សូមសប្បុរសជន ដែលបានចូលរួមកសាងធម្មទានបោះ

ពុម្ពសៀវភៅធម៌នេះ បានសម្រេចនូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាងនិង

ជាទីបំផុត សូមឱ្យបានរួចផុតចាកទុក្ខកុំបីឃ្លៀងឃ្លាតទៅដោយ

ប្រការដទៃឡើយ ។ ពុទ្ធបរិស័ទមិនបានចូលរួមកសាងសៀវភៅ

នេះក៏សូមអនុមោទនាផងចុះ ។

សូមអនុមោទនា !

អ្នកមានឧបការៈតូចធម៌ទាន

- ១-លោក ចួន ចាន់ធីនី នាយកវិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ
- ២-លោក សឹម ស្រីម ហៅព្រែក ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក
- ៣-លោក រស់ សេរីធីណ្ណាត ជំនួយសហការីកុំព្យូទ័រ
- ៤-លោក វ៉ាយ វិបុល ក្រុមជំនុំទំនៀមទំលាប់
- ៥-ឧបាសក ដាំ គុយ
- ៦-ឧបាសិកា ស៊ុច យត់លុយ (សហរដ្ឋអាមេរិក)
- ៧-ឧបាសិកា ឧត្តមាព្រះអូន (សហរដ្ឋអាមេរិក)
- ៨- លោក អ៊ាត ឡេង និង តិរិយា
- ៩-លោក ស៊ុន សារ៉ា និង តិរិយា
- ១០-លោក ថា សំអឿន និង តិរិយា
- ១១-ឧបាសិកា អ៊ុន សីណា

មុននឹងអាននូវសៀវភៅនេះសូមមេត្តាមើលកែពាក្យខុសជាមុនសិន

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
១៣៧	១១៧	មាតិកាអត្ថបទ	៩
ព្រោះ	ព្រះ	អារម្ភកថា	៦
សម្រាប់	សម្រាក	៤	៧
ភ្នែក	ភ្នែក	១១	៤
ទឹក	ទឹក	៥	១១
ត្រឹម	ត្រឹម	៧	១២
ធ្វើ	ធ្វើ	៩	១២
បរិទិព្វាន	បរិទិព្វាន	១០	៣
សព្វខុទ្ទកា	សព្វខុទ្ទកា	១៧	១៣
អភិធានប្បទិបិកា	អភិធានប្បទិបិកា	២២	១៣
ដឹង	ដឹង	៣១	៣
ទុក	ទុក	៣៣	១៥
មហារាជ	មហារាជ	៣៩	៦
ទទួល	ទទួល	៤២	៥
ទទួល	ទទួល	៤២	៧
ឃើយ	ឃើញ	៤២	៨
មកមក	មក	៤៣	៨
បិតិ	បិតិ	៤៤	១៦
ពួក	ពួក	៤៧	២
រស្មី	រស្មី	៤៧	៦

មុតិដ្ឋចេតិយ	មុទិដ្ឋចេតិយ	៤៨	១៥
បង្កត់	វង្កត	៥៨	៦
វង្កត	វង្កត	៥៨	៦
វាវ	វាវ	៥៩	២
ព្រះរាជានាម	ព្រះរាជនាម	៦៣	១១
អត្តនា	អត្តនោ	៦៨	១៤
ទក្ខិណាទាប.	ទក្ខិណាទាប.	៦៨	១៥
ឧណ្ហិសធាតុ	ឧណ្ហិសធាតុ	៧៣	៣
ឧណ្ហិសធាតុ	ឧណ្ហិសធាតុ	៧៣	៣
ជេតន	ជេតន	៧៤	១៥
ឧបយុវរាជ	ឧបយុវរាជ	៧៥	១៣
កំពង់	កំពង់	៧៧	១២
ដល់	ដល់ពាក្យ	៧៩	១៤
បរិច្ចចេតិយ	មរិច្ចចេតិយ	៨៤	១១
ឱកាសព័ត	ឱកាសបព័ត	៨៥	៥
ឧត្តរាសាឡបូក្យ	ឧត្តរាសាឡបូក្យ	៩០	៧
គ្រប់	គ្រប	៩០	៨
ទង់	ទ្រង់	៩៤	៦
រាជកុមារ	រាជកុមារ	៩៤	១០
ស្លឹកពោធិ៍ត្រីក	ស្លឹកពោធិ៍ត្រីក្យ	៩៥	៤
សិលាចារឹក	សិលាចារឹក	៩៦	៧

ទទួល	ទទួល	៩៦	៧
ភី	ភី	១០៥	៣
សព្ទា	សព្ទា	១០៦	១៤
ចលើម	ចិលើម	១០៧	១២
ខាងក្រោម	ខាងលើ	១២៩	១៤
មហាភូត	មហាភូត	១៣១	៩
ឧណ្ណិសព្ទ	ឧណ្ណិសព្ទ	១៣២	៥
Country	Country	១៣២	១០
ខេត្តប៉ៃធីង	ក្រុងប៉ៃធីង(បើកាំង)	១៣៣	៧
ខេត្តប៉ៃធីង	ក្រុងប៉ៃធីង(បើកាំង)	១៣៣	១០
ភាគ	ព្រះភាគ	១៤១	៣
កន្ធារិសយេ	កន្ធារិសយេ	១៤៧	៥
បញ្ចលិកា	អញ្ចលិកា	១៥១	១៥
ពុទ្ធសារិរិក.	ពុទ្ធសារិរិក.	១៥២	១៥
តេហិ សេសា	សេសាសិរិ	២០៦	៥
មកុលវណ្ណា	សាសបមត្តា	២១៥	២

ប្រវត្តិព្រះបរមសាវ័ន្តិយាត្ថ
ព្រះចេតិយ
និង
ពិធីពុទ្ធាភិសេក

រៀបរៀងដោយ

លោក វ៉ាន់ ចាន់សាវ័ន

ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដកប្រចារិទ្ធស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ការផ្សាយរបស់វិទ្យាស្ថានពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

ព.ស.២៥៤៧

គ.ស.២០០៣

យើងខ្ញុំជាកូន ខ្មៅ យុនសំរឹង ខ្មៅ យ៉ាតណៃ ខ្មៅសុខផល ខ្មៅវិសាល ខ្មៅ វ៉ាមុន
ខ្មៅ ភាវដា ខ្មៅ ចំរើន ខ្មៅ ភារី

បានឧបត្ថម្ភការផ្សាយសៀវភៅនេះជា eBook

ដើម្បីឧទ្ទិសកុសលដល់វិញ្ញាណកូន្ម ឧបាសក ខ្មៅ ពាញ និង ឧបាសិកា ឈរ យឿន

ការផ្សាយសៀវភៅនេះជា eBook បានបង្កើតឡើងដោយ

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា និង ករុណាខ្មែរ

ដើម្បីបម្រើប្រយោជន៍ជាសាធារណៈ ដោយមិនគិតកម្រៃ

ស្តែន ជា eBook ដោយ **ប្រាំ ភារម្យ**

មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៥

បើលោក-លោកស្រីចង់បានសៀវភៅនេះ ឬអានបន្តទៅទៀត សូមទិញ ឬជារពីអ្នកនិពន្ធ

ឬបណ្ណាគារដោយផ្ទាល់ដើម្បីគោរព 'វក្យសិទ្ធិ' របស់អ្នកនិពន្ធ។

យើងខ្ញុំ ពុំមានការប្រាស្រ័យទាក់ទង ដោយប្រភេទណាមួយជាមួយអ្នកនិពន្ធ ឬបណ្ណាគារទេ។

សូមអរគុណ

ខ្មៅ យុនសំរឹង

ប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា